

NR 95 – WRZESIEŃ 2016

AGRICOLA

200 LAT TRADYCJI
SZKOŁY GŁÓWNEJ
GOSPODARSTWA WIEJSKIEGO
W WARSZAWIE

*Od Marymontu
do Ursynowa
1816–2016*

Droga Społeczności Akademicka Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Szanowni Państwo!

Przez ostatnich osiem lat miałem zaszczyt być rektorem SGGW i kierować Uczelnią, której tradycja sięga 1816 roku, a powołaniem jest praca na rzecz rozwoju obszarów wiejskich i gospodarki żywnościowej oraz kształcenie młodzieży pochodzącej głównie z małych miast i wsi. To jest nasze dziedzictwo, to jest obszar, w którym jesteśmy ekspertami i który jest głęboko zakorzeniony w naszych sercach. W swoich wystąpieniach często odwoływałem się do jej historii w służbie nauki i wyżywienia narodu oraz patriotycznych tradycji po to, by utrwalać w nas wszystkich poczucie wspólnoty i szczególnej tożsamości, tym bardziej że na okres mojego rektorowania przypadł jubileusz 200-lecia kształcenia rolniczego na ziemiach polskich i SGGW.

Moje motto na trudne lata 2008–2016 brzmiało: „Kochaj ludzi i pracą urzeczywistniaj swoje marzenia”. Marzeniem naszej społeczności akademickiej i władz rektorskich było zawsze to, by Uczelnia osiągnęła poziom naukowy, dydaktyczny, organizacyjny i infrastruktury technicznej porównywalny do obowiązującego w najlepszych uniwersytetach świata.

Realizując misję rektorską, starałem się zapewnić SGGW jak najwyższą pozycję i dalszy rozwój, uwzględniając nowe wyzwania i możliwości wynikające ze zmian strukturalnych oraz przynależności Polski do UE. To były dla mnie bardzo trudne i intensywne kadencje.

Niezmiernie się cieszę, że zaowocowały one realizacją wielu projektów krajowych, europejskich i międzynarodowych, utworzeniem klastrów i konsorcjów, tworzeniem interdyscyplinarnych zespołów badawczych, że powstały bardzo nowoczesne laboratoria i ważne pod względem prowadzonych w nich badań centra naukowo-badawcze: Centrum Wodne, Weterynaryjne Centrum Badawcze, Centrum Badań Biomedycznych.

Jestem dumny, że Uczelnię zakwalifikowano do grona stu najlepszych uniwersytetów świata w obszarze rolnictwa i leśnictwa.

Cieszyliśmy się, że na uroczystości jubileuszu 200-lecia SGGW przybyły liczne delegacje świata nauki z kraju i zagranicy, w tym 20 rektorów z Europy, Azji, Afryki i Ameryki, co było wymownym dowodem uznania, oraz że zaproponowano Uczelni, by z dniem 1 stycznia 2017 roku przejęła prezydencję Euroligi – stowarzyszenia zrzeszającego prestiżowe europejskie uniwersytety przyrodnicze.

Jestem wielce wdzięczny i doceniam wielką wagę Uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 10 czerwca 2016 roku, podjętej dla uczczenia 200-lecia SGGW, w której Sejm RP wyraża swoje uznanie i szacunek dla wielu pokoleń naukowców i studentów oraz zapewnia, że będzie wspierał SGGW w dalszej realizacji jej misji służenia rozwojowi gospodarczemu i intelektualnemu polskiego społeczeństwa.

Cieszę mnie fakt, że wyniki tegorocznej rekrutacji na studia stacjonarne powróciły do poziomu z 2013 roku, co znalazło wyraz we wzroście liczby kandydatów o 1500 osób w porównaniu do roku poprzedniego.

Cieszę się też, że udało się nam utworzyć własny Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej z szeroką opieką specjalistyczną, własne przedszkole, odbudować skarpgę i uporządkować kampus, przywrócić świetność dworkowi w Kociszewie. Jestem dumny z naszych studentów i doktorantów, ich działalności naukowej, artystycznej i sportowej, w których zdobywają coraz więcej prestiżowych nagród.

Wiem, jak wiele zadań stoi przed Uczelnią. Jak bardzo potrzebne są zmiany strukturalne, zwiększenie naukowej aktywności i budowanie konsorcjów naukowo-przemysłowych. Nie jest to zadanie łatwe, ale znając determinację pracowników SGGW i nowo wybranego rektora, wierzę, że to nastąpi.

Dziękuję Państwu za czternaście wspólnych lat mojej kadencji jako prorektora ds. rozwoju i rektora. Dziękuję moim najbliższym współpracownikom – prorektorom: prof. Wiesławowi Bielawskiemu, prof. Krystynie Gutkowskiej, prof. Janowi Niemcowi, prof. Bogdanowi Klepackiemu, prof. Markowi S. Szyndlowskiemu oraz członkom Kolegium Rektorskiego: prof. Kazimierzowi Banasikowi i prof. Andrzejowi Lenartowi, kanclerzowi SGGW dr. inż. Władysławowi W. Skarżyńskiemu, kvestor mgr Grażynie Majewskiej, memu sekretarzowi mgr Annie Żuchowskiej.

Dziękuję członkom Senatu Akademickiego, pracownikom, doktorantom, studentom i absolwentom Uczelni. Dziękuję Wydziałowi SGGW i jego dyrektorowi mgr. inż. Janowi Kiryłowowi za piękne publikacje. Dziękuję władzom państwowym, samorządowym i kościelnym, moim kolegom i koleżankom rektorom, przedstawicielom placówek dyplomatycznych, przedstawicielom mediów. Dziękuję wszystkim Państwu, którzy wspieraliście naszą *Alma Mater* i jesteście jej życzliwi, z którymi miałem zaszczyt i przyjemność współpracować przez ostatnie lata. To z Wami i dla Was tworzyliśmy ten nowoczesny ośrodek naukowo-badawczy o wyjątkowej, rodzinnej atmosferze.

Jako ustępujący rektor gratuluję memu następcy Panu Profesorowi Wiesławowi Bielawskiemu, życzę powodzenia i wielu sukcesów w działalności na rzecz rozwoju SGGW i jak najtrafniejszych decyzji. A mojej ukochanej Uczelni życzę kolejnych stuleci owocnej działalności, oddanej kadry, zdolnej, ambitnej młodzieży. Życzę, by SGGW zawsze przynosiła Polsce pożytek i chlubę, by umacniając swoją pozycję, pozostała wierna swej tradycji niesienia pomocy i wsparcia tym, którzy jej potrzebują i stawiania dobra człowieka ponad wszystko inne.

Budujmy dalej uczelnię przyszłości dla nas i przyszłych pokoleń.

Wszystkim Państwu, naszym Drogim Czytelnikom i Przyjaciołom SGGW, życzę dużo pomyślności w życiu zawodowym i osobistym, wiele radości i uśmiechu na kolejne lata.

Prof. dr hab. Alojzy Szymański

Rektor SGGW w kadencjach 2008–2012 i 2012–2016

Szanowni Państwo, Droga Społeczności Akademicka!

Rozpoczynamy rok akademicki 2016/2017. Kolejny w dwustuletniej historii SGGW, pierwszy w kadencji nowo wybranych władz Uczelni i jej wydziałów. Dla mnie rok szczególny, gdyż dzięki poparciu i zaufaniu, jakim mnie Państwo obdarzyliście, zostałem wybrany do pełnienia funkcji rektora Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Jest to dla mnie wielki zaszczyt i honor, ale jednocześnie ogromna odpowiedzialność za przyszłość naszej Uczelni oraz całej społeczności akademickiej.

Już w dwóch minionych kadencjach jako prorektor ds. rozwoju aktywnie uczestniczyłem w zarządzaniu SGGW i wiem, ile wymaga to wysiłku i zaangażowania. Jako rektor zamierzam równie intensywnie pracować, by moja macierzysta Uczelnia stale się rozwijała.

Chciałbym, byśmy wspólnie podjęli trud dalszego budowania dobrej marki naszej Uczelni. Dlatego proszę wszystkich Państwa, Pracowników i Studentów SGGW, o wsparcie Kolegium Rektorskiego w działaniach na rzecz Uczelni. Proszę o inicjatywę, pomysły, zapał, każda bowiem nowa idea może stać się przyczynkiem do wielkich osiągnięć. A tylko jako zespół zgodny dążący do wspólnego celu możemy osiągnąć sukces.

Rok 2016 jest rokiem jubileuszu 200-lecia tradycji SGGW. Świątowaliśmy go, organizując liczne konferencje naukowe, seminaria, wystawy, koncerty, imprezy plenerowe. Podczas tych spotkań przybliżyliśmy młodym pokoleniom bogatą historię Uczelni oraz wspominaliśmy ludzi, których praca i oddanie zbudowały jej obecną pozycję. Był to czas podsumowań, ale także moment, w którym z nadzieją spojrzeliśmy w przyszłość. Zaczynamy bowiem pisać własną historię i pragnę, by najbliższa kadencja zaznaczyła się w niej jako czas dynamicznego rozwoju. Szanując dotychczasowe dokonania i osiągnięcia moich poprzedników, zamierzam wprowadzać nowe rozwiązania w zakresie organizacji i zarządzania Uczelnią oraz realizacji zadań statutowych, takich jak badania naukowe, kształcenie i współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Uważam, że nadrzędnym celem władz Uczelni powinna być dbałość o rozwój wszystkich grup pracowniczych oraz prawidłową strukturę zatrudnienia. Dlatego, oprócz zapewnienia jak najlepszych warunków do pracy, należy stworzyć system motywujący pracowników do rozwoju i podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Wykształcona kadra jest podstawą interdyscyplinarnych zespołów, które mają szansę pozyskiwać wysokonakładowe granty oraz międzynarodowe projekty badawcze. Internacjonalizacja badań naukowych, współpraca uczelni z gospodarką i innowacyjność to wymóg naszych czasów. Dlatego dołożę wszelkich starań, by także pod tym względem Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie była liderem.

Niezwykle istotne jest również to, by do studiowania w SGGW zachęcać naszą zdolną młodzież. Atrakcyjna oferta dydaktyczna, nowoczesne zaplecze naukowo-badawcze, świetnie wyposażony kampus – to atuty, którymi możemy się poszczycić. Jeśli jednak chcemy być konkurencyjni na rynku edukacyjnym, musimy wytrwale pracować nad dostosowywaniem kierunków studiów i programów kształcenia do potrzeb rynku pracy, wprowadzaniem nowych technik i metod nauczania, poprawą jakości kształcenia. Musimy tworzyć międzyuczelniane kierunki kształcenia, które najzdolniejszym studentom zapewnią możliwość wszechstronnego rozwoju. Chciałbym, aby SGGW stała się dla wszystkich synonimem uniwersytetu przyrodniczego o światowym poziomie, którego ukończenie przynosi prestiż i otwiera drzwi do kariery.

W nowym roku akademickim całej społeczności Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie życzę wszelkiej pomyślności, radości i sukcesów w pracy zawodowej oraz w życiu osobistym.

Kadrze akademickiej życzę awansów naukowych oraz spektakularnych osiągnięć w sferze badawczej. Niech wyniki Państwa pracy przyczyniają się do światowego postępu.

Słowa podziękowań oraz życzeń dobrego zdrowia kieruję do emerytowanych pracowników naszej Uczelni.

Studentom życzę dobrych wyników w nauce, a tym, którzy w tym roku dołączyli do naszej uczelnianej rodziny, gratuluję wyboru Uczelni. Życzę Wam, byście czas studiów wykorzystali zarówno do nauki, jak i do rozwoju własnych pasji i zainteresowań. Pamiętajcie, że inwestując w siebie w czasie studiów, pracujecie na miano dobrze wykształconego absolwenta wyższej uczelni, niezmiennie poszukiwanego na coraz bardziej wymagającym rynku pracy.

Wszystkim Państwu życzę, by to, co szczęśliwe, pomyślne i korzystne ziściło się w nowym roku akademickim.

Quod felix faustum fortunatumque sit!

Rektor SGGW

Prof. dr hab. Wiesław Bielawski

WŁADZE

SZKOŁY GŁÓWNEJ GOSPODARSTWA WIEJSKIEGO

kadencja 2016/2017 – 2019/2020

Senat Akademicki

JM Rektor – prof. dr hab. Wiesław BIELAWSKI

Prorektorzy:

ds. Nauki – prof. dr hab. Marian BINEK
ds. Rozwoju – prof. dr hab. Kazimierz BANASIK
ds. Dydaktyki – prof. dr hab. Kazimierz TOMALA
ds. Współpracy Międzynarodowej – prof. dr hab. Michał ZASADA

Dziekani wydziałów:

Rolnictwa i Biologii – prof. dr hab. Zdzisław WYSZYŃSKI
Medycyny Weterynaryjnej – dr hab. Marcin BAŃBURA, prof. nadzw. SGGW
Leśnego – prof. dr hab. Henryk ŻYBURA
Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu – prof. dr hab. Wojciech WAKULIŃSKI
Budownictwa i Inżynierii Środowiska – dr hab. inż. Eugeniusz KODA, prof. nadzw. SGGW
Technologii Drewna – prof. dr hab. Krzysztof J. KRAJEWSKI
Nauk o Zwierzętach – dr hab. Wanda OLECH-PIASECKA
Nauk Ekonomicznych – dr hab. Jarosław GOŁĘBIEWSKI, prof. nadzw. SGGW
Nauk o Żywności – prof. dr hab. Mirosław SŁOWIŃSKI
Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji – prof. dr hab. Krystyna GUTKOWSKA
Inżynierii Produkcji – dr hab. inż. Tomasz NUREK, prof. nadzw. SGGW
Nauk Społecznych – dr hab. Joanna WYLEŻAŁEK
Zastosowań Informatyki i Matematyki – dr hab. Arkadiusz ORŁOWSKI, prof. nadzw. SGGW

Przedstawiciele profesorów i doktorów habilitowanych wydziałów:

Rolnictwa i Biologii – prof. dr hab. Piotr STYPIŃSKI
Medycyny Weterynaryjnej – prof. dr hab. Tomasz MOTYL
Leśnego – dr hab. Tadeusz MOSKALIK, prof. nadzw. SGGW
Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu – prof. dr hab. Marek S. SZYNDEL
Budownictwa i Inżynierii Środowiska – prof. dr hab. inż. Janusz KUBRAK
Technologii Drewna – dr hab. Paweł KOZAKIEWICZ, prof. nadzw. SGGW
Nauk o Zwierzętach – prof. dr hab. Jan NIEMIEC
Nauk Ekonomicznych – prof. dr hab. Henryk RUNOWSKI
Nauk o Żywności – prof. dr hab. Andrzej LENART
Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji – prof. dr hab. Marzena JEŻEWSKA-ZYCHOWICZ
Inżynierii Produkcji – prof. dr hab. inż. Aleksander LISOWSKI
Nauk Społecznych – dr hab. Wiesław WALKIEWICZ, prof. nadzw. SGGW
Zastosowań Informatyki i Matematyki – dr hab. Alexander PROKOPENYA, prof. nadzw. SGGW

Przedstawiciele pozostałych nauczycieli akademickich:

dr Nina DREJERSKA
dr inż. Leszek GAWRON
dr inż. Arkadiusz GENDEK
dr inż. Leszek HEJDUK
dr inż. Monika MARCINKOWSKA-LESIAK
dr inż. Mirosław SOBCZAK

Przedstawiciele pracowników naukowo-technicznych:

mgr inż. Ewa KRAJEWSKA
Romana WIERZBICKA

Przedstawiciele pracowników administracji:

mgr inż. Marzanna RUMOWSKA
inż. Antoni KRZYŻANOWSKI

Przedstawiciel doktorantów:

mgr inż. Robert KASPRZAK

Przedstawiciele studentów:

Łukasz CZECH
Hanna JAROSŁAWSKA
Jagoda JĘDRZEJEWSKA
Katarzyna KANIA
Katarzyna LEMPKOWSKA
Maja URBAŃSKA
Kamil PARADA
Jacek ROGOŹNICKI
Kinga SMARZ
Natalia WALENCIK

Dziekani i prodziekani

Wydział Rolnictwa i Biologii

Dziekan – prof. dr hab. Zdzisław WYSZYŃSKI
Prodziekani: – dr hab. Agnieszka GNIAZDOWSKA-PIEKARSKA, prof. nadzw. SGGW
– dr inż. Leszek SIECZKO
– dr hab. Wojciech BORUCKI

Wydział Medycyny Weterynaryjnej

Dziekan – dr hab. Marcin BAŃBURA, prof. nadzw. SGGW
Prodziekani: – dr hab. Jarosław KABA, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Piotr JURKA, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Michał GODLEWSKI

Wydział Leśny

Dziekan – prof. dr hab. Henryk ŻYBURA
Prodziekani: – dr hab. Stanisław DROZDOWSKI
– dr hab. Tadeusz MOSKALIK, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Jacek PIĘTKA
– dr inż. Michał ORZECHOWSKI

Wydział Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu

Dziekan – prof. dr hab. Wojciech WAKULIŃSKI
Prodziekani: – prof. dr hab. Marek GAJEWSKI
– dr inż. Renata GIEDYCH
– dr hab. Marzena WIŃSKA-KRYSIK
– dr hab. Wojciech PŁADER, prof. nadzw. SGGW

Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

Dziekan – dr hab. inż. Eugeniusz KODA, prof. nadzw. SGGW
Prodziekani: – dr hab. Jarosław CHORMAŃSKI, prof. nadzw. SGGW
– dr inż. Małgorzata WDOWSKA
– dr inż. Daniel SZEJBA
– dr inż. Janusz URBAŃSKI

Wydział Technologii Drewna

- Dziekan – prof. dr hab. Krzysztof J. KRAJEWSKI
- Prodziekani: – dr hab. Paweł KOZAKIEWICZ, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Piotr BORYSIUK, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Grzegorz KOWALUK

Wydział Nauk o Zwierzętach

- Dziekan – prof. dr hab. Wanda OLECH-PIASECKA
- Prodziekani: – dr hab. Iwona KOSIERADZKA, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Justyna WIĘCEK
– dr Maciej KAMASZEWSKI

Wydział Nauk Ekonomicznych

- Dziekan – dr hab. Jarosław GOŁĘBIEWSKI, prof. nadzw. SGGW
- Prodziekani: – dr hab. Jakub KRACIUK, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Justyna FRANCO-DĄBROWSKA, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. Ludwik WICKI
– dr Nina DREJERSKA

Wydział Nauk o Żywności

- Dziekan – prof. dr hab. Mirosław SŁOWIŃSKI
- Prodziekani: – dr hab. Ewa JAKUBCZYK
– dr hab. Rafał WOŁOSIAK
– dr inż. Anna BERTHOLD-PLUTA

Wydział Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji

- Dziekan – prof. dr hab. Krystyna GUTKOWSKA
- Prodziekani: – prof. dr hab. Marzena JEŻEWSKA-ZYCHOWICZ
– dr hab. Jadwiga HAMUŁKA, prof. nadzw. SGGW
– dr inż. Robert ZAREMBA

Wydział Inżynierii Produkcji

- Dziekan – dr hab. inż. Tomasz NUREK, prof. nadzw. SGGW
- Prodziekani: – dr hab. inż. Marek GAWORSKI, prof. nadzw. SGGW
– dr hab. inż. Bogdan DRÓŻDŹ

Wydział Nauk Społecznych

- Dziekan – dr hab. Joanna WYLEŻAŁEK
- Prodziekani: – prof. dr hab. Anna LANDAU-CZAJKA
– dr Iwona BŁASZCZAK
– dr Małgorzata HERUDZIŃSKA

Wydział Zastosowań Informatyki i Matematyki

- Dziekan – dr hab. Arkadiusz ORŁOWSKI, prof. nadzw. SGGW
- Prodziekani: – dr hab. inż. Leszek CHMIELEWSKI, prof. nadzw. SGGW
– dr inż. Michał KRUK
– dr hab. Joanna LANDMESSER

Władze rektorskie

JM Rektor

prof. dr hab. Wiesław BIELAWSKI

Urodził się 23 grudnia 1950 r. w Wierobiach (woj. podlaskie). W 1974 r. ukończył studia na Wydziale Rolniczym SGGW. Bezpośrednio po studiach został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Biochemii. Stopień doktora nauk przyrodniczych uzyskał w 1982 r. na podstawie pracy zatytułowanej „Drogi asymilacji prowadzące do powstania aminokwasów u siewek żyta”, obronionej przed Radą Naukową Instytutu Biologii Roślin. W 1992 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii – biochemii roślin na podstawie dorobku naukowego i rozprawy „Izoenzymy syntetazy glutaminowej z siewek pszenżyta na przykładzie odmiany Malno”. Trzy lata po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego SGGW. Tytuł profesora nauk rolniczych otrzymał w 2002 r., a stanowisko profesora zwyczajnego w 2008 r. Pełnione przez prof. W. Bielawskiego funkcje w Uczelni to: prorektor ds. rozwoju (2008–2012), prorektor ds. rozwoju – I zastępca rektora (2012–2016) prodziekan Wydziału Rolnictwa i Biologii ds. nauki (2002–2005) i ds. dydaktyki (1999–2003), kierownik Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego w Leśnej Podlaskiej (2000–2002), kierownik Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego w Łowiczu (1999–2002), kierownik Katedry Biochemii (1994–2008).

kierownik Katedry Biochemii (1994–2008).

W dniu 18 marca 2016 r. został wybrany do pełnienia funkcji rektora SGGW na kadencję 2016–2020.

Przebieg pracy zawodowej

Bezpośrednio po studiach został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Biochemii, gdzie pracuje do chwili obecnej na stanowisku profesora zwyczajnego.

Zainteresowania naukowe profesora W. Bielawskiego koncentrują się wokół następujących obszarów tematycznych:

- asymilacja azotu nieorganicznego u roślin zbożowych, ze szczególnym uwzględnieniem właściwości molekularnych enzymów odpowiedzialnych za ten proces;
- metabolizm 2-oksokwasów i aminokwasów w warunkach stymulujących i hamujących fotooddychanie;
- funkcje fizjologiczne glutationu oraz właściwości biochemiczne i regulacja aktywności reduktazy glutationowej;
- mechanizmy biochemiczne warunkujące odporność zbóż na przedźniwne porastanie;
- enzymy proteolityczne w organach generatywnych i wegetatywnych zbóż oraz w komórkach bakterii glebowych z rodzaju *Pseudomonas*;
- fitocystatyny – inhibitory endopeptydaz cysteinowych, ich synteza oraz właściwości molekularne.

Profesor W. Bielawski stworzył oryginalną szkołę naukową biochemii pszenżyta, a jego dorobek uznaje się za najbardziej wszechstronne kompendium (ze znanych z literatury) wiedzy biochemicznej z elementami fizjologii i cytologii dotyczące pszenżyta.

Większość badań naukowych prowadził w ramach grantów własnych, promotorskich, zamawianych i unijnych. Był kierownikiem lub głównym wykonawcą 15 projektów naukowo-badawczych, w tym 11 finansowanych przez KBN, NCN, MNiSW. Uzyskane wyniki publikował w wielu renomowanych czasopismach, indeksowanych przez JCR (z tzw. Listy Filadelfijskiej), jak *Phytochemistry*, *Planta*, *Plant Physiology and Biochemistry*, *Journal of Plant Physiology*, *Amino Acids*, *Antonie Van Leeuwenhoek International Journal of General and Molecular Microbiology*, *Plant Growth Regulation*, *Plant Molecular Biology Reporter*, *Biochemical and Biophysical Research Communications*, *Cereal Chemistry*, *Folia Microbiologica*, *Journal of Basic Microbiology*, *Biologia Plantarum*, *Acta Physiologiae Plantarum*, *Acta Biochimica et Biophysica Sinica*, *Israeli Journal of Aquaculture-Bamidgeh*. Jego dorobek naukowy obejmuje 113 prac, w tym 60 opublikowanych w czasopismach z IF. Wykonał recenzje kilkunastu grantów KBN, ponad 150 recenzji publikacji naukowych oraz kilku dydaktycznych projektów unijnych. Opracował też 15 recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych, 3 recenzje dorobku naukowego i dydaktycznego w postępowaniu o nadanie tytułu, 10 recenzji dorobku na stanowisko profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego. Ponadto był promotorem 10 zakończonych przewodów doktorskich, w tym 8 obronionych z wyróżnieniem. Kolejne 2 przewody doktorskie są w trakcie realizacji. Jest współautorem lub współredaktorem 5 skryptów dydaktycznych.

Prowadził wykłady z: biochemii roślin, biochemii zwierząt, biochemii żywności, enzymologii, przemian związków azotowych w glebie i roślinie. W anonimowych ankietach przeprowadzanych wśród studentów wielokrotnie wskazywany jako najlepszy lub jeden z najlepszych wykładowców. W 2003 r. został wyróżniony Nagrodą Edukacyjną Prezydenta m.st. Warszawy w kategorii „Najlepszy nauczyciel akademicki”.

W celu podwyższenia kwalifikacji naukowych i dydaktycznych odbył krajowe i zagraniczne staże naukowe, m.in. roczny staż na Wydziale Biologii Uniwersytetu Carleton w Ottawie, 3-miesięczny w Instytucie Biochemii Akademii Nauk w Moskwie, kilkutygodniowy w Federalnym Centrum Badań nad Zbożami i Ziemiakami w Detmold (Niemcy) oraz 8-miesięczny w Instytucie Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Radzikowie koło Blonia.

Działalność na rzecz Uczelni i społeczności uczelnianej

Pełniąc w latach 2008–2016 (dwie kadencje) funkcję prorektora ds. rozwoju – I zastępcy rektora był odpowiedzialny za: gospodarkę finansową, inwestycje i remonty, gospodarowanie nieruchomościami, informatyzację,

fundusze strukturalne UE (2008–2013), służbę zdrowia, współpracę ze związkami zawodowymi, bezpieczeństwo i higienę pracy oraz za przygotowania do obchodów jubileuszu 200-lecia kształcenia rolniczego na ziemiach polskich.

Profesor W. Bielawski pełnił też funkcję rzecznika dyscyplinarnego przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2002–2005), był członkiem Komitetu ds. Przedsiębiorczości Akademickiej Polskiej Izby Gospodarczej Zaawansowanych Technologii (od 2013 r.), gdzie podejmowanych jest wiele działań promujących przedsiębiorczość akademicką oraz osiągnięcia akademickie przedsiębiorstw typu start-up, spin-off i spin-out.

Będąc członkiem Komitetu Monitorującego Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 podejmuje wiele cennych inicjatyw związanych z ułatwianiem transferu wiedzy i innowacji w rolnictwie, leśnictwie i na obszarach wiejskich.

Do kolejnych istotnych działań prof. W. Bielawskiego należy zaliczyć: członkostwo w Radzie Programowej czasopisma *Acta Physiologiae Plantarum* (2004–2008), przewodniczenie Rektorskiej Komisji Programowej ds. Kierunku Biologia (1999–2003), członkostwo w Polskim Towarzystwie Biochemicznym (od 1992 r.) i Polskim Towarzystwie Botanicznym (od 2000 r.). 4 czerwca 2016 r. podczas posiedzenia zgromadzenia sprawozdawczego Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP) został wybrany na wiceprzewodniczącego KRASP na kadencję 2016–2020.

Nagrody i odznaczenia

Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne został odznaczony: Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Honorową „Zasłużony dla Rolnictwa”, medalem „Zasłużony dla Powiatu Białskiego”, Złotą Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW”, Medalem XXX-lecia Solidarności, uzyskał nagrodę Ministra Edukacji Narodowej i wiele nagród I stopnia JM Rektora SGGW.

Prorektor ds. Nauki i Zastępca Rektora prof. dr hab. Marian BINEK

Urodził się 6 sierpnia 1951 r. w Pińczowie. Studia ukończył w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie na Wydziale Weterynaryjnym, gdzie w 1976 r. uzyskał tytuł lekarza weterynarii. Stopień naukowy doktora nauk weterynaryjnych uzyskał w 1981 r., a stopień doktora habilitowanego w 1991 r. Tytuł naukowy profesora nauk weterynaryjnych został mu nadany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej 21 lutego 2005 r. W 2008 r. został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego w SGGW.

Pracę zawodową rozpoczął w 1976 r. w Zakładzie Bakteriologii Instytutu Chorób Zakaźnych i Inwazyjnych macierzystego Wydziału i kontynuuje ją do chwili obecnej. Od 1997 do 2012 r. pełnił funkcję kierownika Zakładu Bakteriologii i Biologii Molekularnej. W latach 2000–2001 był kierownikiem Katedry Mikrobiologii, Parazytologii i Chorób Zakaźnych, a od 2002 r. przez dwie kadencje prodziekanem ds. nauki i współpracy z zagranicą. W kadencjach 2008–2012 i 2012–2016 pełnił funkcję dziekana. Kierował również studium doktoranckim pt. „Choroby zakaźne, mikrobiologia i parazytologia” (edycje 2000–2004 i 2001–2005). W latach 1999–2002 był pełnomocnikiem dziekana Wydziału Medycyny Weterynaryjnej ds. rozbudowy Wydziału na Ursynowie. Jest członkiem Senatu Akademickiego, przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Statutu i Struktury, członkiem Senackiej Komisji ds. Finansowych, przewodniczącym Koleżeńskiego Sądu Honorowego. Bierze udział w pracach komisji rektorskich: ds. Gospodarczych i Inwestycji oraz ds. Rozwoju Uczelni.

Odbył wiele staży naukowych w kraju i za granicą, m.in. w: Państwowym Zakładzie Higieny w Warszawie, Akademii Medycznej w Białymstoku, Akademii Medycznej w Poznaniu, Akademii Medycznej w Gdańsku, Wojskowym Ośrodku Naukowo-Badawczym Służby Weterynaryjnej w Puławach, Instytucie Mikrobiologii, Tierärztliche Hochschule w Hanowerze w Niemczech (1983), Zakładzie Mikrobiologii i Immunologii Temple University School of Medicine w Filadelfii w USA (1987–1989). Prowadził szkolenie w zakresie weterynaryjnej diagnostyki mikrobiologicznej w weterynaryjnej stacji diagnostycznej w Ngaundere w Kamerunie (1984) oraz w Narodowym Centrum Rozwoju Rolnictwa koło Hawany na Kubie (1986).

Dorobek naukowy prof. dr. hab. Mariana Binka obejmuje ponad 200 pozycji, w tym ponad 100 oryginalnych prac twórczych, które ukazały się drukiem w uznawanych czasopismach zagranicznych i krajowych periodykach naukowych indeksowanych przez ISI. W pracy badawczej koncentruje się na poznaniu mechanizmów chorobotwórczości bakterii jelitowych i patogeny wywołanych przez nie chorób, rozwoju mikroflory jelitowej u zwierząt i możliwościach sterowania tymi procesami, a także na rozwoju laboratoryjnych metod diagnostycznych zakaźnych chorób zwierząt. Wypromował 8 doktorów nauk weterynaryjnych. Prowadzi zajęcia dydaktyczne w formie wykładów i ćwiczeń z mikrobiologii na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej, w tym na studiach anglojęzycznych dla cudzoziemców, oraz na Wydziale Nauk o Zwierzętach. Jest współredaktorem i autorem skryptów i recenzowanego 2-tomowego podręcznika akademickiego pt. „Zarys klinicznej bakteriologii weterynaryjnej” (Wydawnictwo SGGW 2004) oraz autorem rozdziałów w podręczniku „Mikrobiologia lekarska” pod redakcją Piotra B. Heczko, Marty Wróblewskiej i Agaty Pietrzyk (PZWL 2014). Od 2000 r. z wyboru jest członkiem Komitetu Mikrobiologii PAN, a od 2003 r. wybrany również do Komitetu Nauk Weterynaryjnych PAN. W 2004 r. powierzono mu, z wyboru, funkcję wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Mikrobiologów (PTM), a w 2009 r. wiceprezesa Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych. W 2013 r. został prezesem tego Towarzystwa. W 2004 r. został powołany przez Polskie Centrum Akredytacji jako audytor techniczny w procesie akredytacji laboratoriów badawczych. W 2014 r. został wybrany na członka ExCom-u, European Association of Establishments for

Veterinary Education (EAEVE), reprezentującego 7. grupę regionalną (Czechy, Chorwacja, Polska, Słowacja, Słowenia, Węgry). Był wyróżniany wieloma nagrodami Ministra Edukacji Narodowej, Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki, JM Rektora SGGW, a także odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznaką „Zasłużony dla Rolnictwa” oraz Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW”. Żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci, absolwentów SGGW, a także wnuka Ignacego.

Prorektor ds. Rozwoju
prof. dr hab. inż. Kazimierz BANASIK

Pracuje w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego od 1975 r., od 2006 r. na stanowisku profesora zwyczajnego w Katedrze Inżynierii Wodnej Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Urodził się w Wielkim Garcu w woj. pomorskim (d. woj. gdańskie). Studia ukończył na Wydziale Melioracji Wodnych SGGW w 1975 r. Jako pracownik tego wydziału w 1983 r. otrzymał stopień doktora nauk technicznych, w 1995 r. stopień doktora habilitowanego, a w 2002 r. uzyskał tytuł profesora nauk rolniczych.

Doświadczenia zawodowe zdobyte w kraju i za granicą:

- 3-semestralny staż w Instytucie Zastosowań Matematyki i Statystyki SGGW (1977–1978),
- 4-miesięczny staż w CBSiPBW „Hydroprojekt” w Warszawie (1986–1987),
- 10-miesięczny urlop naukowy (staż badawczo-dydaktyczny) w Instytucie Inżynierii Rolniczej, University of Illinois at Urbana-Champaign (1997–1998),
- 12 krótkookresowych staży (badawczych bądź badawczo-dydaktycznych) o łącznym czasie trwania około 18 miesięcy na politechnikach w Zurychu i Mediolanie oraz uniwersytetach w Berlinie, Kassel, Neubiberg, Exeter, Tokio oraz w Departamencie Rolnictwa USA (w okresie 1983–2003),
- ponad 80 wystąpień seminaryjnych w zagranicznych ośrodkach naukowych oraz prezentacji wyników badań na międzynarodowych konferencjach naukowych.

Funkcje akademickie pełnione w Uczelni:

- 1998–2005 – kierownik Pracowni Procesów Erozji i Sedymentacji,
- 2001–2012 – kierownik Zakładu Inżynierii Rzecznej (d. Inżynierii Wodnej),
- 1999–2002 – prodziekan Wydziału Inżynierii i Kształtowania Środowiska ds. nauki,
- 2002–2008 – dziekan Wydziału Inżynierii i Kształtowania Środowiska,
- 2008–2012 – Pełnomocnik Rektora ds. Współpracy Międzynarodowej,
- 2012–2016 – Pełnomocnik Rektora ds. Międzynarodowych Projektów Badawczych.

Problematyka badań:

- monitorowanie i modelowanie procesu opad-odpływ w małych zlewniach rzecznych, powodzie i susze, hydrologiczne konsekwencje zmian klimatycznych,
- erozja gleb, dynamika koryt rzecznych, zamulanie zbiorników wodnych,
- zanieczyszczenia biogenami wód powierzchniowych obszarów rolniczych.

Dorobek naukowy i dydaktyczny:

- współautorstwo trzech podręczników, czterech monografii i dwóch wzorów użytkowych,
- ponad 180 publikacji, w tym 30 indeksowanych w bazie WoS,
- kierowanie międzynarodowymi tematami badawczymi (w ramach Funduszu M. Skłodowskiej-Curie, British Council, COST, EEA, Kora-Net) oraz dydaktycznymi (w programach Tempus, Erasmus-Socrates) i krajowymi (w ramach MEN, KBN, NCBiR oraz instytucji gospodarki wodnej),
- promotorstwo sześciu zakończonych prac doktorskich, dwóch doktoratów honoris causa.

Wykładane przedmioty:

- hydrologia i gospodarowanie wodą, ocena zagrożeń powodziowych, erozja i sedymentacja, modelowanie procesów środowiskowych – na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska oraz na Wydziale Rolnictwa i Biologii,
- “Hydrology and sedimentology of small catchments”, “Erosion and sedimentation” i “Urban hydrology and sedimentation – introduction to modelling” – dla studentów zagranicznych przebywających w SGGW w ramach programu Erasmus Plus.

Przynależność do organizacji zawodowych i naukowych:

- Wiceprezydent ICCE-IAHS (Międzynarodowej Komisji Erozji Kontynentalnej – Międzynarodowej Asocjacji Badań Hydrologicznych; 2011–2015, 2015–2019).
- Reprezentant Polski (członek Komitetu Zarządzającego) w Akcjach COST – Europejskiego Programu Współpracy w Dziedzinie Badań Naukowo-Technicznych:
 - C22 “Urban Flood Management” (2005–2009),
 - ES0901 “European Procedures for Flood Frequency Estimation” (2009–2014), koordynator STSM (krótkookresowych misji badawczych),
 - CA15113 “Science and Management of Intermittent Rivers and Ephemeral Streams” (2015–2019).
- Członek Komitetu Melioracji i Inżynierii Środowiska Wiejskiego PAN (2002–2015).
- Wiceprzewodniczący (2011–2015) i członek Prezydium (2016 – nadal) Komitetu Inżynierii Środowiska PAN.
- Członek Komitetu Gospodarki Wodnej PAN (od 2005 r.).
- Członek Krajowej Rady Gospodarki Wodnej (w II, III i IV – obecnej kadencji).
- Wiceprezes (2007–2012) i prezes (2013 – nadal) Stowarzyszenia Hydrologów Polskich.

Prorektor ds. Dydaktyki prof. dr hab. Kazimierz TOMALA

Urodził się 1 stycznia 1956 r. w Prusach k. Warki. Ukończył Technikum Ogrodnicze w Sochaczewie w 1975 r. Absolwent Wydziału Ogrodniczego SGGW (1980), doktor nauk rolniczych (1987), doktor habilitowany nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa – sadownictwa (1996), profesor nauk rolniczych (2001). Od 1.04.1981 r. do chwili obecnej pracuje jako nauczyciel akademicki na Wydziale Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu, od 2008 r. na stanowisku profesora zwyczajnego w Katedrze Sadownictwa (obecnie Samodzielny Zakład Sadownictwa).

Stáže naukowe: 1984 r. – University of British Columbia and Research Station – Summerland, Kanada (stypendysta fundacji A.S. Dekabana), 1987–1989 – Michigan State University, USA, 1999 r. – Universidad de TALCA, Chile, 2001 r. – Jilin University, Chiny.

Od początku pracy naukowej zajmuje się zagadnieniami jakości i zdolności przechowalniczej owoców, w tym: metodami wyznaczania dojrzałości zbiorczej, wzbogacaniem w wapń, skarłaniem wzrostu jabłoni, stosowaniem giberelin, blokowaniem receptorów etylenu oraz przechowywaniem w warunkach KA i ULO, ostatnio także w dynamicznie kontrolowanej atmosferze. Tej tematyce poświęcony jest dorobek naukowy i upowszechnieniowy, obejmujący 470 opracowań, w tym: 77 prac twórczych, 62 rozdziały w monografiach, 104 komunikaty, 5 książek, 2 instrukcje wdrożeniowe, 213 prac popularnonaukowych, 7 ekspertyz. Ma na swoim koncie ponad 150 wykładów dla sadowników-praktyków oraz ponad 35 wywiadów radiowych i telewizyjnych. Kierownik sześciu projektów badawczych uzyskanych w ramach konkursów z KBN, pakietu w projekcie finansowanym z 5. Programu Ramowego Unii Europejskiej, trzech tematów zleconych przez podmioty zagraniczne i 9 tematów zleconych przez przedstawicielstwa podmiotów zagranicznych.

Prowadzi liczne zajęcia dydaktyczne, w tym wykłady z sadownictwa, przechowalnictwa, podstaw produkcji ogrodniczej, towaroznawstwa ogrodniczego, regulowania wzrostu i dojrzewania, a także seminarium inżynierskie i magisterskie z sadownictwa.

Pod jego kierunkiem wykonano 87 prac inżynierskich, 131 prac magisterskich, 10 doktorów zakończyło pomyślnie swoje przewody doktorskie, w tym 1 z Jemenu, 2 przewody są w toku.

Opracował 8 recenzji rozpraw doktorskich, 24 recenzje lub opinie w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego, 14 – w postępowaniu o nadanie tytułu lub zatrudnieniu na stanowisku profesora, 1 w postępowaniu o nadanie tytułu doktora honoris causa, 1 o przyznaniu uprawnień do doktoryzowania, 45 projektów badawczych oraz 62 artykuły naukowe.

Ważniejsze funkcje w SGGW: opiekun koła naukowego (1991–1994), prodziekan ds. studenckich na Wydziale Ogrodniczym (1994–1999), dziekan Wydziału Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu (1999–2005), kierownik Katedry Sadownictwa (1997–1999, 2006–2016), członek Senackiej Komisji ds. Dydaktyki i Wychowania (1996–1999), a także jej przewodniczący (2002–2005), członek Senackiej Komisji ds. Finansowych (2005–2008), członek Senackiej Komisji ds. Rozwoju Kadr Naukowych i Dydaktycznych (2008–2012), członek Rektorskiej Komisji ds. Przetargów (2005–2016), członek Rady Międzywydziałowego Studium Towaroznawstwa (2006–2012), rzecznik dyscyplinary ds. nauczycieli akademickich (2012–2016).

Ważniejsze funkcje poza SGGW: członek Grupy Roboczej Ogrodnictwo Zespołu Ekspertów Nauk Rolniczych MEN (1996–1998), członek Sekcji Ogrodnictwa KBN (P06C, 1997–2000), członek Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (od 1990 r.), członek Kolegium Redakcyjnego Folia Horticulturae (od 2001 r.), członek Kolegium Redakcyjnego Acta Agrobotanica (od 2002 r.), członek Towarzystwa Botanicznego (od 2002 r.), przewodniczący Rady Naukowej Instytutu Sadownictwa i Kwiaciarnictwa (obecnie Instytut Ogrodnictwa) w Skierniewicach (od 2003 r.), zastępca przewodniczącego KNO PAN (2003–2006) oraz członek KNO PAN (2007–2015), Konsultant naukowy miesięcznika praktycznego sadownictwa SAD (od 2006 r.), członek Rady Naukowej działu ogrodnictwo czasopisma naukowego Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu – Nauka Przyroda Technologie (od 2007 r.), członek Centralnej Komisji do spraw Stopni i Tytułów (2013–2016).

Współorganizował 4 międzynarodowe konferencje naukowe, 19 edycji Dnia Otwartego Sadu Doświadczalnego w Wilanowie (od 1997 r.) i 12 edycji Międzynarodowych Targów Agrotechniki Sadowniczej FruitPro (od 2005 r.). Zorganizował i wyposażył w nowoczesną aparaturę badawczą specjalistyczne Laboratorium Fizjologii Owoców i Przechowalnictwa.

Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne otrzymał liczne nagrody JM Rektora SGGW oraz został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką Honorową „Zasłużony dla Rolnictwa” i Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW”.

Hobby: uprawa storczyków, zbieranie grzybów, filmy muzyczne i podróże.

Prorektor ds. Współpracy Międzynarodowej prof. dr hab. Michał J. ZASADA

Urodził się 16 grudnia 1969 r. we Wrocławiu. W 1993 r. ukończył studia na Wydziale Leśnym SGGW uzyskując tytuł magistra inżyniera leśnictwa. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę w Katedrze Produktowności Lasu. Stopień doktora nauk leśnych uzyskał w 1998 r. W 2008 r. uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk leśnych w zakresie leśnictwa – zarządzania lasu, a w 2014 r. tytuł profesora nauk leśnych.

Pracując w SGGW był m.in. dziekanem Wydziału Leśnego (2008–2012), prodziekanem ds. dydaktyki (2005–2008), prodziekanem ds. nauki (2012–2016), profesorem nadzwyczajnym w Samodzielnej Pracowni Den-

drometrii i Nauki o Produkcyjności Lasu (od 2010 r.) i jej kierownikiem, przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Dydaktyki i Wychowania (2008–2012). W latach 2009–2011 był członkiem Naukowego Zespołu Doradczego przy Dyrektora Generalnym Lasów Państwowych. W kadencji 2011–2015 był członkiem i wiceprzewodniczącym Komitetu Nauk Leśnych PAN, a od 2016 r. jest członkiem Komitetu Nauk Leśnych i Technologii Drewna PAN (kadencja 2016–2020). Od 2012 r. członek Rady Naukowej Instytutu Badawczego Leśnictwa w Sękocinie Starym. Od 2013 r. pełni funkcję audytora finansowego Europejskiego Instytutu Leśnego (EFI). Był członkiem rad programowych czasopism *Folia Forestalia Polonica*, *Open Forest Science Journal* oraz *Studia i Materiały Centrum Edukacji Przyrodniczo-Leśnej w Rogowie* (2008–2012). Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Leśnego.

W latach 2001–2004 odbył staż podoktorski w D.B. Warnell School of Forest and Natural Resources na University of Georgia w USA, zajmując się głównie modelowaniem skutków zmian zachodzących w gospodarce i środowisku i ich wpływu na zmiany zasobów leśnych. W latach 2004–2012 zajmował stanowisko adjunct assistant professor w University of Georgia.

Zainteresowania naukowe profesora M. Zasady koncentrują się głównie na zagadnieniach dotyczących dendrometrii, nauki o produktywności lasu i zarządzania lasu, szczególnie modelowania wzrostu drzew i drzewostanów, nowoczesnych metod pomiaru lasu i zastosowania systemów wspomaganego decyzyjnego w planowaniu gospodarki leśnej. Jest autorem ponad 120 publikacji naukowych, w tym 40 w czasopiśmie z Impact Factor.

Jako kierownik lub główny wykonawca brał udział w realizacji badań naukowych finansowanych ze środków krajowych (Komitet Badań Naukowych, Narodowe Centrum Nauki, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych) i zagranicznych (7. Program Ramowy i Horyzont 2020). Jako ekspert brał udział w ocenie projektów badawczych finansowanych przez 7. PR i COST. Był ekspertem w projektach dydaktycznych finansowanych przez program Tempus oraz fundusze norweskie, a także ekspertem w komisji akredytacyjnej oceniającej 3 uniwersytety w Kirgistanie. Wykładał w Kazachskim Uniwersytecie Agrotechnicznym im. S. Seifullina w Astanie i w Gruzińskim Uniwersytecie Rolniczym w Tbilisi oraz prowadził szkolenia z zakresu zarządzania lasu dla leśników gruzińskich.

Był recenzentem artykułów w licznych czasopiśmie krajowych i zagranicznych: *Forest Science*, *Journal of Forestry*, *Forest Ecology and Management*, *Annals of Forest Science*, *Canadian Journal of Forest Research*, *Silva Fennica*, *Sylvan*, *Biometrical Letters*, *Folia Forestalia Polonica*, *Annals of Geomatics*, *Remote Sensing of Environment*, *Mathematical Biosciences*.

Promotor 4 zakończonych przewodów doktorskich podejmujących problematykę wpływu warunków siedliskowych na przyrost radialny świerka pospolitego w północno-wschodniej Polsce i krajach nadbałtyckich, dendroekologii świerka Schrenka w Kirgistanie oraz historii, stanu i perspektyw introdukcji daglezi zielonej w Polsce i żywotnika olbrzymiego w Niemczech. Obecnie jest opiekunem naukowym 3 doktorantów. Był recenzentem w 4 przewodach habilitacyjnych i 3 przewodach doktorskich.

Za swoją działalność naukową i organizacyjną był wielokrotnie nagradzany nagrodami JM Rektora SGGW w Warszawie. W 2015 r. otrzymał Medal Srebrny za Długoletnią Służbę.

Żonaty, trójka dzieci. Hobby: krótkofalarstwo.

Dziekani wydziałów

Wydział Rolnictwa i Biologii prof. dr hab. Zdzisław WYSZYŃSKI

Urodził się 10 maja 1953 r. w Wysokim Mazowieckiem. Studia na Wydziale Rolniczym SGGW ukończył w 1977 r. (Złota Odznaka „Primus Inter Pares”). Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał w 1986 r., doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii – uprawy roli i roślin w 2003 r., a tytuł profesora w 2010 r. Od ukończenia studiów pracuje jako nauczyciel akademicki na Wydziale Rolnictwa i Biologii (dawniej Rolniczym), od 2005 r. na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Katedrze Agronomii. W okresie pracy zawodowej w 1986 r. odbył sześciomiesięczny staż produkcyjny w RSP Morszczków, uczestniczył w 7th International Post Graduate Course in Crop Weather Modelling w Izraelu (1994) oraz wyjazdach studialnych w WSR w Pradze, Latvia University of Agriculture w Jelgawie oraz American Crystal Sugar w USA.

Działalność naukową skupia na zagadnieniach obejmujących: ocenę oddziaływania czynników siedliskowych i agrotechnicznych, najsilniej modyfikujących warunki produkcji roślinnej w środkowej i wschodniej Polsce, na wielkość i jakość plonu wybranych gatunków roślin okopowych, oleistych i zbożowych; badanie zmienności budowy przestrzennej łąnów roślin uprawy polowej wybranych gatunków roślin okopowych i zbożowych oraz wpływu cech łąn na wielkość, jakość plonu i jego składowych; ocenę stosowanych technologii produkcji oraz wewnątrzpolowej i wewnątrzłanowej zmienności cech gleby i plonowania w uprawie głównych gatunków roślin okopowych i zbożowych na plantacjach produkcyjnych; zmiany klimatu a możliwości adaptacyjne polskiego rolnictwa; środowiskowe i gospodarcze aspekty uprawy roślin energetycznych. Brał udział w kilkunastu projektach badawczych, w tym w 3 jako kierownik grantu, w 6 – główny wykonawca, a w pozostałych wykonawca. Jest autorem lub współautorem łącznie 168 opracowań, z czego 76 prac zostało opublikowanych w recenzowanych czasopiśmie rolniczych krajowych i zagranicznych. W materiałach kongresowych i konferencyjnych znajdują się 53 prace, głównie w układzie typowych prac naukowych zawierających oryginalne wyniki badań. Promotor 3 zakończonych przewodów doktorskich i 4 w trakcie realizacji, 145 prac magisterskich i 98 prac inżynierskich. Prowadzi wykłady i ćwiczenia z przedmiotów z zakresu produkcji roślinnej na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych kilku kierunków.

W latach 2008–2016 przez dwie kadencje był prodziekanem Wydziału Rolnictwa i Biologii ds. kierunku rolnictwo. Od 2013 r. jest kierownikiem Katedry Agronomii, a od 2008 r. kieruje studiami podyplomowymi „Rolnictwo dla absolwentów studiów nierolniczych”. Angażuje się w prace organizacyjne i społeczne, był członkiem Komitetu Uprawy Roślin PAN, przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Przemysłu Cukrowniczego, członkiem Rady Naukowej IBMERu i Instytutu Technologiczno-Przyrodniczego oraz Rady Programowej czasopisma *Gazeta Cukrownicza*, przewodniczącym Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Agronomicznego (PTA). Obecnie jest wiceprzewodniczącym Komisji ds. Rejestracji Roślin Korzeniowych COBORU, członkiem Mazowieckiego Zespołu Porejestrowego Doświadczalnictwa Odmianowego oraz członkiem European Society for Agronomy (ESA). Za osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej, dydaktycznej i organizacyjnej wyróżniony Medalem Złotym za Długoletnią Służbę, Odznaką Honorową „Zasłużony dla Rolnictwa”, odznaką „Zasłużony dla Gminy Ksawerów” oraz kilkoma nagrodami JM Rektora SGGW.

Żonaty, ma dwóch synów.

Wydział Medycyny Weterynaryjnej dr hab. Marcin W. BAŃBURA, prof. nadzw. SGGW

Urodził się 5 września 1955 r. w Warszawie. Studia na Wydziale Weterynaryjnym SGGW ukończył w 1979 r. z wynikiem bardzo dobrym. Stopień doktora nauk weterynaryjnych uzyskał w 1988 r., a doktora habilitowanego w 2007 r.

Jeszcze podczas studiów, w 1976 r., pod kierunkiem prof. dr. hab. Konrada Malickiego rozpoczął w Zakładzie Wirusologii ówczesnego Instytutu Chorób Zakaźnych i Inwazyjnych pracę w Kole Naukowym Medyków Weterynaryjnych. Bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii w 1979 r. podjął pracę w Zakładzie Wirusologii. W latach 2001–2012 był kierownikiem tego Zakładu, a od 2012 r. jest kierownikiem Katedry Nauk Przedklinicznych i pełni funkcję kierownika Zakładu Mikrobiologii tej Katedry.

Odbył dwa długoterminowe staże zagraniczne – w latach 1988–1990 w Department of Virology and Molecular Biology, St. Jude Children’s Research Hospital w Memphis, Tennessee, USA oraz w latach 1991–1992 w Department of Veterinary and Biomedical Sciences, University of Nebraska, Lincoln, Nebraska, USA, a także krótkoterminowe krajowe staże i szkolenia w Państwowym Zakładzie Higieny w Warszawie, w Wojskowym Instytucie Higieny i Epidemiologii w Warszawie oraz w Państwowym Instytucie Weterynaryjnym w Puławach. W początkowych latach swojej kariery naukowej zajmował się badaniami nad występowaniem, diagnostyką i profilaktyką biegunek o etiologii wirusowej występujących u prosiąt i cieląt. W 1995 r. z jego inicjatywy zostały wznowione (zapoczątkowane w latach pięćdziesiątych ubiegłego stulecia przez prof. dr hab. Stanisławę Woyciechowską) badania nad wirusem zakaźnego ronienia klaczy (EHV-1), do których wprowadził nowoczesne metody badawcze z zakresu biologii molekularnej. Obecnie jego zainteresowania skupiają się na molekularnych mechanizmach neuropatogenności i neurotropowości EHV-1, zjawiskach przeciwwirusowej odporności wrodzonej w ośrodkowym układzie nerwowym oraz wpływie zakażenia EHV-1 na programowaną śmierć komórki. W kierowanym przez niego zespole opracowano unikalny model doświadczalny – pierwotne hodowle komórek nerwowych myszy – pozwalający na prowadzenie badań nad wzajemnymi oddziaływaniami wirus-komórka nerwowa, mechanizmami wewnątrzkomórkowego transportu wirionów i rolą cytoszkieletu komórek nerwowych w przebiegu zakażenia produktywnego. Był kierownikiem lub głównym wykonawcą kilku grantów badawczych, a jego dorobek naukowy liczy kilkadziesiąt oryginalnych prac twórczych opublikowanych w renomowanych czasopismach naukowych krajowych i zagranicznych indeksowanych przez ISI oraz prezentowanych na licznych krajowych i międzynarodowych, również zagranicznych, konferencjach i kongresach. Wypromował 4 doktorów nauk weterynaryjnych i prowadzi zajęcia z zakresu podstaw wirusologii i wirusologii weterynaryjnej dla studentów WMW, również w języku angielskim, oraz podstaw wirusologii i wirusologii molekularnej dla studentów kierunków bioinżynieria, biotechnologia i biologia. Jest współautorem 2-tomowego podręcznika akademickiego „Zarys klinicznej bakteriologii weterynaryjnej”. Brał udział w pracach zespołu ekspertów przy wprowadzaniu Krajowych Ram Kwalifikacji i zespołu opracowującego w ramach KRK standard kształcenia na kierunku weterynaria. W latach 2008–2016 pełnił funkcję prodziekana ds. dydaktyki. Jest członkiem stałego zespołu recenzentów czasopisma *Medycyna Weterynaryjna*.

Żonaty, dorosły syn, absolwent Uniwersytetu Warszawskiego.

Wydział Leśny prof. dr hab. Henryk ŻYBURA

Urodził się 16 października 1951 r. w Siedliszczach (woj. lubelskie). W 1965 r. rozpoczął naukę w Technikum Leśnym w Biłgoraju, którą kończył egzaminem maturalnym w Krasiczynie. Studia na Wydziale Leśnym SGGW rozpoczął w 1970 r. Po pięciu latach otrzymał dyplom z wyróżnieniem magistra inżyniera leśnictwa. Pracę zawodową rozpoczął w 1975 r. w Zakładzie Hodowli Lasu byłego Instytutu Przyrodniczych Podstaw Leśnictwa i Hodowli Lasu Wydziału Leśnego SGGW. W latach 1975–1980 pracował jako asystent stażysta, asystent, a następnie starszy asystent. W 1980 r. Rada Wydziału Leśnego nadała mu stopień doktora nauk leśnych na podstawie rozprawy pt. „Dynamika wzrostu wysokości podrostów świerkowych w drzewostanach świerkowo-sosnowych północno-wschodniej Polski”. W 1980 r. został mianowany na stanowisko adiunkta w Katedrze Hodowli Lasu. W 1991 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk leśnych po przedłożeniu rozprawy pt. „Lasotwórcza rola świerka pospolitego (*Picea abies* L. Karst) w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem

obszaru nizinnego”. Na stanowisko profesora nadzwyczajnego został mianowany w drodze konkursu na pięć lat w 1994 r. W 1999 r. uzyskał tytuł profesora nauk leśnych i na zajmowane stanowisko został mianowany na czas nieokreślony. W 2004 r. został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego i na tym stanowisku pracuje do chwili obecnej.

W celu doskonalenia kwalifikacji naukowych i dydaktycznych odbył krajowe i zagraniczne staże naukowe, m.in. 18-miesięczny staż zawodowy w Katedrze Hodowli Lasu Wydziału Leśnego Politechniki Federalnej w Zurychu (Szwajcaria) oraz krótkoterminowe w Niemczech, Czechosłowacji i na Węgrzech.

Głównym obszarem działalności naukowo-badawczej jest szeroko rozumiana technika hodowli lasu oraz związane z nią zagadnienia wzrostu, rozwoju i selekcji drzew leśnych. Jest autorem i współautorem ponad 150 opracowań naukowych oraz czterech książek. Zajęcia dydaktyczne prowadził i prowadzi nadal na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych pierwszego i drugiego stopnia, a także dla doktorantów Wydziału Leśnego. Prowadzi również wykłady i ćwiczenia dla pracowników Lasów Państwowych, i to zarówno dla kadry kierowniczej, jak i bezpośrednich wykonawców prac leśnych – leśniczych i podleśniczych. Pod jego kierunkiem wykonano blisko 100 prac dyplomowych magisterskich i ponad 30 inżynierskich. Jest promotorem w 5 zakończonych przewodach doktorskich oraz promotorem 2 kolejnych doktorantów.

Był recenzentem w dwóch postępowaniach o nadanie tytułu honorowego doktora honoris causa, trzech postępowaniach o nadanie tytułu profesora nauk leśnych, trzech postępowaniach o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk leśnych oraz recenzentem w 25 przewodach doktorskich. Jest autorem wielu recenzji wydawniczych, publikacji naukowych oraz projektów prac badawczych. Wykonał również trzy opinie w związku z mianowaniem na stanowisko profesora.

W latach 1992–1996 kierował zakładem Ekologicznych Podstaw Hodowli Lasu, a od 1997 r. powierzono mu funkcję Kierownika Katedry Hodowli Lasu, którą pełnił do 2012 r. W latach 1996–2002 oraz 2005–2012 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Leśnego ds. nauki. Od 2012 r. jest dziekanem Wydziału Leśnego. Od 1996 r. był członkiem Senackiej Komisji ds. Finansowych, a od 2012 r. jest jej przewodniczącym. Jest członkiem Rady Naukowej Roztoczańskiego Parku Narodowego oraz przewodniczącym Rady Społeczno-Naukowej Leśnego Kompleksu Promocyjnego „Lasy Spalsko-Rogowskie”. Bierze również udział w pracach Kolegium Lasów Państwowych oraz kolegiach redakcyjnych wydawnictw naukowych. Za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną został odznaczony Brązowym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz wyróżniony nagrodami JM Rektora SGGW. Otrzymał również Odznakę Honorową „Za Zasługi dla SGGW” oraz odznakę „Zasłużony dla Leśnictwa i Drzewnictwa”. Został uhonorowany Kordelasem Leśnika (wyróżnienie Lasów Państwowych). Jest żonaty, ma córkę i trójkę wnucząt.

Wydział Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu prof. dr hab. Wojciech WAKULIŃSKI

Urodził się w Warszawie. W latach 1980–1985 studiował na Wydziale Ogrodniczym SGGW. Zatrudniony w Katedrze Fitopatologii tego wydziału w 1985 r. na etacie asystenta stażysty. W 1991 r. na podstawie obronionej dysertacji Rada Wydziału Ogrodniczego SGGW nadała mu stopień naukowy doktora w zakresie nauk rolniczych. W 2004 r., uwzględniając ocenę ogólnego dorobku naukowego i przedstawionej rozprawy habilitacyjnej, decyzją Rady Wydziału Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 2010 r. jest profesorem nadzwyczajnym SGGW. W 2013 r. uzyskał tytuł profesora nauk rolniczych.

W latach 2012–2016 pełnił funkcję prodziekana ds. dydaktyki Wydziału Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu. Członek wielu komisji: wydziałowych (Oceny Pracowników Naukowo-Dydaktycznych i Dydaktycznych), uczelnianych (Dyscyplinarnej ds. Studentów) i senackich (ds. Dydaktyki i Wychowania). Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Mykologicznego oraz Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego, gdzie pełni funkcję sekretarza Oddziału Warszawskiego PTFit. Od 2015 r. jest zastępcą redaktora naczelnego czasopisma Acta Agrobotanica.

Jest ekspertem Polskiego Centrum Akredytacji w zakresie akredytacji laboratoriów badawczych. Brał udział w 17 projektach badawczych lub badawczo-wdrożeniowych, krajowych (12) i międzynarodowych (5), jako koordynator (3), kierownik (3), lider (1), wykonawca lub główny wykonawca (10).

Dorobek naukowy prof. dr. hab. Wojciecha Wakulińskiego obejmuje ponad 150 publikacji naukowych, w tym ponad 57 oryginalnych prac twórczych, 8 rozdziałów do książek, podręczników i/lub skryptów. Był promotorem pracy doktorskiej oraz jest opiekunem naukowym dwóch kolejnych doktoratów, będących w trakcie realizacji. Był recenzentem jednego przewodu doktorskiego oraz wykonawcą 4 ocen dorobku naukowego, w tym 2 prac habilitacyjnych oraz 2 ocen osiągnięć w postępowaniu o nadanie tytułu profesora. Pod jego kierunkiem zrealizowano 23 prace dyplomowe inżynierskie i magisterskie. Organizator lub współorganizator konferencji i warsztatów naukowych krajowych (4) i międzynarodowych (2). Prowadzi wykłady i ćwiczenia na kierunkach ogrodnictwo, ochrona zdrowia roślin i biologia.

Działalność badawcza prof. dr. hab. Wojciecha Wakulińskiego dotyczy:

- mykologii i znaczenia grzybów, a zwłaszcza gatunków z rodzajów *Fusarium* spp. i *Cercospora* spp. jako czynników etiologicznych chorób roślin,
- mykotoksyn i roli tych metabolitów w procesie patogenezy,
- analizy zmienności i źródeł zmienności populacji grzybów.

Wielokrotnie wyróżniany nagrodami JM Rektora SGGW za działalność naukową i organizacyjną.

Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dr hab. inż. Eugeniusz KODA, prof. nadzw. SGGW

Urodził się w 1959 r. we wsi Przytulanka (woj. podlaskie). Studia na Wydziale Melioracji Wodnych SGGW ukończył w 1984 r. Stopnie doktora i doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo uzyskał na Politechnice Gdańskiej. Od 2013 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Katedrze Geoinżynierii. W kadencji 2012–2016 był prodziekanem Wydziału ds. nauki.

W roku akademickim 1989/1990 przebywał na stażu w Boğaziçi University w Stambule, a w 1993 r. w Delft University of Technology. Uczestniczył i wygłaszał referaty na kilkudziesięciu konferencjach zagranicznych.

Był kierownikiem projektu celowego i 5 projektów badawczych oraz wykonawcą w 7 projektach ze środków KBN, MNiSW i NCBiR. Uczestniczył w 2 międzynarodowych projektach (Copernicus-ParaComWaste i GeoEnvNet), w ramach których brał udział w wyjazdach koordynacyjnych, m.in. do Environmental Research Foundation (2001), Ghent University (2002), University of Marche (2004) i Cardiff University (2006). Aktualnie pełni funkcję Member of Management Committee w COST Action TU1202 *Transport and Urban Development – Impact of climate change on engineered slopes for infrastructure*. Brał udział w wyjazdach naukowych do Holandii, Szwecji, Norwegii, Niemiec, Austrii, Danii, Francji, Portugalii, Czech, USA, Hiszpanii, Włoch i Anglii.

Jest autorem i współautorem ponad 190 publikacji, w tym 18 prac w bazie Web of Science. Był promotorem ponad 250 prac dyplomowych. Jest promotorem 4 otwartych przewodów doktorskich i opiekunem naukowym 3 doktorantów. Prowadzi zajęcia dydaktyczne m.in. z mechaniki gruntów, fundamentowania, składowisk odpadów i seminaria dyplomowe.

Równoległe z pracą naukową prowadzi aktywną działalność zawodową. W latach 1996–2006 pracował na stanowisku dyrektora w GEOTEKO Sp. z o.o. Brał udział w opracowaniu kilkuset ekspertyz i opracowań, wykonanych m.in. w Katedrze Geotechniki, BPBK „Stolica”, Zespole Rzeczoznawców i ZUT NOT, GEOTEKO, COWI, PROEKO, Komes-Pol, CDM Smith, PROKOR, CYMPAK oraz Wojskowym Biurze Studiów Projektów Budowlanych i Lotnikowych. W latach 2001–2012 uczestniczył w Pakiecie Inwestycyjnym NATO Nr CP 2A0022 obejmującym modernizację 7 lotnisk wojskowych i 5 baz paliw. Jest projektantem rekultywacji składowisk Łubna i Radiowo.

Za badania naukowe i wykorzystanie ich wyników w praktyce uzyskiwał nagrody Ministra Edukacji Narodowej (1989), Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa (1992) oraz ośmiokrotnie nagrody JM Rektora SGGW. Posiada Odznakę Ministra Środowiska „Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej” (2006), Odznakę Ministra Gospodarki „Za Zasługi dla Rozwoju Gospodarki” (2015), Odznakę Ministra Infrastruktury i Budownictwa „Za Zasługi dla Budownictwa” (2016) oraz Srebrną (2011) i Złotą (2014) Odznakę Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa. W 2011 r. został odznaczony Medalem Srebrnym za Długoletnią Służbę, a w 2015 r. Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Jest członkiem Polskiego Komitetu Geotechniki, od 2011 r. przewodniczącym Oddziału Stolecznego PKG, członkiem Technical Committee No. 215 (Environmental Geotechnics) w International Society for Soil Mechanics and Geotechnical Engineering, członkiem Sekcji Geotechniki i Infrastruktury Podziemnej KILiW PAN.

Członkiem Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa jest od początku jej powstania w 2001 r. W latach 2006–2014 był członkiem Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej przy MOIIB, a od 2014 r. przewodniczący pracom tej Komisji. Należy do SITWM NOT i PZITB (członek Zarządu Oddziału Warszawskiego). Od 2011 r. jest członkiem Zespołu ds. Robót Ziemnych przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym. Posiada uprawnienia budowlane, tytuły rzeczoznawcy budowlanego PIIB i NOT oraz uprawnienia geologiczne i certyfikat Polskiego Komitetu Geotechniki, jest biegłym Wojewody Mazowieckiego w zakresie ocen oddziaływania na środowisko i postępowania wodnoprawnego.

Pasjonuje się bieganiem, brał udział w wielu długodystansowych biegach masowych. Interesuje się też sportem, historią i turystyką. Żonaty, ma dwóch synów: Pawła i Michała.

Wydział Technologii Drewna

prof. dr hab. Krzysztof J. KRAJEWSKI

Urodził się 24 czerwca 1958 r. w Warszawie. Jest absolwentem Wydziału Leśnego SGGW (1982 r.). Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1992 r., stopień doktora habilitowanego nauk leśnych w zakresie drzewnictwa – w 1999 r., a tytuł naukowy profesora nauk leśnych otrzymał w 2005 r.

W SGGW pracuje od 1982 r., nieprzerwanie w Zakładzie Ochrony Drewna na Wydziale Technologii Drewna. Przeszedł wszystkie szczeble zatrudnienia, od asystenta stażysty, asystenta, starszego asystenta i adiunkta, a od 2001 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Pracując w SGGW pełnił kolejno funkcje: kierownika Katedry Ochrony Drewna (1997), kierownika Samodzielnego Zakładu Ochrony Drewna (1998), kierownika Zakładu Ochrony Drewna (1999–2005), dziekana Wydziału Technologii Drewna (2002–2005 i 2012–2016).

Zainteresowania naukowe prof. Krzysztofa J. Krajewskiego koncentrują się na zagadnieniach rozwoju metod i środków konserwacji drewna, ochronie budowli przed korozją biologiczną oraz badaniach biologicznych czynników degradacji drewna. Jego dorobek naukowy obejmuje 249 opracowań, w tym 160 prac opublikowanych i 89 prac zastrzeżonych – nieprzeznaczonych do druku, ponadto jest twórcą 4 patentów, w tym 3 wdrożonych do praktyki, współautorem 3 zrealizowanych projektów architektoniczno-budowlanych, autorem 29 ekspertyz mykologiczno-budowlanych. W okresie zatrudnienia w SGGW był wykładowcą m.in. przedmiotów ochrona i konserwacja drewna, mikrobiologiczna korozja materiałów nieдрzewnych i ochrona budowli i konstrukcji drewnianych.

Za działalność naukową został wyróżniony nagrodami Ministra Edukacji Narodowej (1993 r.), Ministra Pracy i Polityki Społecznej (2001 r.) i Ministra Infrastruktury (2002 r.). Jest laureatem międzynarodowej nagrody Fundacji im. Rona Cockcrofta (Szwecja), którą otrzymał w 1998 r. w dziedzinie badań dotyczących ochrony drewna. Za swą aktywność naukową i zawodową został wyróżniony 10 nagrodami JM Rektora SGGW i Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW”.

Profesor Krzysztof J. Krajewski jest członkiem: Komitetu Technologii Drewna PAN (od 2003 r.), Europejskiego Komitetu Normalizacji CEN w Brukseli (od 2010 r.), Normalizacyjnej Komisji Problemowej PKN nr 185 ds. środków ochrony drewna, Rady Naukowej Instytutu Technologii Drewna w Poznaniu (od 2008 r.), Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego (od 1989 r.), członkiem i sekretarzem Rady Muzeum Rolnictwa w Ciechanowcu (od 2007 r.), członkiem Rady Programowej czasopisma (IF) Drewno (od 2004 r.). Był członkiem Zespołu Integracyjno-Eksperymentalnego Nauk Leśnych PAN (2009–2010) i członkiem zespołu konsultantów Prezesa Urzędu Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych w Warszawie (2006–2013). Aktywnie działał w organizacjach i stowarzyszeniach naukowo-technicznych, m.in. jako: przewodniczący Koła Warszawskiego Polskiego Stowarzyszenia Mykologów Budownictwa (1999–2003), wiceprzewodniczący Prezydium Zarządu Ogólnokrajowej Sekcji Komitetu Trwałości Budowli ZG PZITB, Warszawa (2002–2005), członek Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Mykologów Budownictwa we Wrocławiu (1999–2001, 2009–2012) i wiceprzewodniczący tego stowarzyszenia (2009–2012).

Wydział Nauk o Zwierzętach prof. dr hab. Wanda OLECH-PIASECKA

Urodziła się 29 czerwca 1959 r. w Krakowie. W 1982 r. ukończyła studia magisterskie na Wydziale Zootechnicznym SGGW. W grudniu 1987 r. obroniła pracę doktorską, w 2003 r. uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie genetyki zwierząt, w 2015 r. tytuł profesora nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika. Od 1982 r. pracuje w Katedrze Genetyki i Ogólnej Hodowli Zwierząt, początkowo na stanowisku asystenta, potem adiunkta, starszego wykładowcy i profesora nadzwyczajnego.

W pracy badawczej specjalizuje się w problemach zachowania zmienności genetycznej w małych populacjach zwierząt. Opracowała programy hodowlane dla różnych gatunków zwierząt, w tym dla przepiórek, myszy, koni huculskich oraz – najważniejsze – dla żubrów. Zajmuje się badaniem wpływu inbrodu na różne cechy zwierząt oraz wszechstronną analizą rodowodów. Interesuje się ochroną przyrody i bioróżnorodności zwierząt. Zajmuje się również aplikacją statystyki matematycznej w genetyce populacji i doświadczalnictwie zootechnicznym. Od początku kariery naukowej zajmowała się żubrem i jego czynną ochroną w Polsce i Europie. Początkowo prowadziła analizę rodowodów i ustalanie planów kojarzenia, następnie jako pracownik Białowieskiego Parku Narodowego, a potem Ministerstwa Środowiska była odpowiedzialna za realizację krajowego programu hodowli restytucyjnej żubra. Od wielu lat pełni rolę koordynatora programu ochrony żubra w Europie w ramach projektu *European Bison Conservation Center*. Od kilkunastu lat kieruje grupą specjalistów ds. żubra przy Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody.

Jej dorobek naukowy to ponad 120 oryginalnych publikacji naukowych oraz kilka popularnonaukowych. Wśród prac naukowych wyróżniają się dwie zespołowe dotyczące oceny stanu zagrożenia ssaków opublikowane w *Science*. Jest współautorem trzech skryptów i podręczników, głównie z zakresu statystyki i doświadczalnictwa zootechnicznego. Aktywnie prezentuje wyniki badań na konferencjach krajowych i międzynarodowych.

Prowadzi wykłady i ćwiczenia z zakresu zarządzania populacjami zwierząt, statystyki i doświadczalnictwa zootechnicznego, genetyki populacji oraz bioróżnorodności. W latach 2005–2006 była kierownikiem Zakładu Statystyki Katedry Metod Ilościowych WSHiP w Warszawie i prowadziła zajęcia ze statystyki oraz autorski przedmiot gospodarka a środowisko.

Do tej pory wypromowała dziewięciu doktorantów oraz była recenzentem w kilkunastu przewodach habilitacyjnych i doktorskich. Była opiekunem ponad 45 prac magisterskich i inżynierskich, głównie na kierunku zootechnika, ale też na kierunkach biologia i ochrona środowiska.

W 1986 r. przebywała na kilkumiesięcznym stażu w Animal Breeding Department Uniwersytetu Stanowego w Lincoln, Nebraska. Ukończyła również kilkutygodniowy kurs Animal Genetic Resources Conservation na Uniwersytecie w Davis, California. Prowadziła lub była głównym wykonawcą 7 grantów naukowych, w tym 2 promotorskich. Była koordynatorem merytorycznym 3 projektów realizowanych w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko dotyczących głównie ochrony żubra. Aktualnie koordynuje projekt w ramach MF EOG, w którym współpracuje z kilkunastoma nadleśnictwami i Białowieskim Parkiem Narodowym.

Jako młody naukowiec została wyróżniona przez European Association of Animal Production oraz była członkiem zespołu nagrodzonego przez Ministra Edukacji Narodowej. Jest laureatem kilku nagród JM Rektora SGGW oraz statuetki „Bieszczadzkiego żubra” – nagrody za wkład w ochronę przyrody w tym rejonie kraju. W 2016 r. została odznaczona przez Ministra Środowiska Honorową Odznaką „Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej”.

Brała udział w pracach uczelnianych i wydziałowych komisji, jest członkiem rad naukowych Instytutu Fizjologii i Żywienia Zwierząt PAN, Białowieskiego Parku Narodowego i Warszawskiego Ogrodu Zoologicznego. Była członkiem Państwowej Rady Ochrony Przyrody w kadencji 2009–2014, w której przewodniczyła pracy Komisji ds. Ochrony Zwierząt. Od maja 2016 r. jest przewodniczącym Państwowej Rady Ochrony Przyrody. Bierze udział w pracach rad naukowo-społecznych Leśnych Kompleksów Promocyjnych „Puszcza Niepołomska”, „Puszcza Knyszyńska” i „Lasy Bieszczadzkie”. Od 2005 r. jest prezesem Stowarzyszenia Miłośników Żubrów.

Wydział Nauk Ekonomicznych

dr hab. Jarosław GOŁĘBIEWSKI, prof. nadzw. SGGW

Urodził się 8 października 1964 r. w Wysokiem Mazowieckiem, woj. podlaskie. Liceum ogólnokształcące w tym mieście ukończył w 1983 r. Dyplom magistra inżyniera ekonomiki rolnictwa uzyskał w 1988 r. na Wydziale Ekonomiczno-Rolniczym SGGW w Warszawie. W latach 1990–1999 był zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Polityki Agrarnej i Marketingu SGGW. W 1999 r. obronił pracę doktorską pt. „Zmiany rynku zbożowego w Polsce w okresie transformacji systemowej”. W 2011 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk ekonomicznych na podstawie dorobku naukowego i pracy habilitacyjnej pt. „Efektywność systemów marketingowych w gospodarce żywnościowej”.

Jego zainteresowania naukowe dotyczą zagadnień organizacji rynku i konkurencji. W badaniach koncentruje się na rynku żywnościowym w Polsce z uwzględnieniem zmian zachodzących na rynkach zagranicznych, w tym szczególnie w krajach UE. Jest autorem ponad 100 artykułów naukowych, monografii, rozdziałów w monografiach i prac popularnonaukowych. Wiedzę z zakresu prowadzonych badań naukowych wykorzystuje w zajęciach dydaktycznych oraz w kierowaniu pracami licencjackimi, magisterskimi i doktorskimi. Do tej pory wypromował około 90 magistrantów i był promotorem ponad 150 prac licencjackich. Prowadzi zajęcia dydaktyczne na studiach licencjackich i magisterskich z takich przedmiotów, jak: analiza rynku, badania rynkowe i marketingowe, rynek usług logistycznych. Prowadzi również wykłady na studiach doktoranckich z przedmiotu teoria rynku i konkurencji.

Odbył staże naukowe w Scottish Agricultural College (1993), University of Newcastle (1995), Slovak Agricultural University, Nitra (1998), KVL w Kopenhadze (2002) oraz Centre for Innovation Management and Enterprise, Royal Docks Business School – University of East London (2015). Kierownik projektów badawczych „Doskonalenie metod kształcenia w dziedzinie problematyki europejskiej ze szczególnym uwzględnieniem pomocy dydaktycznych” (2003) i „Perspektywy rozwoju systemów marketingowych produktów roślinnych” (2005–2007). Wykonawca w 8 projektach naukowych realizowanych na Wydziale Nauk Ekonomicznych i w IERiGŻ-PIB. W latach 2004–2012 kierował Studiami Podyplomowymi „Opracowywanie i Zarządzanie Projektami UE” na Wydziale Nauk Ekonomicznych. Przewodniczył Komitetem Organizacyjnym obchodów 55-lecia Wydziału Ekonomiczno-Rolniczego w 2008 r. i 60-lecia Wydziału Nauk Ekonomicznych w 2013 r.

Członek Senatu Akademickiego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w latach 2005–2016 oraz Rektorskiej Komisji ds. Gospodarczych i Inwestycji, a także Senackiej Komisji ds. Finansowych w kadencji 2012/2013 – 2015/2016. Członek rad programowych i komitetów redakcyjnych czasopism naukowych: Turystyka i Rozwój Regionalny, Annals of Marketing Management & Economics, Roczniki Naukowe Ekonomii Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich. Członek wielu krajowych i międzynarodowych stowarzyszeń naukowych, w tym: Stowarzyszenia Ekonomistów Rolnictwa i Agrobiznesu, Europejskiego Stowarzyszenia Ekonomistów Rolnych, Międzynarodowego Stowarzyszenia Makromarketingu, Polskiego Naukowego Towarzystwa Marketingu oraz Polskiego Towarzystwa Zarządzania Produkcją. W latach 2012–2016 pełnił funkcję dziekana Wydziału Nauk Ekonomicznych SGGW. W okresie 2005–2012 był prodziekanem Wydziału ds. studiów niestacjonarnych i rozwoju.

Wydział Nauk o Żywności

prof. dr hab. Mirosław SŁOWIŃSKI

Studia ukończył w 1980 r. na Wydziale Technologii Żywności SGGW, uzyskując dyplom magistra inżyniera technologii żywności. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych w zakresie technologii żywności i żywienia nadała mu Rada Wydziału Technologii Żywności w 1994 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pod tytułem „Badania nad optymalizacją procesu peklowania mięsa drobiowego metodą suchą”, a stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w dyscyplinie technologii żywności i żywienia – technologii mięsa w 2005 r. Rada Wydziału Technologii Żywności na podstawie oceny ogólnego dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej pt. „Badania nad zastosowaniem szybkich, pośrednich metod do oceny jakości tuszek i mięsa drobiowego”. W dniu 11 kwietnia 2012 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał mu tytuł profesora nauk rolniczych.

W 1979 r., będąc studentem V roku Wydziału Technologii Żywności, został zatrudniony w SGGW na stanowisku asystenta stażysty, a następnie asystenta i starszego asystenta. W latach 1984–1989 pracował w Zakładzie Epidemiologii i Prewencji Chorób Układu Krążenia Instytutu Kardiologii w Warszawie. Od 1 marca 1989 r. został ponownie zatrudniony w SGGW. Z dniem 1 kwietnia 2009 r. został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Technologii Żywności Wydziału Nauk o Żywności.

Jego dorobek naukowy to ponad 300 publikacji, w tym 137 to oryginalne prace twórcze, 31 – publikacje popularnonaukowe oraz 18 podręczników i skryptów lub rozdziałów w nich. Był promotorem 2 zakończonych przewodów doktorskich (2 kolejne są w trakcie realizacji), 99 obronionych prac magisterskich oraz 41 prac inżynierskich.

Jego zainteresowania naukowo-badawcze skoncentrowane są na szeroko pojętej technologii mięsa ssaków i ptaków. Prowadzone badania i dorobek publikacyjny dotyczą wpływu wybranych składników mieszanki peklującej oraz warunków peklowania na proces kształtowania barwy oraz właściwości technologiczne farszów z mięsa drobiowego, możliwości poprawy jakości zdrowotnej przetworów mięsnych, badań nad wykorzystaniem szybkich, pośrednich metod do oceny jakości tuszek i mięsa drobiowego, wpływu czynników przyżyciowych na jakość mięsa drobiowego oraz wykorzystania komputerowej analizy obrazu do oceny jakości oraz

diagnozowania wad mięsa dużych zwierząt rzeźnych i drobiu. Wiele prac było prowadzonych we współpracy z otoczeniem gospodarczym, a ich wyniki zostały zastosowane w praktyce. Był kierownikiem lub głównym wykonawcą pięciu grantów KBN i MNiSW.

Jest zaangażowany w prace organizacyjne na Wydziale i w Uczelni, m.in. pełnił funkcję prodziekana ds. dydaktyki i rozwoju (2008–2016), kierownika Zakładu Technologii Mięsa (1997–1999, 2003–2012), kierownika Katedry Technologii Żywności (2012–2016), przewodniczącego, sekretarza i członka Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (1997, 2009–2016). W latach 2005–2009 był członkiem Senackiej Komisji ds. Rozwoju Kadr Naukowych i Dydaktycznych, w latach 2009–2012 – Senackiej Komisji ds. Finansowych, a w latach 2012–2016 – Senackiej Komisji ds. Dydaktyki i Wychowania. Poza Uczelnią jest m.in. od 2015 r. członkiem Komitetu Nauk o Żywności i Żywieniu PAN, członkiem Kolegium Naukowego znaku „Poznaj Dobrą Żywność”, był członkiem redakcji czasopisma branżowego Mięso i Wędliny, a aktualnie jest zastępcą redaktora naczelnego czasopisma Zeszyty Problemowe Postępów Nauk Rolniczych oraz członkiem rad naukowych czasopism Fleischwirtschaft i Gospodarka Mięsna.

Wydział Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji prof. dr hab. Krystyna GUTKOWSKA

Wykształcenie:

1979 – magister socjologii, Instytut Socjologii, Uniwersytet Warszawski; 1985 – doktor nauk rolniczych, Wydział Ekonomiczno-Rolniczy SGGW; 1998 – doktor habilitowany nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii – ekonomiki konsumpcji, Wydział Ekonomiczno-Rolniczy SGGW; 2005 – profesor nauk ekonomicznych, Wydział Ekonomiczno-Rolniczy SGGW.

Doświadczenie zawodowe:

2005–2012 – prorektor ds. dydaktyki; 1999–2005; 2012–2016 – dziekan Wydziału Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji; od 2000 r. kierownik Zakładu Badań Konsumpcji, Wydział Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji; 1997–1999 – kierownik Katedry Ekonomiki Konsumpcji i Gospodarstwa Domowego; 1993–1996 – prodziekan ds. dydaktyki, Wydział Żywności Człowieka i Gospodarstwa Domowego; 1990–1993 – prodziekan ds. rozwoju, Wydział Żywności Człowieka i Gospodarstwa Domowego; 1984–1987 – pełnomocnik dziekana ds. studiów zaocznych, Wydział Żywności Człowieka i Gospodarstwa Domowego. W SGGW zatrudniona od 1979 r.

Zagraniczne staże naukowe i dydaktyczne:

1994 – stypendium naukowe IREX, Iowa State University, USA (6 miesięcy); 1998 – stypendium dydaktyczne TEMPUS, Leeds Metropolitan University, Wielka Brytania (3 miesiące).

Działalność naukowa i dydaktyczna:

- autor lub współautor ponad 300 publikacji naukowych i popularnonaukowych;
- kierownik lub główny wykonawca 11 projektów naukowo-badawczych, w tym 1 grantu finansowanego przez National Science Foundation USA, 3 projektów finansowanych z programów badań i rozwoju technologicznego UE (Programy Ramowe);
- współwykonawca 2 tematów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych – Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka;
- kierownik lub wykonawca kilku projektów finansowanych przez KBN lub MNiSW;
- organizator 10 konferencji naukowych, w tym międzynarodowych i ogólnopolskich z udziałem gości z zagranicy;
- promotor 10 zakończonych przewodów doktorskich i opiekun naukowy 6 doktorantów.

Funkcje poza SGGW, nagrody i odznaczenia:

członek Rady Naukowej Instytutu Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN; Rady Programowej Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego; Rady Naukowej Instytutu Żywności i Żywienia; Rady Naukowej Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej; Rady Naukowej Instytutu Genetyki i Hodowli Zwierząt w Jastrzębcu; członek Kolegium Redakcyjnego kwartalnika Wieś i Rolnictwo, członek Rady Programowej kwartalnika Żywność Człowieka i Metabolizm, członek Rady Programowej czasopisma Przemysł Spożywczy.

Wielokrotne wyróżnienia nagrodą indywidualną lub zespołową JM Rektora SGGW za działalność dydaktyczną, naukową i organizacyjną. Odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złota Odznaka Honorowa „Za Zasługi dla SGGW”.

Wydział Inżynierii Produkcji

dr hab. inż. Tomasz NUREK, prof. nadzw. SGGW

Urodził się 30 listopada 1959 r. w Warszawie. W 1974 r. podjął studia na ówczesnym Wydziale Techniki Rolniczej i Leśnej SGGW. Bezpośrednio po zakończeniu studiów w 1983 r. zatrudnił się w Zakładzie Mechanizacji Leśnictwa na swoim macierzystym Wydziale. W 1993 r. obronił pracę doktorską przed Radą Wydziału Techniki Rolniczej i Leśnej i uzyskał tytuł doktora nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej. W tym samym roku za zgodą Rady Wydziału wyjechał na roczne studia we Francji. W sierpniu 1994 r. uzyskał dyplom Master of Business Administration prestiżowej francuskiej uczelni ekonomicznej ESSEC – Paris Business School. Po powrocie do kraju uczestniczył w tworzeniu nowej jednostki organizacyjnej SGGW – Instytutu

Zarządzania i Marketingu w Gospodarce Żywnościowej – IZMA, był współautorem programu nauczania na studiach MBA prowadzonych z francuskim partnerem. W ramach IZMA był organizatorem i kierownikiem dwóch edycji studiów podyplomowych organizowanych z partnerem francuskim oraz Wydziałem Inżynierii i Kształtowania Środowiska. Był organizatorem i kierownikiem kilku wyjazdów studyjnych do Francji. Oprócz działalności dydaktycznej uczestniczył w kilkunastu pracach badawczych i doradczych, m.in. finansowanych z programów SAPARD i PHARE.

Po powrocie do macierzystej jednostki w 2001 r. podjął intensywne działania badawcze, które w 2008 r. zostały zakończone złożeniem rozprawy habilitacyjnej. Uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk leśnych w zakresie leśnictwa w specjalności użytkowanie lasu. Tomasz Nurek jest autorem kilkudziesięciu artykułów, monografii i rozdziałów w monografiach oraz ekspertyz. Jest również współautorem patentu. Jego działalność dydaktyczna nie ogranicza się do Wydziału Inżynierii Produkcji. Jest zapraszany do prowadzenia zajęć na studiach podyplomowych. Prowadził m.in. zajęcia na dwóch studiach podyplomowych dla kierownictwa nadleśnictw organizowanych przez Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa (SITLiD). Od niedawna pełni funkcję redaktora tematycznego w czasopiśmie Technika Rolnicza Ogrodnicza Leśna w dziedzinie maszyn leśnych. Zarówno w pierwszym okresie pracy na Wydziale, jak i po 2001 r. był i jest członkiem Rady Wydziału. Aktywnie uczestniczy w życiu Wydziału i Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego – był członkiem senackich komisji: ds. Finansowych oraz ds. Statutu i Struktury. Od 2012 r. pełni funkcję dziekana Wydziału Inżynierii Produkcji. W okresie tym był inicjatorem utworzenia i wdrożenia nowego kierunku studiów oraz rozpoczęcia prac nad utworzeniem wraz z Politechniką Warszawską międzyuczelnianego interdyscyplinarnego kierunku studiów. Bardzo aktywnie rozwija kontakty ze szkołami średnimi, organizując od kilku lat coroczne seminaria dla nauczycieli średnich szkół rolniczych oraz ogólnopolskie konkursy wiedzy o ergonomii i bezpieczeństwie pracy w rolnictwie. Był wielokrotnie nagradzany nagrodami JM Rektora SGGW za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne.

Wydział Nauk Społecznych

dr hab. Joanna WYLEŻAŁEK

Absolwentka Wydziału Pedagogiki i Psychologii oraz Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Po ukończeniu w 2004 r. studiów doktoranckich na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego uzyskała na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Problem efektywności resocjalizacji nieletnich w warunkach opieki całkowitej; stan obecny oraz nowe alternatywy rozwiązań” stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie socjologii.

W 2014 r. decyzją Rady Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w zakresie socjologii na podstawie dorobku naukowego oraz rozprawy habilitacyjnej pt. „Mobbing uczelniany jako problem społeczny. Specyfika, uwarunkowania organizacyjne oraz konsekwencje przemocy w miejscu pracy na przykładzie szkół wyższych”.

Stypendystka Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach oraz Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Kierownik grantu MNiSW na badania własne habilitacyjne.

W latach 1997–2004 pracowała w Młodzieżowym Ośrodku Wychowawczym w Krupskim Młynie, prowadząc jednocześnie badania w obszarze problematyki podjętej w pracy doktorskiej. Od 2005 r. pracownik naukowy Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, od 2006 r. nowo powstałego Wydziału Nauk Humanistycznych (później Wydziału Nauk Społecznych). Od 2008 r. jest członkiem Rady Wydziału. W roku akademickim 2011/2012 została wybrana do Senatu SGGW i powołana do Senackiej Komisji ds. Rozwoju Kadr Naukowych i Dydaktycznych. W latach 2010–2014 członek Prezydium NSZZ „Solidarność” SGGW. W 2013 r. została powołana do Rektorskiej Komisji ds. Przeciwdziałania Mobbingowi. Członek Zespołu ds. Europejskiej Karty Naukowca.

W latach 2013 i 2015 otrzymała indywidualne nagrody Rektora SGGW za osiągnięcia naukowe, a w 2015 r. odznaczenie Prezydenta RP: Brązowy Krzyż Zasługi. W 2016 r. została Mistrzem Edukacji Wydziału Nauk Społecznych w plebiscycie studentów.

Wyniki swoich badań, dotyczących problematyki efektywności resocjalizacji nieletnich w warunkach opieki całkowitej, przedstawiła w ramach cyklu referatów wygłoszonych dla kadry młodzieżowych ośrodków wychowawczych w przebiegu ogólnopolskiego programu szkoleniowego zorganizowanego przez Departament Wychowania i Profilaktyki Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz Centrum Metodyczne Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej (czerwiec-wrzesień 2005). Opublikowała rozprawę doktorską oraz kilka artykułów, poruszając zagadnienia związane z problemami funkcjonalnymi systemu resocjalizacji w Polsce.

Poszerzając obszar swoich zainteresowań naukowych, obecnie zajmuje się problematyką społecznych funkcji instytucji wychowawczych, edukacyjnych i naukowych w czasach dynamicznych zmian społecznych, koncentrując uwagę przede wszystkim wokół systemu szkolnictwa wyższego. Rezultaty podejmowanych rozważań to uczestnictwo w licznych konferencjach, publikacje naukowe w recenzowanych pracach zbiorowych, a także publikacja monografii.

Kierowała projektem badawczym dotyczącym mobbingu uczelnianego w ramach konkursu MNiSW. Rezultaty badań zostały przedstawione w książce habilitacyjnej nominowanej do Nagrody im. Stefana Nowaka.

Autorka kilkudziesięciu artykułów, 3 monografii, redaktor naukowa 5 książek. Promotor ponad 200 prac licencjackich i magisterskich.

Wydział Zastosowań Informatyki i Matematyki
dr hab. inż. Arkadiusz ORŁOWSKI, prof. nadzw. SGGW

Urodził się 24 listopada 1962 r. w Krasnymstawie. W 1987 r. ukończył studia na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej, otrzymując dyplom magistra inżyniera podstawowych problemów techniki. Rozprawę doktorską „O zastosowaniach uogólnionych stanów koherentnych i rozkładów quasi-prawdopodobieństw w optyce kwantowej” obronił w 1992 r. na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując stopień doktora nauk fizycznych. W 1999 r. Rada Naukowa Instytutu Fizyki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie nadała mu stopień doktora habilitowanego nauk fizycznych na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Metody przestrzeni fazowej i entropii Wehrla w badaniu nieklasycznych stanów pola elektromagnetycznego”.

W SGGW pracuje od 1987 r., najpierw w Katedrze Statystyki Matematycznej i Doświadczalnictwa (do 1991 r.), później w Katedrze Informatyki i Ekonometrii (od 1997 r. kierował Zakładem Informatyki), a obecnie w Katedrze Informatyki, którą kierował od jej utworzenia w 2007 r. do momentu objęcia funkcji dziekana Wydziału Zastosowań Informatyki i Matematyki kadencji 2012–2016. Od 2008 r. jest także dyrektorem ogólnouczelnianego Centrum Edukacji Multimedialnej SGGW.

W latach 1992–1994 prowadził badania naukowe w Niemczech jako stypendysta Max-Planck-Gesellschaft na Uniwersytecie Humboldta w Berlinie (27 miesięcy), a w 1996 r. kontynuował je w USA na Uniwersytecie Harvarda (6 miesięcy). Krótsze wizyty badawcze (od kilku dni do kilku tygodni) składał m.in. w uniwersytetach francuskich (Universite Joseph Fourier w Grenoble, Universite Pierre et Marie Curie w Paryżu), angielskich (Cambridge University, Oxford University, Imperial College w Londynie), niemieckich (Jena, Konstancja, Monachium, Ulm), włoskich (Universita degli Studi di Palermo), amerykańskich (University of Oregon w Eugene) i nowozelandzkich (The University of Auckland).

Autor lub współautor ponad 210 artykułów naukowych w czasopismach i monografiach naukowych, w tym ponad 130 prac w języku angielskim, większość w czasopismach z tzw. listy filadelfijskiej lub w wydawnictwach indeksowanych w Web of Science (ponad 700 cytowań, indeks Hirscha 16), oraz 7 podręczników akademickich i skryptów. Redaktor lub współredaktor naukowy ponad 20 monografii. Kierownik 2 grantów naukowo-badawczych finansowanych przez MNiSW oraz polsko-francuskiego projektu naukowego Polonium 2001. Główny wykonawca w 5 grantach i w kilku projektach międzynarodowych. Promotor w 4 zakończonych przewodach doktorskich (3 kolejne są w trakcie realizacji). Wykonał 10 recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych dla różnych instytucji naukowych: Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej, Wydział Fizyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, Instytut Fizyki Jądrowej PAN w Krakowie, Instytut Fizyki Teoretycznej Uniwersytetu Wrocławskiego, Wydział Informatyki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, Universite Joseph Fourier w Grenoble. Recenzent grantów i projektów dla NCN i NCBiR oraz dla instytucji przyznających granty w Czechach i Izraelu. Przewodniczący lub członek komitetów naukowych i organizacyjnych kilkunastu dużych konferencji krajowych i międzynarodowych. Recenzent czasopism naukowych o zasięgu światowym, w tym Physical Review Letters, Physical Review, Physics Letters, Acta Physica Polonica, International Journal of Quantum Information, Lecture Notes in Computer Sciences i Advances in Intelligent Systems and Computing. Redaktor naczelny czasopisma Information Systems in Management oraz Executive Editor czasopisma Machine Graphics & Vision.

W latach 2003–2006 członek Rady Naukowej Instytutu Fizyki PAN w Warszawie. Członek zarządu sekcji Fizyka w Ekonomii i Naukach Społecznych Polskiego Towarzystwa Fizycznego (od 2004 r.), Polskiego Stowarzyszenia Zarządzania Wiedzą (w latach 2007–2013) oraz Polskiego Towarzystwa Naukowego Edukacji Internetowej (od 2015 r. prezes Zarządu).

Aktywny popularyzator nauki: współprowadzący około 50 odcinków programu popularnonaukowego „Symulator faktu” w TVP (Program 1), uczestnik wielu audycji popularnonaukowych (Polskie Radio i radio TOK FM), autor około 30 artykułów w gazetach i czasopismach oraz pokazów i prezentacji na piknikach naukowych, festiwalach nauki i w Centrum Nauki Kopernik. Wyróżniony kilkoma nagrodami JM Rektora za osiągnięcia w pracy naukowej i organizacyjnej oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

fot. Rafał Zambrzycki

**UCHWAŁA
SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 10 czerwca 2016 r.

**w sprawie uczczenia 200-lecia Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego
w Warszawie**

W 200. rocznicę zapoczątkowania kształcenia rolniczego na ziemiach polskich Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyraża uznanie i szacunek dla wielu pokoleń naukowców i studentów Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

W swojej historii społeczność akademicka Uczelni odegrała istotną rolę zarówno w rozwoju gospodarczym i intelektualnym XIX-wiecznej Polski, jak i w walce o niepodległość.

Dzisiaj Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego to Uczelnia, która prowadzi badania naukowe w szeroko rozumianym zakresie nauk przyrodniczych, jak również w naukach ekonomicznych, humanistycznych i technicznych, a także kształci specjalistów w tych dziedzinach. Wiele tysięcy absolwentów tej Uczelni przyczyniało się i przyczynia do rozwoju Polski i promocji wizerunku naszego kraju w świecie.

Doceniając dotychczasowe osiągnięcia Uczelni, Sejm Rzeczypospolitej Polskiej będzie wspierał Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego w dalszej realizacji jej misji służenia rozwojowi gospodarczemu i intelektualnemu polskiego społeczeństwa.

MARSZAŁEK SEJMU

Marek Kuchciński

Uchwała została przyjęta przez aklamację.

Uroczystości wieńczące obchody 200-lecia SGGW

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie obchody 200-lecia kształcenia rolniczego na ziemiach polskich rozpoczęła w marcu 2014 roku. Maj i czerwiec 2016 roku to kulminacja wydarzeń związanych z 200-leciem SGGW. Dni Uczelni, Gala Jubileuszowa w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, koncerty i prezentacja Uczelni w Łazienkach Królewskich wraz z uroczystością w Teatrze Królewskim w Starej Oranżerii, msza święta dziękczynna 19 czerwca oraz czerwcowe występy zespołów artystycznych SGGW na warszawskim Starym Mieście i uroczystość w Auli Kryształowej 30 czerwca to ostatnie akcenty wieńczące obchody 200-lecia tradycji SGGW.

W ciągu ponad dwóch lat obchodów jubileuszu poszczególne wydziały oraz jednostki uczelnianej administracji zorganizowały dziesiątki konferencji naukowych, spotkań historycznych, koncertów, wystaw, pikników oraz różnych imprez towarzyszących obchodom 200-lecia, w tym wiele dla szerokiej publiczności.

Obchody jubileuszu Honorowym Patronatem objął Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Andrzej Duda.

UROCZYSTE POSIEDZENIE SENATU

19 maja uroczystym posiedzeniem Senatu Uczelni, podczas którego tytuł doktora honoris causa SGGW otrzymał profesor Hans-Peter Liebig – wieloletni rektor Uniwersytetu Hohenheim, zainaugurowano odbywające się już po raz 16. Dni SGGW. W trakcie uroczystości marszałek Adam Struzik dokonał dekoracji sztandaru Uczelni Odznaką Honorową „Zasłużony dla Mazowsza” przyznaną Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie przez Sejmik Województwa Mazowieckiego, a kilkunastu osobom wręczono medale oraz odznaki resortowe i SGGW.

Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Alojzego Szymańskiego

Dostojni Goście!

Droga Społeczności Akademicka!

Dzisiejsze uroczyste posiedzenie Senatu Akademickiego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie jest wydarzeniem szczególnym i historycznym, podkreśla bowiem to, co dla nas najcenniejsze – rozwój naszej *Alma Mater* w ciągu 200 lat jej działalności. Działalności pod różnymi nazwami, począwszy od Instytutu Agronomicznego w Marymoncie po współczesną SGGW w Ursynowie.

Ten 200-letni okres naszego rozwoju był zawsze bardzo mocno związany z tym, co działo się na ziemiach polskich. W 1816 roku – kiedy powoływano Instytut Agronomiczny – Polska pozbawiona była swej państwowości. Ziemie polskie

były pod zaborami, administracja uzależniona od zaborców. Jednak duch odnowy, patriotyzm, woła walki o utraconą niepodległość były zawsze obecne w sercach i umysłach Polaków. Polak nie potrafi być w niewoli – kocha wolność i zawsze o nią walczył! I tak było przez 200 lat historii Polski i 200 lat kształcenia rolniczego na ziemiach polskich.

Ten niezłomny polski duch sprawił, że pomimo represji ze strony zaborców, zawieszania kształcenia, pomimo przeniesienia do Puław, potem do Charkowa, Instytut Agronomiczny powrócił do Warszawy i pod nazwą Kursów Przemysłowo-Rolniczych, Wyższej Szkoły Rolniczej, a potem Królewsko-Polskiej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego Uczelnia odnowiła swoje programy edukacyjne i badawcze, by kontynuować misję nakreśloną w 1816 roku. Misję, która wskazywała, że należy kształcić mieszkańców wsi i małych miasteczek po to, by unowocześnić rolnictwo i pokonać panujące tam biedę i głód, krzewić wiedzę i postęp, podtrzymywać wiarę, że niepodległość naszego kraju powróci. Materia i duch w swej jedności dawały siłę tym, którzy przekształcali Instytut Agronomiczny w kolejne instytucje zapewniające ciągłość jego misji.

Wiara w odnowę i postęp sprawiła, że wyrosła tu w Warszawie, w Ursynowie piękna uczelnia – uniwersytet przyrodniczy, który przejął zaszczytny obowiązek rozwoju dorobku i osiągnięć wcześniejszych pokoleń, który poprzez swą działalność badawczą i edukacyjną realizuje potrzeby terenów niezurbanizowanych. I to, co jest istotne – daje wykształcenie ich mieszkańcom! W Uczelni studiuje 25 tysięcy studentów. 57% spośród nich wywodzi się z terenów wiejskich i małych miasteczek, a ponad połowa wraca po studiach do rodzimych miejscowości, zapewniając tym obszarom rozwój, nowoczesną wiedzę i przedsiębiorczość.

Szanowni Państwo!

Stało się to, o czym wielu Europejczyków marzyło: żeby Europa była jednością, żeby Europa stawiała odpór międzynarodowej konkurencji i żeby nam wszystkim w niej żyjącym przyświecały wolność, solidarność i dobrobyt. Wraz z przystąpieniem Polski do UE pojawiły się nowe perspektywy rozwoju. Dobrze wykorzystaliśmy możliwość pozyskania europejskich środków strukturalnych na modernizację i tworzenie nowych laboratoriów badawczych, które obecnie pozwalają na realizację badań w standardzie obowiązującym w renomowanych uniwersytetach świata. Wzrosła wiarygodność prowadzonych badań. Zaczęły powstawać duże interdyscyplinarne zespoły badawcze.

Na wzór przodujących uniwersytetów świata powołano w SGGW pierwsze centra naukowo-wdrożeniowe: Centrum Wodne, Weterynaryjne Centrum Badawcze, Centrum Badań Biomedycznych. Przygotowano projekty kolejnych, m.in. Centrum Biologii Stosowanej, Centrum Żywności i Żywnienia, Centrum Medycyny Regeneracyjnej. W wyniku tej znaczącej aktywności, która stała się możliwa dzięki funduszom europejskim, SGGW uzyskała zaszczytne miejsce w pierwszej setce uniwersytetów świata w obszarze rolnictwa i leśnictwa. Uczelnia mogła otworzyć się na świat i o wiele mocniej w nim zaistnieć, między innymi dzięki stowarzyszeniom i uniwersyteckim sieciom współpracy.

To w Europie działają:

- Stowarzyszenie Uniwersytetów Europejskich EUA,
- Stowarzyszenie Uniwersytetów Przyrodniczych ICA,
- także lokalne stowarzyszenia:
 - Uniwersytetów Regionu Bałtyku,
 - Uniwersytetów Grupy Wyszehradzkiej,
 - Uniwersytetów Krajów Naddunajskich.

W nich wszystkich biorą udział nasi pracownicy naukowcy i studenci; angażują się we wspólne programy badawcze i dydaktyczne, wymianę studencką. Powoływane i realizowane są szkoły letnie, podpisywane umowy o podwójnym dyplomie.

To wszystko stało się możliwe dlatego, że Polacy zawsze czuli się mieszkańcami Europy i zawsze pragnęli być w Europie otwartej, zjednoczonej, bez granic. To sprawiło, że jesteśmy dzisiaj w Auli Kryształowej w Ursynowie razem – pracownicy naukowcy Europy Zachodniej i Wschodniej, Azji, Ameryki, Afryki. Podkreślamy jedność świata nauki, bo nauka jest jedna. Dziś Europa przeżywa kryzys, ale konieczne jest jej odrodzenie, bo jest nam wszystkim bardzo potrzebna.

A dzisiaj zebraliśmy się, by uhonorować niezwykłego człowieka – rektora Uniwersytetu Hohenheim w latach 2002–2012, byłego przewodniczącego sieci uniwersytetów Life Sciences – Euroliga – Pana Profesora Hansa-Petera Liebiga. Profesora, któremu Senat SGGW, uchwałą z dnia 30 listopada 2015 roku, na wniosek rad czterech wydziałów nadał tytuł doktora honoris causa, wyróżniając Go za:

- wybitne i uznane na forum międzynarodowym osiągnięcia;
- wielki wkład w rozwój edukacji i kształcenia w rejonie Europy Południowo-Wschodniej i wdrożenie systemu bolońskiego;
- wspieranie międzynarodowej współpracy w edukacji i badaniach przez stworzenie sieci pięciu elitarnych uniwersytetów, tzw. Euroligi.

To dzięki inicjatywie Pana Profesora w 2005 roku SGGW oraz Czeski Uniwersytet Nauk Przyrodniczych w Pradze zostały przyjęte w poczet jej pełnoprawnych członków, dołączając do grona prestiżowych europejskich uniwersytetów Life Sciences. Uniwersytety te ściśle ze sobą współpracują w dziedzinach: zarządzania zasobami naturalnymi, nauk rolniczych i leśnych, nauk przyrodniczych, medycyny weterynaryjnej, nauk o żywności oraz nauk o środowisku; przygotowują i prowadzą wspólne programy badawcze oraz dydaktyczne, wypracowując standardy jakości kształcenia i stymulując mobilność studentów i nauczycieli akademickich.

Fakt przyjęcia SGGW do Euroligi stał się silnym bodźcem do zwiększenia naszej aktywności międzynarodowej. Utworzyliśmy studia anglojęzyczne, własny fundusz stypendialny. Realizujemy coraz więcej międzynarodowych projektów badawczych i edukacyjnych. Wszystko po to, aby nasi pracownicy i studenci mogli uczestniczyć w dziele rozwoju nauki światowej i rozwoju kształcenia w obszarach niezbędnych do rozwoju terenów wiejskich, rolnictwa, gospodarki żywnościowej. Bo taka jest nasza Uczelnia: ściśle związana z ziemią, ściśle związana z gospodarką żywnościową oraz z kształtowaniem charakterów i sumień młodych ludzi opartych na tradycji dawnych pokoleń.

Jest mi niezmiernie miło poinformować Państwa, że z dniem 1 stycznia 2017 roku nasza Uczelnia przejmuje prezydencję elitarnego stowarzyszenia Euroliga, co uznajemy za dowód wielkiego do nas zaufania.

Szanowni Państwo!

Jesteśmy dumni z dorobku naszej Uczelni, z pracy i postaw jej pracowników na przestrzeni naszych dziejów, stawania po stronie prawdy i solidarności oraz niesienia pomocy i wsparcia tym, którzy ich potrzebują. Jako rektor odczuwam dumę, że SGGW wspaniale się rozwija i ma kadrę akademicką, która przynosi chlubę polskiej nauce. Świadczą o tym przyznane wyróżnienia i honorowe odznaki, które dzisiaj zostaną wręczone.

Serdecznie gratuluję wszystkim odznaczonym i życzę kolejnych sukcesów zawodowych i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym.

W imieniu Senatu SGGW i całej społeczności serdecznie dziękuję Sejmikowi Województwa Mazowieckiego i Panu Marszałkowi Adamowi Struzikowi za wyróżnienie SGGW Odznaką Honorową „Zasłużony dla Mazowsza”. Wielki to dla nas zaszczyt!

Szanowni Państwo!

Dziękuję, że jesteście dzisiaj z nami. Zapraszam do wspólnego świętowania jubileuszu. Ale przede wszystkim zapraszam do wspólnego budowania przyszłości i wspólnej realizacji kolejnych 200 lat w naszej *Alma Mater*.

W roku jubileuszu 200-lecia SGGW przyjmijcie Państwo najlepsze życzenia i serdeczne podziękowania za współpracę i wsparcie oraz życzliwość, które nam okazujecie.

Dziękuję Państwu za uwagę.

Laudacja prof. dr. hab., dr. h.c. Tomasza Boreckiego

Czuję się wielce wyróżniony, że z woli społeczności akademickiej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie przypadł mi zaszczyt wygłoszenia *laudatio*, czyli pochwały dokonań czcigodnego profesora doktora habilitowanego Hansa-Petera Liebiga. Z propozycją uhonorowania Hansa-Petera Liebiga tytułem doktora honoris causa wystąpiły rady czterech wydziałów: Biologii i Rolnictwa; Nauk o Zwierzętach; Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu; Leśnego. To zaszczytne wyróżnienie ma szczególną rangę w środowisku akademickim i wielowiekową tradycję. Jest ono nadawane osobom wybranym z grona najlepszych, szczególnie zasłużonych, cieszących się wielkim autorytetem i uznaniem społecznym. Początek tej tradycji sięga XV wieku i miał miejsce na Uniwersytecie w Oxfordzie.

Hans-Peter Liebig urodził się 23 stycznia 1945 roku w Neuruppin w Brandenburgii. Po ukończeniu szkoły średniej w 1963 roku odbył staż ogrodniczy, pracując między innymi w gospodarstwie swoich rodziców. W latach 1965–1968 studiował ogrodnictwo w Państwowej Akademii Ogrodniczej w Berlinie, a w latach 1968–1972 kontynuował studia na Uniwersytecie Technicznym w Berlinie. Stopień doktora uzyskał na Uniwersytecie w Hanowerze w 1978 roku, gdzie również w 1989 roku habilitował się. Po odbyciu stażu badawczego na Uniwersytecie Rolniczym w Wageningen w Holandii w 1991 roku doktor Hans-Peter Liebig przyjął propozycję pracy na Uniwersytecie Hohenheim w Stuttgarcie na stanowisku profesora w Katedrze Warzywnictwa.

W dziedzinie badań pełnił funkcję koordynatora wielu programów badawczych. Uczestniczył między innymi w dużym programie badawczym, dotyczącym rozwoju systemów kontroli i optymalizacji nawożenia i nawadniania upraw warzywniczych. W latach 1998–2002 doktor Liebig był koordynatorem niemiecko-chińskiego projektu dotyczącego zrównoważonego rozwoju rolnictwa na Nizinie Północnochińskiej. Temat ten realizowany był we współpracy Uniwersytetu Hohenheim i Chińskiego Uniwersytetu Rolniczego w Pekinie. Hans-Peter

Liebig jest autorem wielu publikacji w zakresie szeroko pojętej problematyki ogrodnictwa i rolnictwa w renomowanych czasopismach międzynarodowych.

Najważniejszym kierunkiem badawczym w karierze Profesora Liebiga było modelowanie i z tego względu, jako wysokiej klasy specjalista, przewodniczył Grupie Roboczej Modelowania ISHS w Ogrodnictwie. W całej karierze Profesora zachodził proces budowania mostów między ogrodnikiem praktykiem a naukowcem zajmującym się produkcją roślinną, ze szczególnym uwzględnieniem modelowania. Profesor uważa, że prowadząc badania przyrodnicze i wykorzystując osiągnięcia nauki zawsze na końcu dochodzi się do filozofii działania. Sentencją życiową Profesora jest stwierdzenie: *Nie sądz, że jesteś w stanie zrozumieć wszystko z zachodzących procesów, bądź ostrożny w ich ocenie i próbuj wykorzystać to, czego się nauczyłeś.*

W dziedzinie zarządzania badaniami i dydaktyką prof. Liebig był koordynatorem dużego projektu „Modularisation”, realizowanego przy współpracy kilku uniwersytetów. Głównym celem tego projektu było stworzenie modułowego programu studiów w zakresie nauk rolniczych w Niemczech, systemu kredytowego ECTS oraz systemu uznawania stopni licencjackich i magisterskich. Profesor Hans-Peter Liebig był jednym z wykonawców wielu projektów realizowanych w regionie Europy Południowo-Wschodniej, a finansowanych przez Niemiecką Służbę Wymiany Akademickiej i Unię Europejską. Przewodniczył wielu konferencjom rektorów dotyczącym wdrażania systemu bolońskiego w Rumunii, Bułgarii, na Węgrzech, w Chorwacji i Serbii.

W latach 1993–1995 prof. Hans-Peter Liebig był prodziekanem, a w latach 1995–1997 dziekanem Wydziału Produkcji Roślinnej i Ochrony Krajobrazu na Uniwersytecie Hohenheim. Od 1997 roku był członkiem Senatu, a od 2000 roku członkiem Rady Uniwersytetu Hohenheim. Od stycznia 2001 roku pełnił funkcję prorektora, a od października 2002 roku rektora Uniwersytetu Hohenheim. Ponownie został wybrany na tę funkcję w 2008 roku. Od października 2006 roku prof. Liebig był wiceprzewodniczącym, a od kwietnia 2009 roku przewodniczącym konferencji rektorów landu Badenia-Wirtembergia. Profesor Liebig był jednym z inicjatorów powołania w 2001 roku sieci pięciu elitarnych uniwersytetów. Do sieci tej weszły znane w Europie uniwersytety: Uniwersytet Kopenhaski,

Uniwersytet Hohenheim, Szwedzki Uniwersytet Nauk Rolniczych w Uppsali, Uniwersytet Zasobów Naturalnych i Stosowanych Nauk Przyrodniczych – BOKU w Wiedniu, Uniwersytet w Wageningen w Holandii. Dzięki inicjatywie między innymi Hansa-Petera Liebiga do grona członków Euroligi w 2005 roku dołączyły Czeski Uniwersytet Nauk Przyrodniczych w Pradze oraz Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Głównym celem Euroligi jest ścisła współpraca w zakresie wysokiej jakości nauczania w naukach rolniczych, leśnych, przyrodniczych, weterynaryjnych, naukach o żywieniu i żywności oraz o środowisku naturalnym. Uroczyste przyjęcie SGGW w poczet członków Euroligi odbyło się na konferencji w Uppsali w dniach 27–29 października 2005 roku. W marcu 2012 roku prof. Hans-Peter Liebig przeszedł na emeryturę.

Za wybitne zasługi w rozwoju nowoczesnej dydaktyki, za badania naukowe oraz organizację współpracy międzynarodowej Hans-Peter Liebig otrzymał między innymi następujące wyróżnienia i tytuły:

- Medal Przyjaźni Chińskiej Republiki Ludowej (2005),
- Doktora honoris causa Uniwersytetu Nauk Rolniczych i Medycyny Weterynaryjnej w Cluj-Napoca, Rumunia (2005),
- Profesora honorowego Chińskiego Uniwersytetu Rolniczego w Pekinie (2005),
- Profesora honorowego Państwowego Uniwersytetu Rolniczego w Stawropolu, Rosja (2005),
- Doktora honoris causa Uniwersytetu Rolniczego w Tiranie, Albania (2008),
- Doktora honoris causa Uniwersytetu Belgradzkiego, Serbia (2009),
- Medal Honorowy Uniwersytetu Rolniczego w Zagrzebiu, Chorwacja (2009),
- Medal Honorowy „Gerharda-Weisera” landu Badenia-Wirtembergia (2010),
- Złoty Medal Honorowy Uniwersytetu Hohenheim (2014).

W moim głębokim przekonaniu Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie nadając prof. dr. hab. Hansowi-Peterowi Liebigowi godność doktora honoris causa dokonała dobrego wyboru. Profesor Hans-Peter Liebig to człowiek spełniony, wybitny uczony, nauczyciel akademicki, organizator nauki zarówno w Niemczech, jak i w wielu krajach Europy i świata, wychowawca młodego pokolenia uczonych, człowiek życzliwy i chętnie służący innym swoim bogatym doświadczeniem i wiedzą. Hans-Peter Liebig to przyjaciel naszej *Alma Mater*. Wielki to honor móc włączyć Go do naszej społeczności akademickiej.

Wystąpienie Profesora Hansa-Petera Liebiga

Wasza Magnificencjo, Panie Profesorze Szymański, Panie Rektorze Borecki, szanowni członkowie Senatu Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, wszyscy pozostali szanowni goście tej wspaniałej warszawskiej uroczystości!

Jestem szczęśliwy mogąc być dziś gościem tej oto Uczelni. Jest to dla mnie doniosła i zarazem radosna okoliczność. Czuję się wielce zaszczycony i dziękuję za nadanie mi tytułu doktora honoris causa. Pragnę dodać, że gdy informacja ta dotarła do mnie jakiś czas temu, byłem bardzo poruszony i zaskoczony, nie tylko dlatego, że stało się to już po moim odejściu na emeryturę na Uniwersytecie Hohenheim. Po otrzymaniu wieści oddałem się wspomnianiu swoich dokonań akademickich, zwłaszcza tych na Uniwersytecie Hohenheim. Dziś jednak zostałem zaskoczony ponownie miłymi wzmiankami o moich wcześniejszych dokonaniach, aż mnie samemu trudno uwierzyć, że mowa jest właśnie o mnie. Raz jeszcze dziękuję.

Trwają obecnie obchody 200-lecia SGGW, tutaj określane mianem 200 lat tradycji pod hasłem „200 lat od Marymontu do Ursynowa”. Winszuję tej rocznicy oraz ogromu pracy wykonanej w kierunku stworzenia tego kampusu, niepoddawania się w ciężkich czasach i stawiania czoła wyzwaniom. Jak Państwu wiadomo, Uniwersytet Hohenheim jest w trakcie przygotowań do obchodów rocznicy swojego 200-lecia, które odbędą się już niebawem, bo w 2018 roku. Mam zatem znakomitą sposobność, by uczestniczyć w tutejszych obchodach i zdobyte tu doświadczenie przenieść do Hohenheim.

Jeśli cofniemy się w czasie do momentu założenia Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Uniwersytetu Hohenheim i innych uczelni o ugruntowanych podwalinach rolniczych, to

zobaczymy, że wówczas ich głównym celem było pomaganie w produkcji dostatecznych ilości żywności do walki z głodem i ubóstwem. Do dziś w wielu zakątkach naszej planety, w krajach rozwijających się, jest to wciąż najważniejsze zadanie. W krajach rozwiniętych, a do takich zaliczamy kraje europejskie, nauczyliśmy się wiele o zwiększaniu produkcji żywności i poprawie jej jakości bez wyrządzania szkód w środowisku naturalnym. Nie mogę stwierdzić, żeby ta misja już dobiegła końca, jednak postępy są nadzwyczajne.

Oczywiście przez cały ten czas rozwój rolnictwa odnotował olbrzymie zmiany zarówno w dziedzinie nauki, jak i produkcji. Nauki rolnicze muszą radzić sobie w obliczu globalnych zmian strukturalnych, muszą dopasować swoje programy nauczania i projekty badawcze do potrzeb tego świata. Realia rynku pracy wymuszają na nas, by oferta edukacyjna była nowoczesna, na wysokim poziomie i poparta doświadczeniem, a badania innowacyjne zrównoważone, wybitne. W mojej opinii nauki rolnicze są rozwojowe i mają bardzo dobre perspektywy. Podstawowymi aspektami udanej edukacji i badań są: współpraca

międzynarodowa, obustronna wymiana i tworzenie wydajnych sieci kontaktów.

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego, Uniwersytet Hohenheim i inne uczelnie przyrodnicze mają w ostatnich dziesięcioleciach szczęście stanowić część dwóch dróg rozwoju: pierwszą jest europejski wymiar szkolnictwa wyższego w ujęciu Deklaracji Bolońskiej, druga zaś to Euroliga (ELLS). Najważniejsze cele Procesu Bolońskiego określono w 1998 roku w Deklaracji Sorbońskiej i potwierdzono je rok później w Bolonii. Powstanie Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego powinno poprawić możliwości zatrudnienia, mobilność obywateli i międzynarodową konkurencję. Podejmowane działania mają respektować europejską różnorodność kulturową, różne języki i różne systemy szkolnictwa w poszczególnych krajach. Ponadto potrzebna jest też autonomia poszczególnych uczelni.

Pochylmy się nad znaczeniem tych deklaracji. Dla mnie najważniejszym przekazem z nich płynącym jest waga możliwości życia w wolnej Europie, a główną wartością dodaną

jest pokój. Nie tak dawno sam prezydent Obama podczas otwarcia targów w Hanowerze zwracał w swojej przemowie uwagę, byśmy kontynuowali nasze wysiłki dla Europy i nie narażali na szwank lub, co gorsza, nie niszczyli tego, co już udało się osiągnąć.

Zważywszy na wartości europejskie, naturalnym krokiem było powołanie Euroligi. Utworzono ją w 2001 roku z inicjatywy Uniwersytetu Wageningen, a zrzeszała ona uczelnie rolniczo-przyrodnicze w Wageningen, Kopenhadze, Uppsali, Wiedniu, Hohenheim i Aberdeen. Jej główne cele zdefiniowano w deklaracji programowej, którą zacytuję: „Euroliga stanowi sieć wiodących uniwersytetów skupiających się na zintegrowanym nauczaniu, mobilności kadry i studentów oraz zapewnieniu należytej jakości. Wysiłki te zaowocują przygotowaniem dobrze wykształconych absolwentów zdolnych sprostać wymaganiom europejskiego i światowego rynku. Ponadto Euroliga wzmocni pozycję uczelni członkowskich poprzez zapewnienie przepływu wiedzy i zasobów w ramach ulepszania i realizacji ich programów studiów”.

Z uwagi na te fundamentalne założenia wkrótce po utworzeniu Euroligi wywiązała się wewnętrzna dyskusja skupiająca się na dwóch aspektach: z jednej strony na potrzebie nowych innowacyjnych modułów do naszych programów kształcenia, z drugiej zaś na powiększaniu Euroligi. Obie rzeczy były niezbędne, a zarazem wzajemnie się wykluczały. Zajęcia, które pragnęliśmy wprowadzić do naszych wspólnych programów studiów, były jeszcze w fazie wstępnych przygotowań. Nie wiadomo więc było, czy uczelnie powinny skupić się na własnym wzmocnieniu poprzez dopracowywanie oferowanych zajęć, czy też powinno się rozpocząć proces rozszerzania Euroligi. Dwa, trzy lata dyskusji doprowadziły do zgody, że nad jednym i drugim należy pracować równoległe.

W dyskusji nad rozszerzaniem Euroligi strategicznym celem było to, by miała ona uczelnie partnerskie w najważniejszych częściach Europy: w Europie Zachodniej, Wschodniej, Północnej, Południowej i Centralnej. Uczelnie członkowskie poproszono o zaproponowanie komisji nowych uniwersytetów

do Euroligi. Z kilku powodów nie przedstawiono kandydatur z obszaru Europy Zachodniej i Południowej. Ze wschodniej części kontynentu, za wsparciem Wiednia, zaproponowano Czeski Uniwersytet Nauk Przyrodniczych w Pradze. Ode mnie zaś wypłynęła idea zaproszenia do Euroligi Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. U podstaw tego planu strategicznego leżała doniosła rola nauk rolniczych w Polsce. Na mocy kompromisu z 2005 roku przyjęto obie uczelnie: praską i warszawską. Następnie, w 2013 roku, status partnera otrzymały cztery pozazuropejskie uczelnie: Uniwersytet Lincolna z Nowej Zelandii, Chiński Uniwersytet Rolniczy w Pekinie, nowojorski Cornell University oraz Uniwersytet Hebrajski z Jerozolimy, a konkretnie jego Wydział Rolnictwa, Żywności i Środowiska.

Pragnę podzielić się swoimi spostrzeżeniami, jakie dwa aspekty umożliwiły rozszerzenie Euroligi z powodzeniem. Po pierwsze, nieodzowne jest obustronne zrozumienie władz uczelni podczas wspólnych posiedzeń czy innych spotkań. Dalszy rozwój wymaga wsparcia ze strony kadry wykładowców, kadry administracyjnej i wreszcie studentów. Moje doświadczenie jest takie, że z Panem Rektorem Profesorem Boreckim i Jego Magnificencją Profesorem Szymańskim to zrozumienie i chęć współpracy występowały już od samego początku. Dziękuję za to wsparcie. Drugi wniosek, jaki się nasuwa, to fakt, że żywa sieć wyższej edukacji musi opierać się na współpracy ze studentami z wszystkich zaangażowanych uczelni. W moim odczuciu ELLSA (Europejskie Stowarzyszenie Studentów) stała się jedną z głównych sił napędowych tego procesu.

Pozwolę sobie zakończyć wyjaśniając swoje osobiste motywacje. Otóż jestem Europejczykiem z przekonania. Moim zdaniem korzyści, jakie daje nam Europa, wykraczają poza sam rozwój gospodarczy. Moja wizja Europy zawiera jej różnorodność wraz z jej różnymi krajami i ich fascynującą kulturą. Jestem dumny z tego kontynentu, jego tradycji i historii i doceniam to, że mogę żyć właśnie tutaj.

Dziękuję za uwagę.

Medale i odznaki

Medal Komisji Edukacji Narodowej

dr hab. BARBARA ŻARSKA, prof. nadzw. SGGW
prof. dr hab. HENRYK ŻYBURA

Medal Instytutu Agronomicznego w Marymoncie

prof. dr hab. ZYGMUNT BROGOWSKI
prof. dr hab. JÓZEF KULISIEWICZ
prof. dr hab. WOJCIECH WOLSKI

Odznaka Honorowa „Zasłużony dla Rolnictwa”

prof. dr hab. KATARZYNA NIEMIROWICZ-SZCZYTT
prof. dr hab. SŁAWOMIR PODLASKI
prof. dr hab. KAZIMIERZ TOMALA

Odznaka „Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej”

prof. dr hab. WANDA OLECH-PIASECKA
prof. dr hab. CZESŁAW WYSOCKI

Odznaka Honorowa „Za Zasługi dla SGGW”

prof. dr hab. KRZYSZTOF DOŁOWY
dr CHRISTINE SCAMAN

200

LAT
TRADYCJI

SGGW

GALA JUBILEUSZOWA

20 maja br. odbyła się Gala Jubileuszowa 200-lecia tradycji Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, zorganizowana w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej. Uczestniczyło w niej ponad 1600 gości, między innymi z zagranicznych i krajowych uczelni oraz instytucji naukowych, przedstawiciele władz rządowych i samorządowych, Kościoła, wielu przedsiębiorstw współpracujących z Uczelnią, a także mediów.

Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Alojzego Szymańskiego

Szanowni Panie i Panowie Ministrowie,
Parlamentarzyści,
Eminencjo, Ekszelencje, Magnificencje,
Dostojni Goście!

Piękny, wyjątkowy i szczególny jest dzisiejszy wieczór dla społeczności akademickiej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i jej Przyjaciół. Taki wieczór zdarza się raz na 200 lat! Jesteśmy dumni, że nam właśnie – obecnemu pokoleniu – dane jest obchodzić jubileusz 200-lecia kształcenia rolniczego na ziemiach polskich i 200-letniej tradycji SGGW.

Szanowni Państwo!

Jest wiek XIX. Ziemie polskie są pod zaborami. Państwowość została nam odebrana. Wydawałoby się, że naród traci tożsamość. Jednak wielu świątłych ludzi widzi potrzebę odbudowy ducha polskiego narodu. Powstają inicjatywy powołania instytucji kształcących Polaków.

W 1816 roku w Warszawie władcą Królestwa Polskiego jest car Aleksander I, ale z inicjatywy i staraniem polskich elit na czele ze Stanisławem Staszicem, Stanisławem Kostką-Potockim, księciem Adamem Czartoryskim, Ignacym Sobolewskim, car podpisuje dekret powołujący Instytut Agronomiczny w Marymoncie:

- instytucję kształcącą zarówno ekonomów i zarządców majątków ziemskich, jak i pracowników rolnych,
- instytucję, która ma przyczynić się do intensyfikacji produkcji rolnej i zmniejszenia problemu głodu na terenach wiejskich.

Nikt wówczas, nawet w najśmielszych marzeniach, nie mógł przewidzieć, jak piękny i długowieczny wyda ona owoc. Jak ważna i strategiczna będzie to decyzja nie tylko dla przyszłego gospodarczego i społecznego rozwoju polskich ziem, unowocześnienia rolnictwa i rozwoju gospodarki żywnościowej, ale też pokrzepienia serc Polaków i obudzenia w nich tęsknoty do odzyskania Ojczyzny. Jak istotne okażą się dekrety o powołaniu w tym samym roku Praktycznej Szkoły Weterynaryjnej i Szkoły Szczególnej Leśnictwa.

Któż mógł bowiem przewidzieć, że z niewielkiego Instytutu w Marymoncie, w którym wykładało kilkunastu profesorów, a naukę pobierało kilkudziesięciu synów ziemian, wyrastać będą, pomimo represji i powstań narodowych, okupacji i wojennej pożogi, kolejne coraz silniejsze instytucje; że na nic zdadzą się dekrety o ich likwidacji po powstaniach narodowych, tworzenie kolejnych szkół pod nowym kierownictwem, przenoszenie do Puław, a potem do Charkowa.

Pamięć o polskiej marymonckiej szkole będzie odtąd nakażywała kolejnym pokoleniom kontynuować rozpoczęte dzieło. I walczyć o przywrócenie kształcenia w języku ojczystym, przygotowywać społeczeństwo i struktury organizacyjne do zadań w wolnej, niepodległej Ojczyźnie, w której odzyskanie nigdy nie wątpliwo.

A kiedy później – w niepodległej Polsce – nadszedł czas próby w latach 1920, 1939, 1944, 1981, pracownicy i studenci stanęli ramię w ramię ze swymi kolegami z siostrzanych uczelni warszawskich i całym społeczeństwem, by walczyć o wolność, o solidarność i prawdę. I był rok 1981 i okres stanu wojennego. Społeczność SGGW jako jedyna uczelnia w Warszawie podjęła strajk, by zmanifestować swój sprzeciw i niezłomną postawę.

Jesteśmy dumni z naszych poprzedników. Jesteśmy dumni z tych, którzy przez dziesięciolecia nieśli mieszkańcom polskich wsi wiedzę i wykształcenie, dając im gwarancję dobrego gospodarowania, lepszego bytu i niezależności gospodarczej.

Zmieniały się nazwy Uczelni i poszerzał się obszar jej działalności, ale misja pozostawała niezmienna, a kolejne pokolenia podtrzymywały tradycję i wiarę ojców oraz z wielkim szacunkiem odnosiły się do swych poprzedników.

Dlatego też Senat Akademicki SGGW, potwierdzając w roku jubileuszowym uchwałę z 1978 roku, ponownie stwierdził, że począwszy od 1816 roku jest to jedna i ta sama uczelnia – uczelnia pozostająca w służbie nauki i wyżywienia narodu.

Dzisiejsza Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego należy do stu najlepszych uczelni świata w dziedzinie rolnictwa i leśnictwa. Jako najstarsza uczelnia rolnicza Polski zajmuje pierwszą pozycję wśród uczelni rolniczych i przyrodniczych kraju; ma jeden z najpiękniejszych kampusów uniwersyteckich, gdzie młodzież z terenów wiejskich, małych miast, ale też z Warszawy znajduje swój drugi, bezpieczny dom. Uczelnia wykształciła ponad 140 tysięcy absolwentów. Wielu z nich jest dziś z nami – ludzi sukcesu, rzetelnej, uczciwej pracy, ale przede wszystkim dobrej sławy i prawego sumienia. Tacy byli i są pracownicy, studenci, absolwenci tej Uczelni, którym podczas dzisiejszej Gali Jubileuszowej chcemy nisko się pokłonić i w ich obecności głośno powiedzieć: *Gaude Mater Polonia!* (Ciesz się, Matko Polsko!).

Szanowni Państwo!

Jesteśmy silni naszą przeszłością i tradycją, bogatym dorobkiem i dobrą terażniejszością. Spójrzmy, jak wielu nas tu jest! Jak wielką stanowimy siłę! I jesteśmy tu wszyscy razem, bo mamy wspólną tożsamość, której ważnym elementem jest umiłowanie polskiej ziemi i praca na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, ale także otwarcie na świat, na postęp cywilizacyjny, na drugiego człowieka. To jest wielkie dziedzictwo, które pozwala z optymizmem patrzeć w przyszłość.

Te wszystkie dobre uczucia, a także czasy i klimat mijającego 200-lecia przedstawimy dziś Państwu poprzez piękną muzykę.

Dzisiejszą Galę, będącą ukoronowaniem naszego jubileuszu, dedykujemy tym, którzy umacniali i umacniają naukową i społeczną pozycję SGGW, a do polskich domostw niosą bezpieczny byt, wykształcenie i wiedzę oraz wszystkim tym, którzy nas w tym dziele wspierają i są nam życzliwi – wszystkim Państwu. Chcielibyśmy, by pozostała ona w Państwa sercach i pamięci, by był to wieczór niezapomnianych wrażeń, dobrych wspomnień oraz dumy z tradycji i dorobku minionych lat.

W imieniu Senatu Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i własnym serdecznie dziękuję Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Panu Andrzejowi Dudzie za patronat nad jubileuszem 200-lecia. Senat SGGW w dowód wdzięczności przyznał Panu Prezydentowi Złotą Statuetkę 200-lecia Uczelni.

Serdecznie dziękuję za udział w Gali Pani Minister Małgorzacie Sadurskiej, Szefowej Kancelarii Prezydenta RP, która w imieniu Prezydenta Pana Andrzeja Dudy odbierze Statuetkę 200-lecia.

Dziękuję serdecznie członkom Komitetu Honorowego, w szczególności obecnym dzisiaj z nami: Panu Ministrowi Janowi Szyszko – Ministrowi Środowiska, Pani Minister Teresie Czerwińskiej – Podsekretarzowi Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Jego Eminencji Kardynałowi Nyczowi, Jego Ekscelencji Arcybiskupowi Henrykowi Hoserowi, Panu Profesorowi Jerzemu Woźnickiemu – Przewodniczącemu Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Jego Magnificencji Rektorowi Profesorowi Markowi Krawczykowi – Przewodniczącemu Konferencji Rektorów Uczelni Warszawskich.

Bardzo dziękuję.

Serdecznie dziękuję Panu Dyrektorowi Waldemarowi Dąbrowskiemu i całemu zespołowi Teatru Wielkiego – Opery Narodowej za gościnę i pomoc w organizacji Gali.

Bardzo dziękuję wszystkim Państwu za dzisiejszą obecność.

Małgorzata Sadurska – Szef Kancelarii Prezydenta RP – wręczyła przyznane przez Prezydenta RP Andrzeja Dudę wysokie odznaczenia państwowe trzem rektorom Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Otrzymali je: prof. dr hab. Włodzimierz Kluciński – rektor w latach 1996–2002, prof. dr hab. Tomasz Borecki – rektor w latach 2002–2008 oraz rektor poprzedniej i obecnej kadencji (2008–2016) prof. dr hab. Alojzy Szymański.

Podczas Gali Rektor SGGW profesor Alojzy Szymański wręczył na ręce Szefa Kancelarii Prezydenta RP Małgorzaty Sadurskiej przyznaną przez Senat Uczelni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Andrzejowi Dudzie Złotą Statuetkę „200 lat od Marymontu do Ursynowa”.

Z rąk profesora Alojzego Szymańskiego Srebrne Statuetki przyznane przez Senat SGGW otrzymali rektorzy poprzednich kadencji, profesorowie Jan Górecki, Włodzimierz Kluciński oraz Tomasz Borecki.

Następnie zaproszeni goście obejrzeli i wysłuchali koncertu prezentującego za pomocą utworów muzycznych, tanecznych oraz materiałów filmowych historię 200-lecia Polski, a na tym tle Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Koncert prowadził i wystąpił w nim absolwent naszej Uczelni Robert Janowski. Wystąpili także m.in. sześćoletni pianista Przemek Mrozik, pianista Karol Radziwonowicz, śpiewaczka operowa Aleksandra Kurzak, Andrzej Lampert, Edyta Geppert, Olga Bończyk, Anna

Dereszowska, Zbigniew Wodecki, Janusz Radek, Sebastian Riedel, Orkiestra Teatru Wielkiego, Chór Kameralny SGGW oraz Ludowy Zespół Artystyczny „Promni” SGGW.

Na zakończenie Gali Chór Kameralny SGGW wykonał po raz pierwszy hymn Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

SGGW MIESZKAŃCOM WARSZAWY

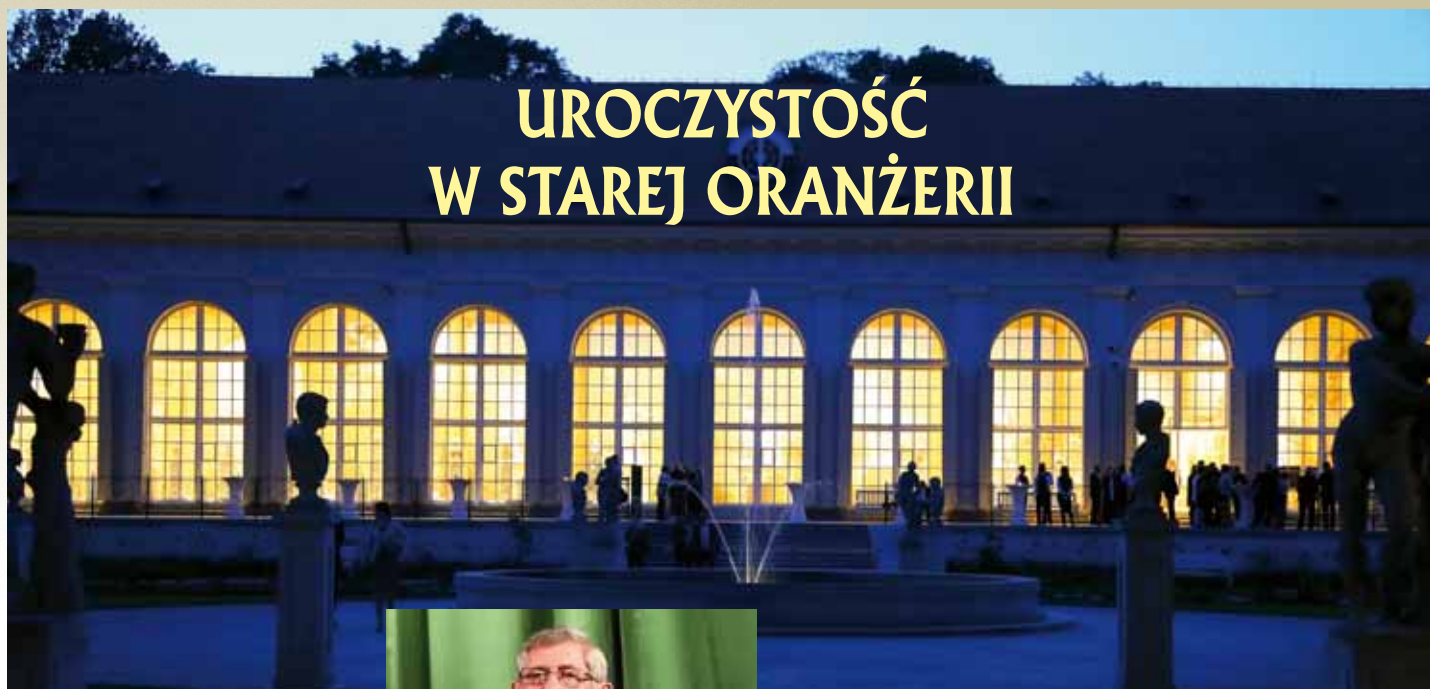
Dwa dni później, w niedzielę 22 maja br., na scenie Teatru na Wodzie w Łazienkach Królewskich, przez całe popołudnie prezentowały swoje umiejętności zwiedzającym Łazienki uczelniane zespoły artystyczne. Wystąpiły: Orkiestra Reprezentacyjna, Zespół Taneczny SQER Dance, AKTEON, Chór SGGW, Chór Kameralny oraz LZA „Promni”. Z kolei na terenie parku w Łazienkach, w czterech tak zwanych strefach ciszy, prezentowały się z interesującymi pokazami i prelekcjami wydziały SGGW.

Tego samego dnia wieczorem w Teatrze Królewskim w Starej Oranżerii odbyła się uroczystość, podczas której rektor Uczelni profesor Alojzy Szymański podziękował wszystkim, którzy usławniali i pomagali w różny sposób Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w organizacji obchodów 200-lecia. Rektor wręczył wyróżnionym osobom statuetki „200 lat od Marymontu do Ursynowa” oraz okolicznościowe medale.

UROCZYSTOŚĆ W STAREJ ORANŻERII

Na zakończenie majowych obchodów 200-lecia tradycji Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie w Teatrze Królewskim odbyła się podniosła uroczystość, która była podziękowaniem przyjaciółom, absolwentom, współpracownikom i sympatykom Uczelni za ich wkład w rozwój naszej *Alma Mater* oraz w organizację obchodów 200-lecia.

Jego Magnificencja Rektor prof. dr hab. Alojzy Szymański podziękował wszystkim, którzy uświetniali obchody i pomagali SGGW w ich organizacji. Rektor wręczył wyróżnionym statuetki „200 lat od Marymontu do Ursynowa” oraz medale „200 lat od Marymontu do Ursynowa”. Wręczając wyróżnienia JM Rektor Szymański mówił między innymi:

Drodzy Przyjaciele! Historia SGGW jest tak samo skomplikowana i trudna jak historia Polski. Uczelnia w swej 200-letniej historii była wielokrotnie zamykana, przenoszona i otwierana, aż do tej wspaniałej Szkoły Głównej Gospo-

darstwa Wiejskiego w Ursynowie. Historia uczelni jest także nierozdzielnie związana z Warszawą. Od XIX wieku SGGW zmieniała swoje siedziby od Marymontu, poprzez ulice Miodową, Hożą, Grochowską, Rakowiecką, by osiąść w Ursynowie i stworzyć wspaniałą ojczyznę dla młodzieży pochodzącej głównie z małych miast i polskiej wsi. Statuetki i medale „200 lat od Marymontu do Ursynowa” nawiązujące do 200-letniej tradycji kształcenia rolniczego na ziemiach polskich, którymi Państwo wyróżniliśmy, niechaj będą naszym podziękowaniem za wkład w rozwój SGGW.

Senat Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie statuetką „200 lat od Marymontu do Ursynowa” uhonorował przedstawicieli władz państwowych, samorządowych, ogólnopolskich i warszawskich organizacji zrzeszających środowisko naukowe, a także głównych sponsorów obchodów 200-lecia.

Jerzy Starak, przewodniczący Rady Nadzorczej Zakładów Farmaceutycznych Polpharma S.A. po otrzymaniu statuetki powiedział między innymi:

Jako absolwent tej wspaniałej uczelni muszę powiedzieć, że kampus SGGW zrobił na mnie ogromne wrażenie. Tu widać, że od lat uczelnia jest prowadzona w sposób wzorcowy. To, czego nauczyłem się na studiach, wykorzystałem zarówno w branży spożywczej, jak i farmaceutycznej. Dlatego namawiam serdecznie, żeby dzieci i wnuki wysyłać na tę właśnie uczelnię,

bo ona gwarantuje interesującą pracę. Ja jestem niezmiernie zadowolony, że wybrałem taką właśnie drogę życiową.

Medalem „200 lat od Marymontu do Ursynowa” Senat SGGW uhonorował między innymi zasłużonych absolwentów, rektorów zaprzyjaźnionych uczelni, profesorów i dyrektorów przedsiębiorstw współpracujących z uczelnią, przedstawicieli samorządów lokalnych, administracji publicznej oraz duchowieństwa.

Ksiądz Prałat Józef Maj odbierając to wyróżnienie wygłosił testimonium, które jest ważną częścią historii Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

W 1981 roku, chyba jesienią, w każdym razie przed początkiem strajku studenckiego w SGGW, zwrócił się do mnie student tej uczelni Jurek Boruc z pytaniem, czy nie mam krzyża do zawieszenia w auli przy Rakowieckiej, czyli w najważniejszym miejscu dla strajkujących. Odpowiedziałem, że nie mam krzyża wystarczająco dużego, sposobnego do zawieszenia w auli, ale mam krzyżyk od księdza Jerzego Popiełuszki. On otrzymał go od robotników „Ursusa”, którzy prosili go o poświęcenie krzyżyków do różnych pomieszczeń fabrycznych i jeden mu zostawili na pamiątkę. Jurek odpowiedział (cytuje z pamięci): „To żaden problem, niech nam ksiądz go da, a my go umieścimy na większym, który sami zrobimy” (a był z Wydziału Technologii Drewna). Dałem im więc ten krzyżyk, a przyszła po niego do św. Anny cała delegacja studentów SGGW. Dwa czy trzy dni później, na pewno w nocy po 22⁰⁰, zebraliśmy się w auli przy Rakowieckiej, konspiracyjnie, by zawiesić przygotowany krzyż. Zawieszał go Rysio Marszałek, drabinę trzymał Jurek Boruc, a my w składzie: Maria Radomska – profesor SGGW, Paweł Rościszewski – student SGGW i ja, już chyba jako prorektor św. Anny, asystowaliśmy w napięciu całemu temu wydarzeniu. Krzyż poświęciłem na miejscu zaraz po jego zawieszeniu.

Podczas poświęcenia do towarzystwa dołączył się dozorca z Rakowieckiej. Atmosfera modlitwy i wycucia wagi chwili ogarnęła nas wszystkich. Świadczy, że ten właśnie krzyż został przeniesiony z auli przy Rakowieckiej do Auli Kryształowej w kampusie SGGW na Starym Ursynowie. Jest tam po dzień dzisiejszy. Jest to autentyczna relikwia po błogostawionym księdzu Jerzym Popieluszcze. Z uczelni warszawskich chyba tylko SGGW posiada taką pamiątkę po Księdzu Jerzym, wybitnym duszpasterzu akademickim, i po tym czasie, w którym „waliły się mury starego świata”, o czym śpiewał niezapomniany nasz student i przyjaciel Jacek Kaczmarski.

Na dwa wieki istnienia Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie składają się losy wielu pokoleń

studentów. Wiele z nich przysłużyło się ojczyźnie w czasie trudnych lat zawirowań wojennych, walki o wolność, a jeszcze więcej swoją pracą i dokonaniem rozwijało polski sektor rolno-spożywczy. I to dzięki nim, absolwentom SGGW, Polska należy do czołowych producentów żywności oraz różnych nowoczesnych technologii wykorzystywanych w tym sektorze na całym świecie. Jubileusz 200-lecia to święto całej społeczności akademickiej SGGW, a uroczystość w Teatrze Królewskim w Łazienkach była uhonorowaniem osób najbardziej zasłużonych dla Uczelni.

dr inż. **Krzysztof Szwejk**
rzecznik prasowy SGGW

MSZA ŚWIĘTA W KOŚCIELE ŚW. ANNY

19 czerwca 2016 roku

Słowo JM Rektora Alojzego Szymańskiego

Eminencjo, Księżę Kardynale!

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie obchodzi w tym roku bardzo piękny jubileusz – jubileusz 200-lecia kształcenia rolniczego na ziemiach polskich. Jest to dla nas wielkie wydarzenie.

Centralne uroczystości rozpoczęliśmy od pielgrzymowania na Jasną Górę.

Wtedy to Eminencja odprawił mszę świętą za społeczność naszej Uczelni. Dzisiaj chcielibyśmy te obchody centralne zakończyć, modląc się razem, tu w kościele św. Anny, tu w miejscu duszpasterstwa akademickiego Warszawy.

W imieniu Senatu naszej Uczelni, całej społeczności akademickiej bardzo proszę Jego Eminencję o sprawowanie mszy dziękczynnej za założycieli Instytutu Agronomicznego oraz za wszystkie pokolenia studentów i pracowników tej Uczelni. Bardzo gorąco o to proszę.

Homilia kardynała Kazimierza Nycza

Tak jak w każdą niedzielę licznie zapełniamy świątynię świętej Anny w Warszawie, aby dziękować Bogu za cały miniony tydzień i prosić, patrząc w przyszłość, o pełnienie woli Bożej, o życie zgodne z wolą Bożą. Dzisiaj ten udział jest jeszcze liczniejszy. Tak jak słyszeliśmy na początku Mszy Świętej, razem z nami modli się Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, która w tej Mszy Świętej chce Panu Bogu podziękować za całe dwa lata obchodów 200. rocznicy tej znakomitej, znanej w całej Polsce i świecie uczelni rolniczej.

Chcemy razem przystąpić do dziękczynienia za dwa lata i za dwieście lat. Myślę, w największym skrócie, że warto nie tylko dla członków i przedstawicieli uczelni tu obecnych, ile dla nas

tutaj zgromadzonych przypomnieć sobie, że w środku trudnego okresu Polski, jakim były rozbiory, dwieście lat temu powstała skromna na początek szkoła agronomiczna na Marymoncie, która przez te dwieście lat istnieje i urasta do wielkiej nowoczesnej uczelni, jaka mieści się dzisiaj na Ursynowie.

Przez całe dwa lata trwały uroczystości dziękczynienia za to niewątpliwie wielkie i ważne wydarzenie nie tylko dla tej uczelni, także dla Warszawy, dla Polski oraz dla nauki polskiej, dla polskiego rolnictwa, dla ludzi, którzy dla tej uczelni pracowali, uczyli przez 200 lat, zwłaszcza myślimy o tych, którzy żyją i w ciągu ostatnich kilkudziesięciu lat wykształcili się i służą dzisiaj różnym ludzkim społecznościom od rodziny poczynając, poprzez społeczności lokalne, aż do społeczności naszej ojczyzny.

Jest znamienne, jak wyczytałem, dwa lata temu rozpoczynaliście obchody od wielkiego balu, który odbywał się na Ursynowie, a dzisiaj kończycie uroczystości tą Świętą Eucharystią, to jest także znak, że potraficie w sposób klarowny łączyć to, co *sacrum*, i to, co *profanum* w życiu uczelni i w życiu każdego z was. Za to wszystko Panu Bogu dziękujemy, włączając wszystkie sprawy, które były trudne, dlatego że sytuacje trudne wyzwalały inicjatywę, wyzwalały pomysły, idą w kierunku szukania rozwiązań. Ale dziękujemy także za wszystkie sprawy, który były wielkie, piękne, zarówno na płaszczyźnie nauki, jak i dydaktyki, wychowania, i tej służby społecznej, którą każda uczelnia pełni.

Zechcemy wraz ze wszystkimi, którzy tu jesteście, odczytać słowa dzisiejszej Ewangelii i słowa świętego Pawła oraz słowa proroka Zachariasza, bo są niezwykle istotne dla postawienia sobie pytań fundamentalnych, zasadniczych, jeśli chodzi o nasze życie chrześcijanina. Są to słowa, które stawiają nas wobec najważniejszych wyzwań, wobec których stoi każdy człowiek.

Najpierw to pytanie, które postawił Pan Jezus w miejscu ustronnym swoim apostołom: „Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?”. Odpowiadali różnie, na miarę swojego wyobrażenia o Mesjaszu, odpowiadali na miarę swojej wiedzy, na miarę postępu w poznawaniu Jezusa Chrystusa, za którym chodzili – jedni za Jana Chrzciciela, drudzy za Eliasza.

Pytanie drugie, jeszcze bardziej egzystencjalne – mianowicie – „Za kogo wy mnie uważacie?”. I wtedy pada odpowiedź z natchnienia Ducha Bożego, którą wypowiada święty Piotr, pierwszy z apostołów – „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”. Wiemy z zapisu Mateuszowego, że w tym momencie następuje obietnica, jaką Jezus dał Piotrowi – „Ty jesteś Piotr [czyli Skalą], i na tej Skale zbuduję Kościół mój”. W dzisiejszym zapisie tego nie słyszymy, ale słyszymy akceptację i pochwałę Pana Jezusa dla tej odpowiedzi, którą dał święty Piotr w imieniu wszystkich apostołów.

To jest pierwsze pytanie, które Pan Jezus stawia nam tu i teraz – kim jest dla ciebie Chrystus? Za kogo uważasz Syna Człowieczego, Mesjasza? Kim On dla ciebie jest? I to jest pytanie, na które każdy z nas wiele razy w naszym życiu, chciałoby się powiedzieć – codziennie swoim słowem, jeszcze bardziej swoją postawą życiową daje odpowiedź Jezusowi. Pytanie: kim jest dla mnie Bóg? Dla mnie, biskupa? Dla każdego z was, wiernych? Dla profesora, dla rektora. Jak to jest, żeby zachowując wszystkie zasady *fides et ratio*, czyli tam, gdzie trzeba rozdzielać – tam rozdzielać, a tam, gdzie trzeba łączyć – to łączyć. Jak to jest, żeby całym swoim życiem stawiać sobie to pytanie – kim jest dla mnie Bóg? Ale przy całym zachowaniu zasad *fides et ratio*, żeby to pytanie swoim świadectwem życia stawiać także uczniom, studentom, braciom, którzy razem z wami pracują. Tak żyć na tym świecie, żeby nasze życie dla innych było pytaniem, nieustannym – kim jest dla ciebie Jezus Chrystus?

To jest pierwsze pytanie. Drugie pytanie, które dziś Pan Jezus stawia, to jest problem krzyża, cierpienia w naszym życiu i w życiu Chrystusa. Euforia apostołów po poprawnej odpowiedzi na pytanie, kim jest dla mnie Jezus Chrystus, została natychmiast ostudzona przez to, że Pan Jezus zapowiedział swoją mękę, żeby nie było żadnych wątpliwości, Pan Jezus chciał im pokazać, że Jego królestwo jest w tym świecie i nie jest wolne od krzyża, ale Jego prawdziwe królowanie jest z tego tronu, którym jest krzyż.

W pierwszym dzisiejszym czytaniu z Księgi proroka Zachariasza słyszymy słowa o tym, że będziemy boleć nad Tym, którego przebodli, przebili. Słowa wypowiedziane na

wiele wieków przed Chrystusem. To drugie pytanie jest niezwykle ważne. Akceptacja krzyża w moim życiu jest również niesłychanie ważna, bo Pan Jezus ustanowił z tego warunek: „Kto chce iść za Mną, niech weźmie swój krzyż i niech Mnie naśladuje”. Pewnie wiele krzyży, wiele spraw trudnych, wymagających tego poświęcenia i przyjęcia krzyża było w historii waszej uczelni, wiem, że te sytuacje życiowe zdarzają się w życiu każdego z nas. Wtedy trzeba umieć popatrzeć na krzyż Chrystusa poprzez ten święty sposób, przez który On nas zbawił, a mógł zbawić nas na wiele innych sposobów.

I wreszcie trzecie pytanie, które nam stawia święty Paweł w Liście do Galatów, w dzisiejszym środkowym czytaniu, odkąd Chrystus uczynił nas dziećmi Bożymi, odkąd wprowadził nas w misterium zbawienia: „Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety, gdyż wy wszyscy jedno jesteście w Jezusie Chrystusie”. Wielkie wyzwanie, myślę, że aktualność tego trzeciego pytania Pawłowego w dzisiejszych czasach nie wymaga z naszej strony żadnego uzasadnienia. Wiemy, jak aktualne są to słowa, jesteśmy jedno w Chrystusie od chwili naszego chrztu. Wszyscy jako chrześcijanie. I w wymiarze naszego kraju, w wymiarze ludzkiej społeczności, i w wymiarze naszego życia rodzinnego, osobistego. A pytanie proste brzmi – czy jesteśmy jedno? Czy potrafimy o tę jedność zatroszczyć się, o jedność w tym najlepszym tego słowa znaczeniu. Na co dzień, w życiu naszej społeczności, którą tworzymy.

To są te trzy pytania, które każdy z nas chce sobie postawić. I myślę, że chce postawić sobie także uczelnia. Jubileusz niczego nie kończy, ale wszystko zaczyna. Musimy pamiętać na koniec o jednym – ważne pytania Pan Jezus stawiał uczniom na osobności. Stawiał w ciszy modlitwy na osobności, żeby oni mogli usłyszeć, żeby mogli dać odpowiedź. Dla nas zabieganych pozostaje jedno, czy my potrafimy zdobyć się na odosobnienie, na ciszę, na modlitwę w ciszy? Tylko wtedy słyszymy te pytania najważniejsze, tylko wtedy jesteśmy zdolni na te pytania dać odpowiedź.

Niech odpowiedzią będzie wyznanie naszej wiary.

Przemówienie Rektora prof. Alojzego Szymańskiego

Eminencjo, Księżę Kardynale!

Kończymy już świętowanie wielkiego jubileuszu 200-lecia naszej Uczelni. To bowiem 200 lat temu utworzono Instytut Agronomiczny w Marymoncie, z którego wywodzi się SGGW. Powstał on dzięki roztropności świątłych Polaków, takich jak ks. Stanisław Staszic, Stanisław Kostka Potocki, ksiądz Adam Czartoryski, którzy mieli świadomość, że na terenach polskich pod zaborem należało doprowadzić do zmniejszenia problemu braku żywności, można powiedzieć wprost – głodu, i krzewić polskość. Wtedy wszystko się zaczęło.

Instytut marymoncki przyjmował różne nazwy i wędrował, lata były bowiem trudne. Zamykano go, kiedy były powstania, ale wciąż odradzał się. Był w Puławach, w Charkowie, by znowu powrócić do Warszawy. Tu również odnajdywał swoje miejsce, przy ulicach Hożej, Miodowej, Rakowieckiej, by osiąść na stałe w Ursynowie i tam stworzyć własne miasteczko, lokalną ojczyznę. Nasza Uczelnia zawsze była tą, która zachowywała tradycję dawnych lat, tradycję ojców. W Uczelni zawsze też pielęgnowano kulturę wiejską w strojach, w tańcach, w śpiewie. I taka ta Uczelnia zawsze była i miała to szczęście, że Bóg stawiał na drodze tej instytucji bardzo mądrych i świątłych ludzi.

Byli to m.in.: prof. Władysław Grabski, prof. Zdzisław Ludkiewicz, pierwszy rektor w powojennej Warszawie prof. Franciszek Staff, który 15 maja 1945 roku zainaugurował rok akademicki po wojnie. Wtedy to również zdefiniowano misję SGGW tak, jak to było w Instytucie Agronomicznym, a mianowicie, że to ma być uczelnia kształcąca synów i córki osób pochodzących głównie z małych miasteczek, z polskich wsi. I taką Uczelnia już pozostała. Kolejni rektorzy dzięki wspólnej myśli i jedności zbudowali piękny kampus, wspaniałą Uczelnię, która stanowi małą ojczyznę dla polskiej młodzieży.

Ale kształtowanie postaw młodych ludzi to nie tylko nauczanie zawodu. To również kształtowanie postawy moralnej, nauczanie tego, by młody człowiek wiedział, co znaczy uczciwość. By na prawdę zawsze mówił, że to jest prawda, a kłamstwo nazywał kłamstwem. I tak staramy się naszą młodzież kształtować z pomocą Duszpasterstwa Akademickiego w Warszawie, tego, gdzie dzisiaj jesteśmy. A jesteśmy tu dzięki temu, że w 1928 roku społeczności akademickie Uniwersytetu Warszawskiego, Politechniki Warszawskiej i SGGW zwróciły się do Archidiecezji Warszawskiej z prośbą, by to tu był centralny ośrodek duszpasterstwa akademickiego Warszawy. I stało się, i ten ośrodek jest.

W tym kościele jest jedno miejsce święte dla naszej Uczelni. W kaplicy po prawej stronie jest wmurowana tablica z nazwiskami pracowników i studentów poległych w obronie Ojczyzny. I każdego roku w listopadzie przychodzimy tu, do kościoła akademickiego św. Anny, by się za nich modlić. Taka to jest ta nasza Uczelnia: prosta, zwykła, przechowująca tradycje dawnych lat.

Eminencjo, Księżę Kardynale!

Senat Akademicki Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie upoważnił mnie, żebym zwrócił się do Jego Eminencji z prośbą o przyjęcie Statuetki 200-lecia naszej Uczelni. Jest to symbol 200 lat kształtowania tej instytucji. Bardzo proszę o jej przyjęcie.

Podziękowania księdza kardynała Kazimierza Nycza

Bardzo dziękuję Panu Rektorowi, Senatowi, bardzo dziękuję za to wyróżnienie. Starłem się towarzyszyć Waszym obchodom, a znając uczelnię Waszą jako porządną, jestem pewien, że nie spełniły się przez te dwa lata słowa biblijne „dzień w dzień świetnie się bawił”, ale trwała normalna praca i będzie trwała jeszcze większa po zakończeniu jubileuszu. I na tę pracę po jubileuszu proszę przyjąć błogosławieństwo.

UROCZYSTOŚĆ W AULI KRYSZTAŁOWEJ

W dniu 30 czerwca br. odbyła się w Auli Kryształowej uroczystość wieńcząca kadencję obecnych władz Uczelni, podczas której JM Rektor prof. dr hab. Alojzy Szymański podziękował społeczności akademickiej SGGW za 8-letnie wsparcie, wyrozumiałość i wielką życzliwość.

Zasadniczą część uroczystości poświęcono uhonorowaniu Medalem 200-lecia „Od Instytutu Agronomicznego w Marymoncie do Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie” osób szczególnie dla Uczelni zasłużonych. Byli wśród nich m.in. przedstawiciele instytucji zewnętrznych, członkowie kolegium rektorskiego, doktorzy honoris causa SGGW, prorektorzy i dziekani wielu kadencji, kolejni przewodniczący NSZZ „Solidarność” i ZNP, przedstawiciele Stowarzyszenia Wychowanków SGGW, dyrektorzy zakładów doświadczalnych, obecni i emerytowani pracownicy Uczelni. Rektor przekazał również szczególne podziękowania i adresy okolicznościowe członkom Senatu SGGW, przewodniczącym komisji senackich, rektorskich i uczelnianych, swoim pełnomocnikom i kierownikom zespołów artystycznych.

W drugiej części uroczystości Rektor-Elekt prof. dr hab. Wiesław Bielawski wręczył JM Rektorowi prof. Alojzemu Szymańskiemu, rektorowi kadencji 2008–2012 i 2012–2016, Statuetkę 200-lecia SGGW.

Wręczeniom medali towarzyszyły gratulacje, podziękowania, życzenia i fanfary w wykonaniu Zespołu Sygnalistów Myśliwskich „Akteon”. Chór Kameralny SGGW odśpiewał hymn SGGW, wyświetlono filmy obrazujące współczesną Uczelnię i dokumentujące ponad 2-letnie obchody jubileuszu 200-lecia SGGW. Miałam wielki zaszczyt i przyjemność prowadzić to spotkanie.

Anna Żuchowska
sekretarz Rektora

JM Rektor prof. Alojzy Szymański do społeczności akademickiej

Szanowni Państwo!

Wszystko to, co ma początek, ma też swój koniec. Świętujemy w tym roku 200 lat naszej *Alma Mater*. Mówimy o tym, że chcemy pokazać Uczelnię w świetle jej wielkości po to, by utrwalić Polakom, mieszkańcom Europy i poza nią, obraz uczelni wspaniałej, przygotowanej na nowoczesność.

Jaka jest SGGW i dlaczego?

Otóż Uczelnia, wykorzystując wolność, jaką dano nam w 1981 roku, wykorzystała swój czas! A stało się to możliwe dlatego, że w Szkole była jedność. Wszystko zaczęło się od kadencji Pani Profesor Marii Joanny Radomskiej. To wtedy, w dniach próby, nasi pracownicy podjęli strajk. SGGW jako jedyna uczelnia w Warszawie! I są tu dziś wśród nas te osoby. W imieniu Senatu SGGW chciałbym im za to podziękować, bo zwykle kształtowanie się sukcesu bierze się od ukształtowania własnego sumienia – od tamtego pamiętnego roku sumienia człowieka uczciwego, gotowego do pracy i wyrzeczeń dla dobra wspólnego.

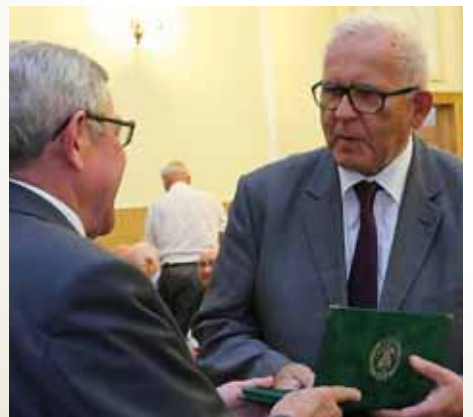
Była kadencja następną Pana Profesora Jana Góreckiego, kiedy to rozpoczęto proces realizowania marzeń społeczności Szkoły poprzez uwłaszczanie poszczególnych terenów, które Szkole przypisano. Była następnie kadencja Pana Profesora Włodzimierza Klucińskiego, człowieka odważnego, bowiem to On podjął decyzję o sprzedaży pól wilanowskich, stanowiącą początek i zaczątek realizacji naszych marzeń i budowy Uczelni tu, w Ursynowie. A potem kadencja Pana Profesora Tomasza Boreckiego, kiedy odbywało się główne budowanie. Byłem tego świadkiem jako prorektor ds. rozwoju przez dwie kadencje. I potem los sprawił, że Państwo daliście mi kredyt zaufania. I obecnie – rok 2016, w którym świętujemy 200 lat tej wspaniałej Uczelni, widzimy, jaka ona jest – podziwiana od strony materialnej i infrastruktury, ustabilizowana w zakresie badań i poczucia jej wielkości przez uśmiechniętych pracowników i uśmiechniętą młodzież. Bo to widzimy, obserwując zespoły artystyczne, legendarnych „Promnych”, Orkiestrę Reprezentacyjną SGGW, Chór Kameralny, którego występ widzieliśmy w Teatrze Wielkim w Warszawie, zespół SQER Dance czy Chór Akademicki SGGW, który od lat jest z nami. To wszystko sprawia, że w Ursynowie mamy wspaniałą własną ojczyznę.

I dzisiaj jesteśmy tu dlatego, że chciałbym Państwu za to wszystko podziękować. 200 lat! Wielu pokoleń już nie ma. Dziękowaliśmy im za to na Jasnej Górze i w kościele akademickim świętej Anny, prosząc o pewien dar, dar nagrody za to, co Uczelni ofiarowali. Ale tu, do Auli Kryształowej, poprosiliśmy tych wszystkich, którzy są z nami, dzięki którym nasza Uczelnia jest taka, a nie inna. Są tu doktorzy honoris causa SGGW, są obecni i byli prorektorzy, są dziękani obecnej i poprzednich kadencji, są obecni kierownicy działów administracyjnych i ci, którzy z nami pracowali przed laty. I wszystkim chciałbym gorąco podziękować!

Dzisiejszy dzień jest dla mnie dniem szczególnym, jest to bowiem moje ostatnie z Wami spotkanie... Chciałbym powiedzieć, że jako rektor miałem to wielkie szczęście, że kiedy 8 lat temu zostałem wybrany na rektora tej Uczelni, zawsze miałem przy sobie wielu przyjaciół; prorektor, mój pierwszy zastępca Pan Profesor Wiesław Bielawski w każdej trudnej chwili był przy mnie i zawsze mogłem na niego liczyć. Kanclerz Uczelni, który jest wielkim i wybitnym specjalistą w zakresie zarządzania, zawsze był ze mną. Pani mgr Anna Żuchowska, która prowadzi dzisiejszą uroczystość, również mnie wspierała przez wszystkie te lata. Bo tak to już jest, że rektor jest osobą samotną i zawsze podejmuje decyzje sam, zaglądając we własne sumienie.

Ale dobrze, jak ma wokół siebie przyjaznych ludzi i przyjazną atmosferę. I wszyscy moi prorektorzy przez dwie kadencje byli ze mną, i w tej jedności budowaliśmy wielkość Uczelni wspólnie z Senatem Akademickim, który zawsze wspierał rektora. Nie pamiętam ani jednej uchwały, która byłaby zakwestionowana. Wszystkie były przyjmowane z wielką wyrozumiałością i akceptowane. Senatowi SGGW chciałbym za to bardzo gorąco podziękować, bo myślę, że cała tajemnica rozwoju każdej jednostki i kraju bierze się z jedności ludzi. Tam, gdzie jest jedność, jest sukces. A tam, gdzie jedności nie ma, zwykle jest klęska.

Nie będę dzisiaj Państwu zbyt dużo czasu zabierać, dlatego że o 200-leciu Uczelni mówiliśmy wiele przez dwa ostatnie lata, pokazując, jak można zbudować piękną uczelnię na wzór uczelni w krajach wysoko rozwiniętych. Mieliśmy to szczęście, że tak się stało. Teraz chciałbym przystąpić do

części uroczystości najbardziej dla mnie istotnej – podziękować każdemu z Państwa za osobną za to, że budowaliście tę Uczelnię, że tworzyliście wspaniały klimat w naszej Szkole i za to, że my wszyscy razem możemy tu się spotkać i każdy tu, w tym miejscu, czuje się jak we własnej rodzinie, jak we własnym domu, bo taka jest ta Szkoła.

Życzę naszej Uczelni, by kontynuowała swój rozwój w jedności uchwał Senatu Akademickiego, w jedności kolegium

rektorskiego. Wierzę, że tak będzie, bo nowym rektorem został mój pierwszy zastępca. To też uważam za swój sukces, że uwierzyliście Państwo w to, co robiliśmy przez 8 ostatnich lat, i daliście kredyt zaufania, by kolejni rektorzy dalej w podobny sposób postępowali.

Jeszcze raz do Państwa zwrócę się pod koniec tej uroczystości.

Wystąpienie Rektora-Elekta, prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego

**Magnificencjo Rektorze,
Szanowni Państwo!**

Mam ogromny zaszczyt i wielką przyjemność, że w imieniu Senatu Akademickiego naszej Uczelni mogę wręczyć Statuetkę „200 lat od Marymontu do Ursynowa” osobie szczególnie zasłużonej dla naszej Uczelni – Magnificencji Rektorowi, Panu Profesorowi Alojzemu Szymańskiemu. Wyróżnienie to otrzymuje osoba wyjątkowa, Profesor o ogromnym dorobku naukowym, znaczących osiągnięciach dydaktycznych oraz twórca i realizator wielu śmiałych pomysłów i planów rozwoju naszej Uczelni. Z Rektorem Alojzym Szymańskim łączą mnie relacje szczególne. Jako prorektor najbliższy z Nim współpracujący dobrze Go poznałem, dlatego uważam, że jest to człowiek wyjątkowo odpowiedzialny i odważny, obdarzony dużą intuicją, ale jednocześnie hołdujący tradycji i miłości do polskiej ziemi. Pielęgnujący z wielką pokorą 200-letnie dziedzictwo Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Wielkim tego ukoronowaniem były obchody 200-lecia

Uczelni, a zwłaszcza Gala w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, w której większość z nas brała udział. Jeszcze dzisiaj płyną liczne gratulacje i otrzymujemy wiele wyjątkowo pozytywnych i ciepłych opinii o tej uroczystości od całego środowiska akademickiego z kraju i zza granicy.

**Magnificencjo,
Szanowni Państwo!**

Niech ta Statuetka, którą za chwilę chciałbym wręczyć w imieniu Senatu Uczelni, będzie wyrażeniem naszego wielkiego uznania i podziękowania oraz wdzięczności za 40 lat bardzo efektywnej pracy na rzecz Uczelni. Szczególnie serdecznie chciałbym Ci podziękować za ostatnie 14 lat, kiedy to pełniłeś funkcję Rektora, a wcześniej Prorektora naszej *Alma Mater*.

Był to okres wyjątkowo istotny dla rozwoju naszej Uczelni, w którym podejmowałeś wiele trudnych i odpowiedzialnych decyzji oraz wiele ważnych i różnorodnych przedsięwzięć. Jestem przekonany, że minione 14 lat to z pewnością jeden z najlepszych okresów w historii naszej Uczelni.

Magnificencjo, przyjmij od nas, od Senatu Uczelni, od całej społeczności akademickiej Szkoły tę Statuetkę i obiecuj nam, że nadal będziesz służył nam wszystkim, naszej Uczelni, swoją wiedzą, życzliwością i doświadczeniem.

Jeszcze raz Ci gratuluję i za wszystko serdecznie dziękuję!

Podziękowania JM Rektora Alojzego Szymańskiego za Statuetkę 200-lecia

Szanowni Państwo!

Znam znaczenie Statuetki 200-lecia i dziękuję za te piękne słowa wypowiedziane przez Pana Profesora Wiesława Bielawskiego, mego przyjaciela, Rektora-Elektę. Najgorszą rzeczą jest to, że zaczynam w nie wierzyć, a to już zmierza w niedobrym kierunku.

Zawsze wyznawałem jedną zasadę, że za każdą decyzją i realizacją marzeń stoi cały zespół ludzi. W tej chwili nie jest możliwe kierowanie jednoosobowe bądź zdobywanie czegoś w pojedynkę. Z uwagi na to, że tak bardzo zostałem wyróżniony, przypomina mi się droga mego życia związana z SGGW. Bo w tej Uczelni pracuję 40 lat, 25 lat na stanowiskach kierowniczych od prodziekana do rektora, a w międzyczasie od doktoranta do profesora zwyczajnego i również w swym obszarze fachowym, bo jestem geotechnikiem, od zwykłego geotechnika do prezidenta Polskiego Komitetu Geotechniki. To są trzy moje drogi, którymi idę przez życie, ale na każdej z nich postawiono mi wspaniałych ludzi.

Jest tu osoba najbardziej mi bliska, Pan Profesor Wojciech Wolski, prorektor naszej Uczelni, kierownik Katedry Geotechniki, wieloletni dziekan Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Pamiętam rok 1976, kiedy to odbyła się krótka rozmowa w gabinecie Profesora Wolskiego w Katedrze i rozpocząłem bliską współpracę z Nim jako jego sekretarz, byłem pracownikiem administracyjnym, a potem były kolejne stanowiska i funkcje. I tak się stało, że dzięki tej decyzji, wtedy gdy nie miałem pracy i schronienia, bo niedawno wróciłem z wojska, jestem tu dziś z Państwem. A potem merytoryczna opieka Pana Profesora Eugeniusza Dembickiego, który jest dziś z nami, rektora Politechniki Gdańskiej, kierownika Katedry Geotechniki na Politechnice Gdańskiej, recenzenta mojego doktoratu, habilitacji i profesury. To dzięki takiej właśnie opiece jestem profesorem zwyczajnym i prezydentem Polskiego Komitetu Geotechniki.

Na swej drodze spotkałem wielu wspaniałych ludzi, dzięki którym zostałem tak dzisiaj wyróżniony. A najbardziej pamiętam tych 14 lat spędzonych w rektoracie. I tu również były trudne decyzje. Najpierw rektor Pan Profesor Tomasz Borecki, z którym bardzo dobrze mi się pracowało, bo przy nim nauczy-

łem się rozmachu w podejmowaniu decyzji. Bo wtedy było to główne budowanie. I pamiętam również wsparcie prorektora Pana Profesora Andrzeja Pisuli, który właściwie rozpoczynał stronę techniczną tego budowania. Następnie rektora Pana Profesora Włodzimierza Klucińskiego, który brał na siebie wielką odpowiedzialność na początku tej rozbudowy. A potem przyszły lata, kiedy miałem wielką przyjemność stanąć na czele Uczelni i odpowiadać, i dzielić się tą odpowiedzialnością z moimi przyjaciółmi, o których już wcześniej mówiłem. I tak to już jest, że na każdej z tych dróg zawsze ktoś nade mną czuwał. I stawiał mi na drodze ludzi wspaniałych. I postawił całą społeczność akademicką SGGW – Was. Za to Państwu dzisiaj gorąco dziękuję. Bo to dzięki Wam otrzymałem Statuetkę 200-lecia. I to doświadczenie, które we mnie jest i we mnie pozostanie. Jeszcze raz dziękuję Państwu, a za wszystko to, co złe, bardzo przepraszam.

List prof. dr hab. Elżbiety Biernackiej

Magnificencjo Rektorze!

Jest mi niewypowiedzianie miło, że po kilkudziesięciu latach pracy w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego było mi dane uczestniczyć w tak podniosłej chwili jubileuszu 200-lecia kształcenia rolniczego „Od Instytutu Agronomicznego do Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie” i być uhonorowaną Medalem 200-lecia.

Jest to dla mnie zaszczyt i radość, że ten wspaniały medal otrzymałam z rąk Jego Magnificencji Rektora, prof. dr. hab. inż. Alojzego Szymańskiego. Dziękując za to wyróżnienie, pragnę wyrazić najwyższe uznanie Jego Magnificencji Rektorowi za dokonania na rzecz polskiej nauki, naszej Uczelni i umacniania jej pozycji w kraju i poza jego granicami. Magnificencjo Rektorze, z głębi serca dziękuję za wszystko i gratuluję dokonań, które za Pana sprawą umocniły wizerunek Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

Dumą napawa fakt, że nasza *Alma Mater* rozwija się wielokierunkowo, podejmując zarówno badania, jak i kierunki kształcenia idące naprzeciw potrzebom obecnych czasów. Jest bogata tradycją i duchem, wiedzą, rzetelnością naukową i kreatywnością podejmowanych inicjatyw. Tematyka badawcza obejmuje wiele dziedzin nauki: od rolniczych po biologiczne, przyrodnicze, medycynę weterynaryjną, gospodarkę żywnościową, leśnictwo, nauki humanistyczne, ekonomiczne i techniczne.

Z całą mocą pragnę podkreślić Pana zasługi obejmujące wszystkie sfery życia Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Szczególnie pragnę podkreślić wkład Pana Rektora w rozwijanie nauk technicznych w zakresie budownictwa na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska, który to Wydział jest mi szczególnie bliski.

Proszę przyjąć wyrazy uznania za organizację obchodów jubileuszu 200-lecia Uczelni: liczne okolicznościowe spotkania – począwszy od naukowych, poprzez wspaniałe tradycyjne bale, aż po wydarzenia wieńczące obchody mające miejsce w 2016 roku, a w szczególności Galę Jubileuszową w Teatrze Wielkim w Warszawie i wręczenie medali 200-lecia pracownikom, którzy wnieśli trwały wkład w rozwój naszej *Alma Mater*.

Obchody jubileuszu 200-lecia stały się także okazją do przeglądu dokonań i podsumowania działalności Uczelni. Radością napawa fakt, że współczesne działania realizowane na

Uczelni są dowodem na to, że Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego jest godną spadkobierczynią idei kształcenia zapoczątkowanego przez Instytut Agronomiczny w Marymoncie i kontynuuje to dzieło w nowoczesnym, wspaniałym kampusie imienia Edwarda hr. Raczyńskiego na Ursynowie.

Jubileusz 200-lecia działalności jest także okazją do podkreślenia zasług w realizacji dzieła kształcenia i wyrażenia uznania wszystkim wspaniałym postaciom na przestrzeni minionych dwóch wieków. Dostojny poczet rektorów od 1981 roku do chwili obecnej wspólnie z całą społecznością akademicką Uczelni ma wielkie zasługi dla rozwijania potencjału badawczego, dydaktycznego i kreowania rozwoju w nowoczesnych obiektach na obszarze napawającego nas dumą kampusu na Ursynowie.

Jesteśmy obecnie uczelnią wyposażoną w nowoczesną infrastrukturę, budynki wydziałów, Bibliotekę Główną im. Władysława Grabskiego, laboratoria, obiekty sportowe, miasteczko studenckie i wiele innych specjalistycznych rozwiązań na pięknie zagospodarowanym obszarze o wybitnych walorach kulturowych i przyrodniczych.

Przeżycia związane z jubileuszem 200-lecia napawają ogromną wdzięcznością dla wszystkich osób zarządzających Uczelnią, a także dla wszystkich pracowników naukowych i dydaktycznych, administracyjnych i wspaniałej braci studenckiej, którzy w różnych okresach działalności w ciągu 200 lat – zarówno w czasach dobrej prosperity kraju, jak również w okresach mrocznych i tragicznych – byli oddanymi kontynuatorami i kreatorami rozpoczętego w Marymoncie dzieła i nigdy nie sprzeniewierzyli się tej idei, co doprowadziło do obecnego wizerunku Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Ta oddana sprawie postawa społeczności akademickiej naszej *Alma Mater* jest mocnym fundamentem budowania i rozwijania szczytnych idei zapoczątkowanych dwieście lat temu.

Gaude Mater, Polonia!

Vivat Scholae Generalis Rerum Rusticarum Varsoviensis!

Elżbieta Biernacka

Warszawa, 30 czerwca 2016 roku

Maj jest wyjątkowym czasem dla Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. W scenerii budzącej się do życia przyrody odbywa się bowiem coroczne święto naszej Uczelni – Dni SGGW. W tym roku było szczególnie uroczyste, ponieważ świętowaliśmy 200-lecie bogatej tradycji SGGW. To w 1816 roku powstał Instytut Agronomiczny w Marymoncie, który był pierwszą w Polsce i czwartą w Europie szkołą rolniczą. Orędownikami jej założenia byli Stanisław Staszic i Stanisław Potocki. Działalność Instytutu Agronomicznego w znaczący sposób przyczyniła się do rozwoju gospodarczego Polski, a zwłaszcza edukacji na rzecz wsi i rolnictwa. Kontynuatorem idei Instytutu w edukacji i nauce jest powołana w 1918 roku Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego.

Tegoroczne Dni SGGW rozpoczęliśmy w czwartek 19 maja od podniosłej uroczystości nadania tytułu doktora honoris causa SGGW Profesorowi Hansowi-Peterowi Liebigowi – Rektorowi Uniwersytetu Hohenheim w Stuttgarcie w latach 2002–2012, po której JM Rektor prof. dr hab. Alojzy Szymański oficjalnie ogłosił otwarcie Dni SGGW.

Jak co roku w programie znalazło się mnóstwo atrakcji. Na każdym stoisku coś innego i niepowtarzalnego, np.: gra Farming Simulator, „Leśne Miasteczko”, kiermasz roślin, „drewniana” żywność, warsztaty dotyczące rewalizacji mebli, apiterapia, maszyny szyfrujące, m.in. Enigma, pokazy zwierząt, pokazy carvingu, badanie objętości pieczywa, poszukiwanie skarbów za pomocą wykrywacza metali, pokazy zabiegów operacyjnych, liczne konkursy, quizy i zagadki dla różnych grup wiekowych. To tylko niektóre z propozycji.

W „Klinice zdrowia roślin”, prowadzonej przez Wydział Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu, można było uzyskać wiele cennych porad na temat uprawy i zdrowia różnych gatunków roślin. Równolegle w salach dydaktycznych odbywały się warsztaty dotyczące zagadnień związanych z produkcją żywności, przygotowane przez Wydział Nauk

o Żywności. Niezwykle ciekawą ofertę wykładów przedstawił Wydział Nauk Ekonomicznych. W ciągu 2 dni odbyło się aż 11 wykładów z obszaru ekonomii, finansów i przedsiębiorczości. W programie prezentowanym przez Wydział Nauk Społecznych znalazły się m.in. wykład otwarty o dość intrygującym tytule „Zagadki umysłu – odkrywanie praw zapamiętywania”, a także warsztaty kaligrafii. Wydawać by się mogło, że w dobie komputerów i programów graficznych nie znajdują zainteresowania – nic bardziej mylnego. Osób zaciekawionych sztuką starannego i estetycznego pisania było naprawdę dużo.

Dni SGGW to także niepowtarzalna okazja do zwiedzenia Uczelni i jej zakamarków, które na co dzień nie są łatwo dostępne. Chętne osoby miały możliwość obejrzenia m.in. Kliniki

Małych Zwierząt, Kliniki Koni, laboratoriów wydziałowych oraz Centrum Wodnego SGGW.

Na scenie przed Pałacem Rektorskim odbywały się koncerty: Orkiestry Reprezentacyjnej SGGW, Zespołu Sygnalistów Myśliwskich „Akteon”, Ursynovia Cantabile – Chóru Ursynowskiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku oraz pokazy Ludowego Zespołu Artystycznego „Promni” i Dziecięcej Grupy Tanecznej. Uczniowie z Zespołu Szkół w Lipniku zaprezentowali krótki program artystyczny poświęcony prof. Józefowi Mikułowskiemu-Pomorskiemu – patronowi szkoły i rektorowi SGGW w latach 1918–1920 i 1928–1929.

Po raz trzeci w czasie Dni SGGW odbyła się Warszawska Konferencja Akwarystyczna połączona z wystawą akwarystyczną, warsztatami oraz licznymi konkursami. Dla spragnionych wzmożonej aktywności i wysiłku fizycznego przygotowano wiele sportowych atrakcji: turniej tenisa stołowego, badminton, golf, zawody w ergometrze wiosłarskim, wielofunkcyjne boisko sportowe i sportowe miasteczko. Wydział Nauk o Zwierzętach przygotował pokazy: wyszkolenia psów policyjnych (ZKP Sułkowice) i psów ratowniczych (Grupa Poszukiwawczo-Ratownicza OSP Kęty), wyszkolenia koni służbowych (Komenda Stołeczna Policji), sokolniczy (Koło Naukowe Aves), „Pszczela broda” i wyszkolenia psów OBIDIENCE.

W tym roku podczas Dni SGGW gościliśmy również naszych sponsorów, którzy wspierali działania związane z przygotowaniem centralnych uroczystości jubileuszu 200-lecia „Od Instytutu Agronomicznego w Marymoncie do Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie”. Na

stoisku Polpharmy i Herbapolu prowadzone były podstawowe badania i porady lekarskie. Jak kierowca bolidu Formuły 1 można było poczuć się na stoisku Nauczycielskiej Agencji Ubezpieczeniowej ćwicząc na symulatorze. Bank PKO BP przygotował wiele sportowych atrakcji, w tym sportowe miasteczko. Firmę Animex z degustacją swoich produktów gościł Wydział Nauk o Żywności, Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy prowadził kiermasz kwiatów, a Ecovis System Rewident w ciekawy sposób prezentował swoją ofertę. Z pewnością każdy z odwiedzających znalazł coś atrakcyjnego, przy czym warto było zatrzymać się dłużej.

To tylko niewielka część tego, co działo się na kampusie. Nie sposób wszystkiego wymienić i opisać, trzeba tu po prostu być i zobaczyć wszystko na własne oczy. Dlatego już dziś serdecznie zapraszamy za rok, będzie równie interesująco.

koordynator Dni SGGW
Joanna Kushnir

Podziękowania

Szanowni Państwo!

Serdecznie dziękuję wszystkim Państwu – mieszkańcom stolicy, Przyjaciołom i Sympatykom SGGW – za udział w tegorocznych Dniach SGGW. Bardzo dziękuję wszystkim, którzy brali udział w przygotowaniu tego wydarzenia, szczególnie koordynatorom uczelnianym i wydziałowym. Dziękuję pracownikom administracji SGGW za zaangażowanie i trud włożony w przygotowanie święta Uczelni w roku jej jubileuszu. Serdecznie dziękuję organizatorom konkursu „Start po indeks”. Dziękuję wszystkim Państwu za koordynację wizyt młodzieży szkolnej w obiektach SGGW oraz Wydziałom naszej Uczelni.

Gorąco dziękuję Sponsorom i Partnerowi jubileuszu 200-lecia SGGW, którymi byli:

Sponsorzy Platynowi:

- Grupa Azoty S.A.,
- Herbapol – Lublin S.A.,
- Nauczycielska Agencja Ubezpieczeniowa S.A.,
- Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski S.A.,
- Zakłady Farmaceutyczne Polpharma S.A.;

Sponsor Srebrny:

- Animex Foods Sp. z o.o.;

Sponsorzy Brązowi:

- Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A.,
- ECOVIS System Rewident Sp. z o.o.;

Partner:

- Lasy Państwowe.

Serdecznie dziękuję przedstawicielom instytucji i firm, które przyjęły nasze zaproszenie do udziału w Dniach SGGW:

- Komendzie Stołecznej Policji – Wydziałowi Prewencji, Wydziałowi Ruchu Drogowego, Wydziałowi Wywiadowczo-Patrołowemu oraz Laboratorium Kryminalistycznemu,
- Leśnym Kompleksom Promocyjnym,
- Centrum Informacyjnemu Lasów Państwowych,
- Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska,
- Centrum Komunikacji Społecznej m.st. Warszawy,
- Instytutowi Badawczemu Leśnictwa,
- Grupie Poszukiwawczo-Ratowniczej OSP Kęty,
- Zakładowi Kynologii Policyjnej Sułkowiec,
- Mazowieckiej Jednostce Wdrażania Programów Unijnych,
- Stowarzyszeniu Miłośników Żubrów,
- Stowarzyszeniu Pomocy Królikom,
- Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie,
- Muzeum Szlachty Mazowieckiej w Ciechanowie,
- Zespołowi Szkół im. Józefa Mikułowskiego-Pomorskiego w Lipniku,
- Fundacji BOS.

Firmom:

- Zakłady Mięsne „Jadów”,
- Piekarnia „Bracia Kowalscy”,
- OSM Garwolin,
- Browar Jabłonowo,

- ABW Agrocentrum,
- BA Ziola,
- J.J. Majchrzak,
- Fabryki Mebli Forte S.A.,
- Mardom Pro,
- DHL,
- Bydgoskie Fabryki Mebli,
- Art. Wood,
- Homag Polska,
- BAYER,
- STIHL,
- Taxus UL,
- „Dary Natury” z Korycin na Podlasiu,
- ACTIV (Royal Apple).

Patronom medialnym, którymi byli:

- Polskie Radio,
- Telewizja Polska.

Organizacjom i stowarzyszeniom studenckim, w szczególności:

- Studentom Wydziału Medycyny Weterynaryjnej – organizatorom akcji adopcji psów ze schronisk,
- Kotu Naukowemu Aves – za przygotowanie pokazu sokolniczego,
- Klubowi Uczelnianemu AZS SGGW – za przygotowanie wielu sportowych atrakcji.

Za przygotowanie barwnego programu artystycznego:

- Ludowemu Zespołowi Artystycznemu „Promni”,
- Orkiestrze Reprezentacyjnej SGGW,
- Chórowi Akademickiemu SGGW,
- Zespołowi Sygnalistów Myśliwskich „Akteon”
- Zespołowi SQER Dance,
- Chórowi Kameralnemu SGGW,
- Dziecięcej Grupie Tanecznej SGGW.

Raz jeszcze serdecznie dziękuję Państwu za ogrom pracy włożony w przygotowanie tegorocznego święta. To dzięki Państwa kreatywności i poświęceniu tak ważne wydarzenie po raz kolejny odniosło sukces.

Prof. dr hab. **Alojzy Szymański**
Rektor SGGW w kadencjach
2008–2012 i 2012–2016

Po raz ósmy, a czwarty w międzynarodowej formule, kilkuset młodych twórców nie zapomniało o ogrodach. Ich piękne dzieła malarskie i rysunkowe wpłynęły na IV Międzynarodowy Konkurs Plastyczny „Pamiętajcie o ogrodach”, organizowany przez I Prywatne Liceum Plastyczne w Płocku i Centrum Edukacji Artystycznej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej, przy poparciu uczonych i artystów ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego i z Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Grand Prix – MATEUSZ ZYZNOWSKI (I Prywatne Liceum Plastyczne w Płocku, opiekun artystyczny Anna Macionek-Stańko)

„Pamiętajcie o ogrodach”

Twórcy niezwykle oryginalnych prac malarskich i rysunkowych to uczniowie średnich szkół plastycznych z Polski oraz Czech, Litwy, Słowacji, Ukrainy i Węgier. Ich dzieła wzbudziły podziw i uznanie jurorów dla umiejętności w zakresie kompozycji, perspektywy, koloru i światłocienia. Oprócz biegłości warsztatowej artyści wykazali się też indywidualną ekspresją, wyrażającą młodzieńczą fascynację otaczającym światem. Pokazali, że chcą utrwalić swym talentem i ochronić naturalne zasoby przyrodnicze, bogactwo i różnorodność flory i fauny Europy Środkowej.

Konkurs otrzymał patronat honorowy szefów misji dyplomatycznych, akredytowanych w Warszawie. Silnego wsparcia idei wymiany doświadczeń w dziedzinie sztuk plastycznych wśród młodych Europejczyków udzieliłi Ich Ekscelencje Ambasadorowie: Republiki Czeskiej – dr Jakub Karfik, Republiki Słowackiej – Dušan Krištofik, Republiki Litewskiej – Šarūnas Adomavičius i Węgier – dr Iván Gyurcsik.

Warto przytoczyć fragment listu, jaki skierował na ręce Dyrektor I Prywatnego Liceum Plastycznego w Płocku Małgorzaty Mroczkowskiej JE Dušan Krištofik – Ambasador Republiki Słowackiej: *Tego typu przedsięwzięcia otwierają przed młodzieżą możliwości zaprezentowania swego dorobku i talentu na międzynarodowym forum, ale także ułatwiają im nawiązanie kontaktów z podobnie uzdolnionymi rówieśnikami z innych krajów. Jestem przekonany, że to w ich rozmowach, dyskusjach i snuciu wspólnych marzeń kształtuje się nasza przyszłość, w której to właśnie oni, świadomi własnych*

tradycji, ale też otwarci na świat i całe bogactwo innych kultur – będą świadomie decydować o jakości i walorach otoczenia, w którym przyjdzie nam żyć.

Po raz ósmy konkurs został objęty patronatem honorowym Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego jako jedno z *najważniejszych wydarzeń kulturalnych [...] mających wyjątkowe znaczenie dla kultury polskiej i ochrony dziedzictwa narodowego, wysoki poziom organizacyjny i artystyczny, ustaloną renomę, zasięg międzynarodowy.* Także i w tym roku swoje poparcie wyrazili Wojewoda Mazowiecki, Marszałek Województwa Mazowieckiego, Mazowiecki Kurator Oświaty, Rektor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Starosta Powiatu Płockiego i Prezydent Miasta Płocka.

W bieżącej edycji konkursu powód do szczególnej satysfakcji mogli mieć płocczanie i Mazowszanie, a to z uwagi na *Grand Prix* oraz I nagrodę w kategorii malarstwa otrzymane przez Mateusza Zyznowskiego, ucznia I Prywatnego Liceum Plastycznego w Płocku (opiekun artysta plastyk Anna Macionek-Stańko). To uznany już talent, laureat m.in. *Grand Prix* IX Międzynarodowego Biennale „Portret rodzinny”, stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Pozostałe nagrody w kategorii malarstwa zdobyli podopieczni art. plast. Joanny Preuhs z Zespołu Państwowych Placówek Kształcenia Plastycznego im. Jana Cybisa w Opolu: II nagroda – Martyna Cisińska, III nagroda – Emilia Dawid, wyróżnienie – Martyna Pinkowska.

I nagroda w kategorii malarstwa – MATEUSZ ZYZNOWSKI (*I Prywatne Liceum Plastyczne w Płocku*, opiekun artystyczny Anna Macionek-Stańko)

Nagrody w kategorii rysunku: I nagroda – Katarzyna Marciniak, op. art. Agnieszka Sieńkowska i II nagroda – Angelika Wrześniewska, op. art. Tadeusz Walczak, Zespół Szkół Plastycznych im. Władysława Hasióra w Koszalinie, III nagroda – Michał Zajac, op. art. Joanna Preuhs, Zespół Państwowych Placówek Kształcenia Plastycznego im. Jana Cybisa w Opolu, wyróżnienie – Karolina Wojdyła, op. art. Joanna Przygoda, Zespół Szkół Plastycznych im. Jacka Malczewskiego w Częstochowie.

Nagroda Przewodniczącego Jury prof. dr. hab. Jana Rylke przypadła Michalinie Pisarczyk, op. art. Piotr Wasilewski, a wyróżnienie Dyrektora I Prywatnego Liceum Plastycznego w Płocku Małgorzaty Mroczkowskiej otrzymała Agata Bujnicka, op. art. Agnieszka Sieńkowska (obie artystki z Zespołu Szkół Plastycznych im. Władysława Hasióra w Koszalinie).

W imieniu Jego Magnificencji Rektora SGGW prof. dr. hab. Alojzego Szymańskiego uznanie wyraził prof. Jan Rylke. Podkreślił też, że to właśnie *liceum plastyczne otwiera*

Od lewej: Dyrektor Muzeum Mazowieckiego w Płocku dr Tomasz Kordala, Kierownik Delegatury Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego Radosław Lewandowski (w imieniu Wojewody Mazowieckiego Jacka Kozłowskiego), dr Katarzyna Krzykawska – Katedra Sztuki Krajobrazu SGGW (w imieniu JM Rektora SGGW w Warszawie prof. dr. hab. Alojzego Szymańskiego), Dyrektor I Prywatnego Liceum Plastycznego w Płocku Małgorzata Mroczkowska, Emilia Dawid – Opole, Mateusz Zyznowski – Płock, Starszy Wizytator Centrum Edukacji Artystycznej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego Włodzimierz Gorzelańczyk – Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu, Michał Zajac, Martyna Pinkowska i Martyna Cisińska – Opole (fot. Inez Zapora)

młodemu człowiekowi drzwi do życia ze sztuką. Z tych drzwi można iść w kierunku sprawności obrazowania, można w kierunku wrażliwości artystycznej, można w kierunku rozwoju intelektualnego. Oczywiście można te drogi łączyć. Temat konkursu „Pamiętajcie o ogrodach” wymagał sprawności obserwowania, wrażliwości artystycznej i pomysłu z umysłu. To wszystko widzieliśmy oglądając wasze prace.

Kierownik Pracowni Wiedzy o Działaniach i Strukturach Wizualnych Wydziału Malarstwa ASP w Warszawie prof. Jacek Dyrzyński zauważył: *Znowu zaskoczenie i kłopot. Co wybrać? Ten sam od lat temat i taka różnorodność jego interpretacji. Jury nie ma łatwego życia – określona pula nagród i wyróżnień, a także miejsc na wystawie, a tak dużo ciekawych prac. A zatem trzeba pogratulować wszystkim uczestnikom, a także organizatorom, od lat wiernie kontynuującym założenia i temat konkursu, co pozwala na śledzenie ewolucji jego postrzegania.*

Kierownik Samodzielnej Pracowni Oceny i Wyceny Zasobów Przyrodniczych Wydziału Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu SGGW dr hab. Axel Schwerk, prof.

nadzw. zgodził się, że również te prace, które nie uzyskały nagrody, ale zostały wybrane na wystawę, są bardzo wysokiej wartości artystycznej. Duża liczba doskonałych obrazów wskazuje na bardzo dobrą pracę wykonaną w szkołach artystycznych w Polsce.

Za Jonaszem Koftą powtórzyć można jakże aktualne dziś przesłanie: *Bluszczem ku oknom / Kwiatem w samotność / Poszumem traw / Drzewem co stoi / Uspokojeniem / Wśród*

I nagroda w kategorii rysunku
– KATARZYNA MARCINIAK

II nagroda w kategorii rysunku
– ANGELIKA WRZEŚNIEWSKA

Wyróżnienie w kategorii rysunku
– KAROLINA WOJDYŁA

III nagroda w kategorii rysunku
– MICHAŁ ZAJĄC

SPIS TREŚCI

KRONIKA WYDARZEŃ

Władze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego kadencja 2016/2017 – 2019/2020	2
Senat Akademicki	2
Dziekani i prodziekani	3
Władze rektorskie	5
Dziekani wydziałów	9

Uroczystości wieńczące obchody 200-lecia SGGW

Uroczyste posiedzenie Senatu	20
Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Alojzego Szymańskiego	20
Laudacja prof. dr. hab., dr. h.c. Tomasza Boreckiego	23
Wystąpienie Profesora Hansa-Petera Liebiga	24
Medale i odznaki	27
Gala Jubileuszowa	29
Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Alojzego Szymańskiego	30
SGGW mieszkańcom Warszawy	36
Uroczystość w Starej Oranżerii	39
Msza święta w kościele św. Anny 19 czerwca 2016 roku	42
Słowo JM Rektora Alojzego Szymańskiego	42
Homilia kardynała Kazimierza Nycza	43
Przemówienie Rektora prof. Alojzego Szymańskiego	45
Podziękowania księdza kardynała Kazimierza Nycza	45
Uroczystość w Auli Kryształowej	46
JM Rektor prof. Alojzy Szymański do społeczności akademickiej	47
Wystąpienie Rektora-Elekta, prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego	49
Podziękowania JM Rektora Alojzego Szymańskiego za Statuetkę 200-lecia	50
List prof. dr. hab. Elżbiety Biernackiej	51
Podsumowanie Dni SGGW 2016	52
Podziękowania	57

KULTURA

„Pamiętajcie o ogrodach”	58
--------------------------------	----

II nagroda w kategorii malarstwa
– MARTYNA CISIŃSKA

III nagroda w kategorii malarstwa
– EMILIA DAWID

Wyróżnienie w kategorii malarstwa – MARTYNA PINKOWSKA

tylu spraw. I przyjrzeć się pracom, które zachwyciły uczestników wernisażu wystawy w Muzeum Mazowieckim w Płocku. Placówka ta posiada najbogatsze zbiory secesji w Polsce i była to znakomita oprawa dla ekspozycji dzieł IV Międzynarodowego Konkursu Plastycznego „Pamiętajcie o ogrodach”. Młodzi twórcy mogli też podzielić się swymi wrażeniami z szerszym gronem koneserów sztuki poprzez relacje w TVP Kultura, piśmie SGGW Agricola, Biuletynie Plastyk Centrum Edukacji Artystycznej MKiDN, Katolickim Radiu Diecezji Płockiej, Tygodniku Płockim.

mgr **Marek Mroczkowski**

Prezes Międzyszkolnego Klubu Euro-Atlantyckiego w Płocku,
ekspert Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP

AGRICOLA

Pismo Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego
w Warszawie
Nr 95 – WRZESIEŃ 2016

Redaktor naczelny: Teresa Zaniewska

Zespół redakcyjny: Ewa Domańska-Ilkiewicz (grafik), Jan Kiryłow, Monika Kuźmicka, Irena Mioduszewska, Tomasz Ruchniewicz, Krzysztof Szwejk, Elżbieta Wojnarowska, Anna Żuchowska
Fotografie: Małgorzata Trzak, Wojciech Rozenek, autorzy artykułów, archiwum Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

ISSN 1640-4734. Druk: Agencja Reklamowo-Wydawnicza A. Grzegorzczak, www.grzeg.com.pl
Nakład: 1500 egz. Adres redakcji: wydawnictwo@sggw.pl, tel. 22 593 55 27

Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych oraz zastrzega sobie prawo skrótów i opracowania redakcyjnego tekstów przyjętych do druku.

SPONSORZY PLATYNOWI

SPONSOR SREBRNY

SPONSORZY BRĄZOWI

PARTNER

Las Państwowe
zapraszamy

PATRONAT MEDIALNY

